

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΡ. 943

Μ. ΓΑΛΛΙΑΣ

Αυτοπαρουσιάζεται: "Εξυπνη και ζωηρή κοπέλλα. Όμορφη τη λένε. Δεν αναγνωρίζει όμως η ίδια ομορφιά στον έ-
αυτο της. "Ωραία δεν είμαι" έχω όμως μια όμορφη εσχόμια στο πρόσωπο μου". Υπάρχουν, αλήθεια, άσχημες που σαγηνεύουν περισσότερο από τις ωραίες. Στην κατηγορία τους κι αυτή, προκαλεί το ανδρικό ενδιαφέρον.

Ζωηρή καθώς είναι, δεν αποκρούει το σπόρο. Παίζει με αλεγκρία. Δεν παθαίνεται. Το ανώδυνο φλέρνει που μένει στην επιφάνεια, χωρίς να προχωρήσει στην καρδιά. Γνωριμίες χωρίς συνείδηση, σύνδεσμοι που δεν δημιουργούν σταθερές καταστάσεις. Κάποτε σχετίστηκε με κάποιον που της φάνηκε διαφορετικός από τους άλλους. Τη αγάπησε και τη ζήτησε σε γάμο. Για μια στιγμή νόμισε ότι κι εκείνη, με τον καιρό, θ' ανταποκρινόταν στην αγάπη του. Περιμένοντας όμως την πνοή του έρωτα, έπαιξε δεξιά κι αριστερά τ' αλογάκι της, χωρίς να λησύνει ούτε, ούτε όχι.

Πάνω στην περίοδο αυτή της εκμετάλλευσης παρουσιάστηκε ο άλλος. Τώρα, μάλιστα. Τώρα δεν έχει δισταγμούς, δεν περιμένει την ερωτική πνοή. Οι φλόγες του έρωτα την έχουν ζωώσει. «Αγαπώ δυνατά. Όλη μου τη ζωή, όλο το είναι μου ένας τ' όριζι. Είμαι έτοιμη να κάνω τη μεγαλύτερη τρέλλα. Κάθε μέρα, κάθε νύκτα, κάθε λεπτό, είναι δικό του. Δικόν του ή σκέψι μου, δική του ή καρδιά μου... Κι αυτός το ίδιο. Μ' αγαπά. Τό βλέπω, το νοιώθω το ξέρω. Τότε, θά μου πητε, γιατί δεν παντρεύεστε; Κυρίως μου, σκεφθήτε ότι ο πρώτος άντρας που αγάπησα είναι παντρεμένος!...»

Γυναίκα και παιδί. Τά ήξερε άραγε ή νέα από πριν; Τά έμαθε ύστερα από το σύνδεσμά τους; Δέ μας δίνει στοιχεία ή επιστολή της. Ένα μόνο βεβαιώνει. Ότι δέ θέλει να εκμεταλλευτεί την αγάπη του και να προκαλέσει αναταραχή στην οικογενειακή ζωή του. Περιβάλλει με συμπάθεια τη γυναίκα του, λατρεύει το παιδί του.

Συμβαίνει συχνά, οι έρωτευμένες με έγγαμους να στρέφονται με μίσος προς τις γυναίκες των ανθρώπων που αγαπούν. Τις βρίσκουν άσχημες, μεγάλες, κακές, ιδιότροπες, ακατάστατες, σπάταλες, ανάξιες να φέρουν το όνομα εκείνου που αυτές θέλουν ν' αποκτήσουν. Έχθρότητα και πόλεμος εναντίον τους. Διαβολές και τορπίλες στα θεμέλια της οικοδομής, με τη σαφή πρόθεση να την ανατινάξουν στον αέρα. Κάποτε και ή συκοφαντία. Συστηματική διάβρωση του οίκου.

Δεν είναι όμως σπάνιο και το αντίθετο:

Η ελεύθερη, που έχει εμπλακή στον παράνομο έρωτα, καθώς κατέχεται από το συναίσθημα της ενοχής, να βλέπει την αγιότητα στο πρόσωπο της γυναίκας από την οποία αποσπά τον άντρα. Συνιστάται το κακό που κάνει, αλλά δεν έχει τη δύναμη ν' αποσυρθεί από τη σκηνή. Φρικτή σύγκρουσι έρωτα και καθή-
κοντος. Κι' ούτε το καθήκον της εκτελεί, ούτε τον έρωτα καίρεται. Όμα της ίδιας της αδυναμίας της, θυσιάζει συγχρόνως τη γυναίκα, που κάποτε της είναι άγνωστη, άλλοτε πάλι—ακόμη χειρότερα—της είναι γνώριμη, φίλη, εμπιστή. Φοβερή δοκιμασία για όσες έχουν φιλότιμο, τοίπα, συνέδησι. Να ξέρεις ότι έγκλημα είναι και να είσαι ανίσχυρη στην αλλαγή πορείας. Συνέπεια της πάλης αυτής είναι να ξεχειλίζουν από έκτιμηση και σεβασμό για τη γνώστη ή την άγνωστη που προδίδουν. Πόση αφοσίωσι!

Βλέπετε την έρωτευμένη με τον άντρα της φίλης της, να γίνεται ο προστάτης της ευημερίας του ζεύγους. Ξέρω περίπτωσι που ή παράνομη έχει θέσει ως όρο στον άνθρωπο με τον οποίο πατά τη γυναίκα του: «Η θά της φέρεσαι καλά, ή φύγω άμέσως από κοντά σου!» Αυστηρές στον έλεγχο της συμπεριφοράς τους. Κοινά μέτρα με την άνωποτη σύζυγο... Τη βλέπουν σαν πρόσωπο ιερό. Έτοιμες να θυσιάσουν για χάρι τους. Κάθε θυσιάζ, εκτός από τη μισή: να φύγουν από τη ζωή του άντρα που δεν τους ανήκει. Αλλ' ακριβώς, επειδή νοιώθουν ότι δεν αντέχουν στο βάρος μιας τέτοιας θυσίας, δέχονται όλες τις άλλες, επιμένοντας ότι με την προσφορά αυτή ρεφάρουν για τις ζημιές που προκαλούν.

Είναι, φαίνεται, ή περίπτωση της έρωτευμένης νέας. "Αν ήθε-

«Όλη μου τη ζωή, όλο το είναι μου ένας τ' όριζι...»

Απαράιτητη Η ΕΓΧΕΙΡΗΣΙ

λε, θά μπορούσε ν' αποσπάσει τον άντρα από τη γυναίκα του. Δεν τ' όφειλε: «Ούτε προς στιγμήν σκέπτομαι να τον κάνω δικό μου. Προτιμώ να τον βλέπω ευτυχισμένο κοντά στη γυναίκα του και στο άγγελόυδι του. "Ας υποφέρω εγώ. Η δική μου όμως δυστυχία να μη φτάσει κάτω από τη συζυγική στέγη τους».

Αν μπορούσε να διασπάσει το σύνδεσμο... Μήπως δεν δοκίμασε; Σε κάθε της όμως προσπάθεια βρέθηκε νικημένη. Η αγάπη στέκεται πιο ισχυρή από τη θέλησή της να λυτρωθεί, φθίνουν κι' οι δύο τους μόλις κάνουν να χωριστούν. Και ανασταίνουν την απόφασι, «Ός τότε όμως θά κρατήσω αυτό; Είπαμε να χωριστούμε. Κόντεψα να πεθάνω. Γύρισε πρώτα εκείνος κοντά μου. Πέστε μου τί να κάνω; Τί να κάνω που έχω τόσο αμαρτία; Η γυναίκα του, το παιδάκι του, αυτός, εγώ—μια δολοκλήρη δυστυχία...».

*
Έχουμε και δεύτερο κρούσμα. Πιο ελαφρό αυτό. Υπόθεσι ανταλλαγής επιστολών. Μιά Κρητικοπούλα που πήρε ένα γράμμα από άγνωστο πρόσωπο. Της ζητούσε αλληλογραφία. Δίστασε στην αρχή το κορίτσι. "Υστερα σκέφτηκε: «Γιατί όχι;» Τί είχε να χάσει ανταλλάσσοντας τους στοχασμούς της με έναν άνθρωπο που φαινόταν καλλιεργημένος κι' ευγενικός; Μιά άνακούφισι και μία ποικιλία στη ζωή της. Τού άπάντησε, της ξανάγραψε και με την ανταλλαγή αυτή των επιστολών δημιουργήθηκε στενή ψυχική επαφή.

Κάποτε της δόθηκε ή ευκαιρία να ταξιδέψει στην πόλι όπου κατοικεί ο έπιστολογράφος της. Τον γνώρισε, Δεν πήγε καλά ή γνωριμία. Ίσως συντηρητική ή άλλη... Χώρισαν ψυχοκονιώντας.

*
Ηρθε ο πόλεμος, ή Κατοχή, όλη ή σειρά των περιπετειών από τις όποιες περάσαμε. Διάφορες δυστυχίες νείς, διαλύθηκε το σπίτι. Από την διασώθηκε ή ανάμνησι, μόλις.

Αλλά, να ξαφνικά, μία μέρα φθινοπώρου, το γράμμα—το γράμμα μένος. Ίσως και με μεγάλα παιδεία. Έν τούτοις, της έγραφε, ζητώντας να πάντα. Η άπάντησι της θά του έδινε χαρά. Μιά πνευματική φίλια, λυτρωτική και για τους δύο. Είναι τόσο βαρεία ή ζωή... Όλοι αισθανόμαστε την ανάγκη για κάποια αποσυμφόρμησι. Ίσως ή σύζυγός του να μη είναι κατάλληλη για την παληά ρησι αυτή. Γράφοντας στην παληά του γνώριμη θά ανακουφίζταν. Τό ίδιο κι' εκείνη όταν θά του μιλούσε για τη δική της ζωή.

Με τ' έγραμμα αυτό στο χέρι ή ώριμη πιά κοπέλλα αναρωτιέται, αν θά ήταν σωστό να επαναλάβη, ύστερ' από δεκάξη έτών διακοπή και με διαφορετικές συνθήκες, την αλληλογραφία που διακόπηκε. Έν τούτοις, την επανέλαβε. Την τοποθετεί στο πνευματικό πεδίο, τη βλέπει να εμπνέεται από μια άνωτερη και άσυνήθη για την εποχή μας πνοή.

Πόσο λίγο πιστεύει σ' αυτά που μάς λέει, το μαρτυρεί ή κρίσι συνειδήσεως που την βασανίζει. Γιατί, καταλαβαίνει μέσα της, ότι αυτό που ονομάζει πνευματική φίλια δεν είναι τίποτ' άλλο από ερωτική διάθεσι. Κλίσι στον παντρεμένο. Η χειρότερη απ' όλες. Τό σημειώνουμε και γι' αυτήν και για την άλλη.

Αναγνωρίζουμε και στις δύο άγνότητα προθέσεως. "Ας θελήσουν κι' αυτές να πιστέψουν, ότι, επιμένοντας σε συνδέσμους τέτοιου μορφής, καταργάζονται τη δυστυχία τους. Μη μιλάμε για πνευματική φίλια. Καμουφλάρισμα της πραγματικότητας. Θά επαναλάβουμε αυτό που δεν πάσαμε να τονίζουμε: ότι φθείρονται σωματικά και σκοτώνουν την ψυχή τους, όσες βρίσκονται σε σύνδεσμο με ανθρώπους που δεν είναι ελεύθεροι. Σε τέτοιες περιπτώσεις επιβάλλεται το θάρρος της έγχειρίσεως.

Όδυνή ή έγχειρίσι. Βλέπετε, δεν επινοήθηκαν ακόμη τα άνασθητικά για τα ψυχικά τραύματα. Όδυνή ή επέμβασι, αλλά άξίζει τον κόπο ή μάχη, όταν ξέρεις ότι, νικώντας τον έχθρό, έλευθερώνεις από κακές καταστάσεις και τόν έαυτό σου και το πρόσωπο που αγαπάς.

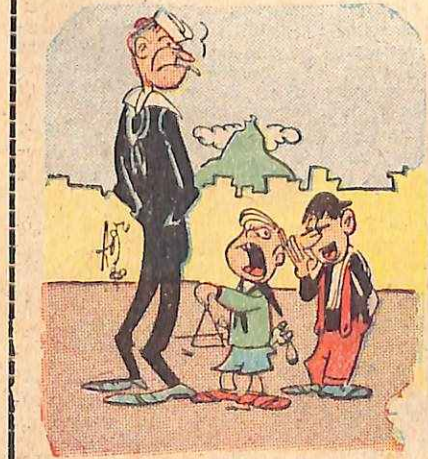
*

—Τί κακό βλέπεις, καυμένη Νί-
νιο; "Ήθε ο Τζών να με βοηθήση να
στολίσουμε τ' όδεντρο!...
(Τού 'Αρχέλαου)

Εύρεστεχνίες!...
(Τού Β. Χριστοδούλου)

—Και... δολάρια εξαργυρώνω!...
(Τού 'Αρχέλαου)

ΝΩΡΙΣ νωρίς και φέτος
στηθηκαν στην όδον Α...
όλου τ' αεροπορική, που
αποτελούν τ' όρμα κατα-
τεθέν» των όρτων και δι-
νουν στην Αθήνα την Χρι-
στογεννητική ατμόσφαι-
ρα. Με πυρετώδη εργασία
στήθηκαν οι λιγοστές σανί-
δες που αποτελούν τ' όμα-
γάς, φορτώθηκαν άμέσως
μέ τ' αεροπλάνο και ποικι-
λόμοια εορταστικά τους
προϊόντα—παιγνίσκρια, κα-
ραγκιοζάκια, ταμπουράκια, τό-
πια, κούκλες, στρατιωτάκια,
μπαλονία κτλ.—κι' άμέσως
αντιλάλησαν οι καμπανιστές
φωνές των πωλητών:
—Έδώ οι μπουναμάδες!

Τρέξε κόομε τρέξε! Έδώ
οι μπουναμάδες!

Άλλος στριφογυρίζει μία
ροκάνα, άλλος φουσκώνει
ένα μπαλόνι, άλλος παίζει
ένα καραγκιοζάκι, άλλος
φουσαά μία σφουρίκτρα και
μέσα στον θόρυβο που πα-
ράγει ο καθένας—κι' όλοι
μαζί—δημιουργείται το χα-
ρούμενο εκείνο χριστογεν-
νητικό πανδομάτιο, που
ζετρελλανεί όχι μονάχα
τους μικρούς αλλά και τους
μεγάλους.

—Έδώ οι μπουναμάδες!
—Έδώ τ' όραία όδωρα!
—Τζάμπα! Τζάμπα! Τζά-
μπα!

—Πώ πώ τί όραία πρά-
ματα! Πώ πώ τί όραίοι μπου-
ναμάδες!
Κι' ο κόσμος τρέχει, πα-
τικνέται, στριμώχνεται, δι-
αλέγει, αγοράζει, ό,τι βρή,
για να προσφέρη την ευ-
τυχία στα παιδιά—την μό-
νη ευτυχία που στοικίζει
τόσο λίγο...

*
Εκδικητικός—όπως άπε-
δείχθη—συμπολίτης στέ-
κεται μπροστά σ' ένα καρ-
ροτσάκι και ζητά να βρπ

ό,τι θορυβώδεστερο υπάρχει
στο... κατάστημα.
—Θέλω μπουναμάκια
άλλά να κάνουν μεγάλη
φασαρία.

Προβλήματα ο πωλητής
του παρουσιάζει την μεγα-
λη ποικιλία των θορυβοποι-
ών μπουναμάδων.

—Σου κάνει αυτή ή σφου-
ρίκτρα;
Και συγχρόνως τη δοκι-
μάζει μ' ένα τέτοιο σφύριγ-
μα που θυμίζει τις φοβερές
σειρήνες των αεροπορικών
συναγερμών.

—Έν τάξει!

—Σου κάνει αυτή ή ρο-
κάνα;
Και συγχρόνως τη στριφο-
γυρίζει και παράγει ένα τέ-
τοιο θόρυβο που ξεκουφαι-
νει όλους τους γύρω.

—Έν τάξει!

—Σου κάνει αυτή ή τρα-
κατούρα;
Και συγχρόνως του επι-
δεκνεί μία μετάλλινη τρα-
κατούρα που χαλά τον κό-
ομο.

—Έν τάξει.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΣΚΥΚΑΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΡΑΙΛΙΣΑΝΙΟΥ 4 (ΠΑΛΙ, ΚΛΑΥΜΟΜΗΝΟΣ) ΓΗΛ. 36-781 ΓΙΜΗ ΔΡΚ. 6

—Σου κάνει αυτή ή τρου-
μπέτα;
Και συγχρόνως τη φουσαά
και αντίκαλει όδύτατο τ' ό-
σάλπισμα της... Δευτέρας
Παραυίας.

—Έν τάξει.

—Άφου τ' αμαζεύει όλα αυ-
τά και άλλα τόσα κάποιος
άλλος τόν ρωτά:

—Γιά τ' αμαζεύει αυτά; Θά σε τρελ-
λάνουν!

Κι' ο εκδικητικός συμπο-
λίτης χαμογελώντας με κα-
κεντρέχεια:

—Όχι! Τά παίρνω γιά τ' α-
μαζεύει ένα φίλου μου που
πέρου χάρισε όλο τέτοια
στα δικά μου τ' αμαζεύει. Να
δ' όχι! αυτός τ' αμαζεύει...

*
Γέμισε και φέτος ο κόσμος
γαλοπούλες! Έβδομάδες
πριν απ' τ' αλοισουγεννα

Εύθυμα ένστανται

φρόντισαν να τις καλοθρέ-
ψουν οι χωριάτες και τις
γύρισαν καμαρωτές καμα-
ρωτές στις γειτονίες, σαλα-
γώντας τις με τ' αραβία,
όπως οι τσομπανάρει τ' α-
πρόστα τους.

Βλέποντας ένα τέτοιο γα-
λοπούλικο μπουλουκι μία
κυρία ηλικιωμένη ατομάτα
τον πωλητή τους και ρωτά:

—Άμα πάρω μια, μου τ' α-
σφάζει;

—Και βέβαια τ' ασφάζει.

—Μου τ' ασφάζει;

—Και βέβαια τ' ασφάζει.

—Μου τ' ασφάζει;

—Κι' ό γαλοπούλας με προ-
θυμία;

—Και τ' ασφάζει;

—Μου τ' ασφάζει;

—Και βέβαια τ' ασφάζει.

—Μου τ' ασφάζει;

—Κι' ό γαλοπούλας με προ-
θυμία;

—Και τ' ασφάζει;

—Μου τ' ασφάζει;

—Και βέβαια τ' ασφάζει.

—Μου τ' ασφάζει;

—Κι' ό γαλοπούλας με προ-
θυμία;

—Και τ' ασφάζει;

—Μου τ' ασφάζει;

—Και βέβαια τ' ασφάζει.

νη με τ' αμαζεύει όλα αυ-
τά και άλλα τόσα κάποιος
άλλος τόν ρωτά:

—Γιά τ' αμαζεύει αυτά; Θά σε τρελ-
λάνουν!

Κι' ο εκδικητικός συμπο-
λίτης χαμογελώντας με κα-
κεντρέχεια:

—Όχι! Τά παίρνω γιά τ' α-
μαζεύει ένα φίλου μου που
πέρου χάρισε όλο τέτοια
στα δικά μου τ' αμαζεύει. Να
δ' όχι! αυτός τ' αμαζεύει...

*
Γέμισε και φέτος ο κόσμος
γαλοπούλες! Έβδομάδες
πριν απ' τ' αλοισουγεννα

φρόντισαν να τις καλοθρέ-
ψουν οι χωριάτες και τις
γύρισαν καμαρωτές καμα-
ρωτές στις γειτονίες, σαλα-
γώντας τις με τ' αραβία,
όπως οι τσομπανάρει τ' α-
πρόστα τους.

Βλέποντας ένα τέτοιο γα-
λοπούλικο μπουλουκι μία
κυρία ηλικιωμένη ατομάτα
τον πωλητή τους και ρωτά:

—Άμα πάρω μια, μου τ' α-
σφάζει;

—Και βέβαια τ' ασφάζει.

—Μου τ' ασφάζει;

—Και βέβαια τ' ασφάζει.

—Μου τ' ασφάζει;

—Κι' ό γαλοπούλας με προ-
θυμία;

—Και τ' ασφάζει;

—Μου τ' ασφάζει;

—Και βέβαια τ' ασφάζει.

—Μου τ' ασφάζει;

—Κι' ό γαλοπούλας με προ-
θυμία;

—Και τ' ασφάζει;

—Μου τ' ασφάζει;

—Και βέβαια τ' ασφάζει.

—Μου τ' ασφάζει;

—Κι' ό γαλοπούλας με προ-
θυμία;

—Και τ' ασφάζει;

—Μου τ' ασφάζει;

—Και βέβαια τ' ασφάζει.

—Μου τ' ασφάζει;

—Κι' ό γαλοπούλας με προ-
θυμία;

—Και τ' ασφάζει;

—Μου τ' ασφάζει;

—Και βέβαια τ' ασφάζει.

—Μου τ' ασφάζει;

—Κι' ό γαλοπούλας με προ-
θυμία;

—Και τ' ασφάζει;

—Μου τ' ασφάζει;

—Και βέβαια τ' ασφάζει.

—Μου τ' ασφάζει;

—Κι' ό γαλοπούλας με προ-
θυμία;

—Και τ' ασφάζει;

—Μου τ' ασφάζει;

—Και βέβαια τ' ασφάζει.

Και στο έρχόμενο τεύχος
Ο ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΣ
ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ
Σελίδες **132** Σελίδες
ΟΛΟΧΡΥΣΑ ΕΞΩΦΥΛΛΑ

Τὰ δράματα τῆς καρδιάς

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ «ΑΛΛΗΣ»

«Η Έβελυν, που εργαζόταν στο κεντρικό ταχυδρομείο, αισθανόταν μεγάλη χαρά όταν την υποδέχονταν στη θυρίδα του πούστ ρεστάιν. Ήταν μια πολύ ευχάριστη δουλειά από κείνη που έκανε ως τότε στα κεντρικά γραφεία. Αλλά είχε ακόμα κι ένα ιδιαίτερο θέλημα γι' αυτή. Της άρεσε να μοντεύει με το βλέμμα της, ανάμεσα στο πλήθος των ανθρώπων που έρχονταν να πάρουν τα γραμμάτια τους, τους ερωτεύμενους. Αυτοί οι νέοι κι' αυτές οι νέες είχαν μια ακαθόριστη δειλία στις κινήσεις τους. Μία απήντα χείρα έλαμπε στα μάτια τους. Είχαν περάσει τρεις μήνες περίπου που η Έβελυν εργαζόταν στην καινούργια της θέση. Κι' εκείνο το πρωί, όπως και τα άλλα, βρισκόταν ανάμεσα στα γραμμάτια, εκείνο που είχε πια μία ιδιαίτερη σημασία γι' αυτή.

Ο μακρόστενος απόρηκτος φάκελος επέπνεε πάντα ένα λεπτό, εξάσιο άρωμα. Και πάνω του, το ίδιο άγνωστο γυναικείο χέρι είχε γράψει το όνομα του παραλήπτη μ' εκείνα τα κομψά, τα σχεδόν αιθέρια, γραμμάτια: Κύριον Λουί Γκαρμπιέ. Πούστ Ρεστάιν.

Κι' αυτή τη φορά, όπως και τις άλλες, η Έβελυν, βλέποντας το γράμμα εκείνο, ένιωθε ευτυχία κι' απελπισία μαζί. Ήταν ευτυχισμένη, γιατί θα έφτανε ο Λουί, ο Λουί που έφτανε στην θυρίδα της, πάλι άρωμα που γρήγορα θα έφτανε στην καρδιά της. Ήταν ευτυχισμένη, γιατί θα έφτανε ο Λουί, ο Λουί που έφτανε στην θυρίδα της, πάλι άρωμα που γρήγορα θα έφτανε στην καρδιά της. Ήταν ευτυχισμένη, γιατί θα έφτανε ο Λουί, ο Λουί που έφτανε στην θυρίδα της, πάλι άρωμα που γρήγορα θα έφτανε στην καρδιά της.

Κι' όμως, κάτι της έλεγε της Έβελυν μέσα της, πως εκείνη η άγνωστη γυναίκα δεν έφρόνιζε να κάνει εύχρηστο

τόν Λουί. Στα μάτια του πλαγιόταν μία σκιά, κάθε φορά που τον έβλεπε. Το γράμμα που ωστόσο φαινόταν πως το περιμένα με αγωνία. Αύτη τη μέρα, όμως, συνέβηκε κάτι το απρόοπτο. Κατά τις δέκα, παρουσιάστηκε στη θυρίδα μία μικροκαμωμένη κυρία μ' άσπρα μαλλιά και ρώγες στην Έβελυν αν ύπρηξε κανένα γράμμα για τον Λουί Γκαρμπιέ.

— Λυπούμαι, κυρία μου, της απάντησε, αλλά δεν μπορώ να δώσω το γράμμα παρά μονάχα στον παραλήπτη. — «Α, ώστε υπάρχει γράμμα...» είπε η άλλη, σχεδόν ψιθυριστά, σαν να μιλούσε στον εαυτό της. Δεσποινίς, συνεχίσε κατόπιν, είμαι η μητέρα του Λουί. Σας παρακαλώ πολύ, δώστε μου αυτό το γράμμα. Θά κάνετε μία θεάρεστη πράξη. Κι' ενώ η Έβελυν την κυτούσε σαστισμένη για την επιμονή της, εκείνη πρόσθεσε: — «Όχι, δεν είναι αυτό, που ίσως υποθέτετε. Δεν πρόκειται για μητρικό έρωτισμό... Είναι ένα γράμμα, που προέρχεται από... από παντρεμένη... Με καταλαβαίνετε τώρα;»

Η Έβελυν της επανάλαβε ταράχυντα, μη βρισκοντας πιο λεπτές φράσεις: — Αυτούμαι, κυρία μου, αλλά μου ζητάει κάτι άδύνατο. Η ηλικιωμένη γυναίκα κούνησε το κεφάλι. — Καταλαβαίνω, είπε, με ραγιαμένη φωνή. Έχετε δικαιο. Γύρισε κι' απομακρύνθηκε από την θυρίδα. Στη συνηθισμένη ώρα, κατά το μεσημέρι, παρουσιάστηκε ο Λουί. Πιο κομψός και σοβαρός από κάθε άλλη φορά. Η Έβελυν, όμως τον είδε να πλησιάζει, άπλωσε το χέρι της στο ράφι, όπου βρισκόταν το γράμμα της άγνωστης.

«Αλλά, όταν ο Λουί είχε φτάσει μπροστά στη θυρίδα, μία άδραστη δύναμις κράτησε το χέρι της Έβελυν. Στην ερώτησή του, που της έμοιαζε την καρδιά, απάντησε άρνητικά. — «Όχι, δεν έχετε τίποτα. Η ίδια σκηνή επαναλήφθηκε για ολόκληρη την εβδομάδα και τα γραμμάτια μ' τους μακρόστενους γκρίνους κι' αρωματισμένους φακέλους, μαρτυρούσαν στο προσωπικό συρτάρι της Έβελυν.

Τι ήταν, λοιπόν, αυτό που της συμβαίνει; Κάτι ανώτερο ασφαλώς από τις δυνάμεις της. Λες κι' εκείνη η ηλικιωμένη γυναίκα την είχε μαγέψει.

Η Έβελυν προσπαθούσε να δικαιολογήσει τον εαυτό της. Ήταν ερωτεύμενη με τον Λουί. Αλλά δεν ήθελε να παραδεχτεί πως το κρατούσε τα γραμμάτια της άλλης από κακία. «Όχι, Τακάνε αυτό για το καλό του.

Οι νύχτες πενούσαν χωρίς να μπορεί να κλείσει μάτι. Δεν ήταν βέβαιη, όσο κι' αν θεωρούσε άγνη την πράξη της, πως έκανε καλά. Στην αρχή της άλλης εβδομάδας, ο Λουί δεν εμφανίστηκε για δύο μέρες συνεχώς. Ήταν κάτι, που η Έβελυν δεν τόλμησε προβλέψει. Και τώρα, τι θάκανε, αν δεν εξαπατούσε ζόταν πια; Θάκανε, λοιπόν, τη μόνη παρηγοριά που ένοιωθε, βλέποντας τον. Διότι, έπειτα, ο Λουί δεν εμφανίστηκε για δύο μέρες συνεχώς. Ήταν κάτι, που η Έβελυν δεν τόλμησε προβλέψει. Και τώρα, τι θάκανε, αν δεν εξαπατούσε ζόταν πια; Θάκανε, λοιπόν, τη μόνη παρηγοριά που ένοιωθε, βλέποντας τον.

— «Αυτούμαι, κυρία μου, της απάντησε, αλλά δεν μπορώ να δώσω το γράμμα παρά μονάχα στον παραλήπτη. — «Α, ώστε υπάρχει γράμμα...» είπε η άλλη, σχεδόν ψιθυριστά, σαν να μιλούσε στον εαυτό της. Δεσποινίς, συνεχίσε κατόπιν, είμαι η μητέρα του Λουί. Σας παρακαλώ πολύ, δώστε μου αυτό το γράμμα. Θά κάνετε μία θεάρεστη πράξη. Κι' ενώ η Έβελυν την κυτούσε σαστισμένη για την επιμονή της, εκείνη πρόσθεσε: — «Όχι, δεν είναι αυτό, που ίσως υποθέτετε. Δεν πρόκειται για μητρικό έρωτισμό... Είναι ένα γράμμα, που προέρχεται από... από παντρεμένη... Με καταλαβαίνετε τώρα;»

Η Έβελυν της επανάλαβε ταράχυντα, μη βρισκοντας πιο λεπτές φράσεις: — Αυτούμαι, κυρία μου, αλλά μου ζητάει κάτι άδύνατο. Η ηλικιωμένη γυναίκα κούνησε το κεφάλι. — Καταλαβαίνω, είπε, με ραγιαμένη φωνή. Έχετε δικαιο. Γύρισε κι' απομακρύνθηκε από την θυρίδα. Στη συνηθισμένη ώρα, κατά το μεσημέρι, παρουσιάστηκε ο Λουί. Πιο κομψός και σοβαρός από κάθε άλλη φορά. Η Έβελυν, όμως τον είδε να πλησιάζει, άπλωσε το χέρι της στο ράφι, όπου βρισκόταν το γράμμα της άγνωστης.

«Αλλά, όταν ο Λουί είχε φτάσει μπροστά στη θυρίδα, μία άδραστη δύναμις κράτησε το χέρι της Έβελυν. Στην ερώτησή του, που της έμοιαζε την καρδιά, απάντησε άρνητικά. — «Όχι, δεν έχετε τίποτα. Η ίδια σκηνή επαναλήφθηκε για ολόκληρη την εβδομάδα και τα γραμμάτια μ' τους μακρόστενους γκρίνους κι' αρωματισμένους φακέλους, μαρτυρούσαν στο προσωπικό συρτάρι της Έβελυν.

Τι ήταν, λοιπόν, αυτό που της συμβαίνει; Κάτι ανώτερο ασφαλώς από τις δυνάμεις της. Λες κι' εκείνη η ηλικιωμένη γυναίκα την είχε μαγέψει.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικαντικές ρεπορτάζ

Η «Πρεμιέρα» της νέας επιθεωρήσεως του θεάτρου «Κυβέλης» «Αλφά Νασέρ», έπιασε όλα τα προηγούμενα ρεκόρ καθυστέρησης, αφού άρχισε στις έντεκα παρά είκοσι και τελείωσε στις δυόμισι μετά τα μεσάνυχτα!...

Αφορμή της καθυστέρησης ήταν η γενική δοκιμή που έγινε το πρωί της Γ' διας μέρας και κράτησε ως τις πέντε το απόγευμα.

Στο διάλειμμα της πρώτης πράξεως, ο συγγραφέας του έργου Μίμης Τραϊφόρος, που ήταν συγχρονως και σκηνοθέτης αναγκάσθηκε να παρουσιάσει στη σκηνή πρό της έπιμονής των θεατών, άδουριστος και πελιδνός, με ένα πουλόβερ άφου είχε να κοιμηθή σαρανταοχτώ ώρες!

Στο ίδιο έργο, το βράδυ αυτό, η γνωστή ηθοποιός της πράξης, Μαρία Έγυπιδου αποδείχθηκε πραγματική ηρωίδα, αφού κατάβρισε να τα βγάλει πέρα με το υποδολείο, χωρίς να κάνει κανένα λάθος στη μεγάλη παράτα της «Η γυναίκα».

Στην παράσταση παρευρέθηκε επίσης και ο νέος συνθέτης Σπηλίου Μεντής. Ένα από τα τραγούδια του όποιου, την «Καμелиά» λανσάρει στη νέα επιθεώρηση η Βέμπο.

Ο Μεντής, τόσο πολύ συγκινήθηκε από την έκταση του τραγουδιού του αυτού, ώστε άρχισε να κλαίει σαν μικρό παιδί!... Ο θίασος του Νίκου Σταυρίδη θ' ανέβασε στο θέατρο «Διάνα» αυτήν την εβδομάδα τη νέα κωμωδία του κ. Δ. Γιαννουκάκη «Γαμπρός με δοκιμή» στην οποία θα κάνει την εμφάνισή του και ο τενόρος Πάνος Σαμής.

Στο ίδιο έργο η Λέλα Παμελλά θα λανσάρει ένα καινούργιο λαϊκό τραγούδι με τον τίτλο «Ο κουμπάρος».

Η επιστροφή των ηθοποιών της Λυρικής Σκηνής από την Πάτρα για γιορτάσθηκε με ένα λουκουλέιο γεύμα, που παρετέθη από την διεύθυνση σε μία γαρεφική τοποθεσία των «Αγίων Θεοδώρων, με την τόσο ευχάριστη χειμωνιάτικη λισκάδα.

Στο γεύμα, παρέκάθησε και ο Γ' διος ο διευθυντής του Κρατικού Θεάτρου κ. Χέλμης, που συνεταξίδεψε με τους ηθοποιούς του θιάσου στο ίδιο λεωφορείο. Το νέο χειμερινό θέατρο της Λυρικής Σκηνής, που θα είναι έτοιμο τον Σεπτέμβριο, θα παρουσιάσει πολλές καινοτομίες, τεχνικής φύσεως.

Μια από αυτές θα είναι το ότι ολόκληρη η όρχηστρα, στη τέλος της παραστάσεως, με ειδικό μηχανισμό, θα μετατοπίζεται από το υπόγειο και θα φτάνει στο ύψος της σκηνής για να μπορούν να χαιρετούν το κοινό παράλληλα με τους ηθοποιούς και οι μουσικοί.

Στη θέσι του παλαιού άμφιθέατρου του Κρατικού Θεάτρου θα υπάρξει κυκλική σειρά θεωρείων, και έν συνεχεία εύχρηστο υπερόδον.

Στο άνω μέρος της σκηνής, θα υπάρχουν, τέλος, μεγάλες αίθουσες, προωρισμένες για τις δοκιμές της χορωδίας και του μπαλέτου.

Η χορευτρια Λιλή Μπερδέ, που ήταν ως τώρα σολίστ, εμφανίζεται τελευταία στο Λονδίνο με ένα νεαρό παρτενάρ, που είναι Ίνδός.

Η Λέλα Μαρτίνι, σημειώνει επιτυχία στη Θεσσαλονίκη με τραγούδια του Άττικ και του Χαϊράπουλου.

Η Κάκια Μένδρη, έφυγε μαζί με τη Τζινιόλη για μία μεγάλη περιοδεία που θα κάνει στην Ευρώπη, με πρώτο σταθμό τη Ρώμη.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ενα μήνα πριν απ' τα Χριστούγεννα, άρχισε να με βασανίζει ο φίλος μου ο φυσιολάτρης: — Λοιπόν; Πού θα κάνης φέτο Χριστούγεννα;

Η απάντησή μου ήταν στερότυπη: — Πού αλλού; Στο σπίτι μου. — Αλλά ο φίλος μου ο φυσιολάτρης δεν ήταν απ' τους ανθρώπους που παίρνουν από λόγια: — Στο σπίτι σου! Μα είσαι τρελλός; Έλα, χριστιανέ μου, μαζί μας ν' απολαύσης Χριστούγεννα σε χωριό, να τρελλαθής! Έλα να δής ομορφιά και γραφικότητα.

Επέμεινα: — Δεν φεύγω απ' το σπίτι μου!

Φώναξε: — Είσαι κοιχουρλής! Είσαι τεμπέλης!

Αλλά θα σε πάω με το ζόρι! Ο καυγάς αυτός κράτησε μέρες και μέρες κι' ο φίλος μου ο φυσιολάτρης δεν κουράζονταν να μου περιγράφει τις ομορφιές και τις γραφικότητες του χωριού, τις γλυκύτατες χριστουγεννιάτικες καμπάνες, που θα μας έφτανούσαν, τον πηγάδι στην εκκλησία μαζί με τους χαριάτες, την κατασκευτική χριστουγεννιάτικη ακολουθία και κοντά σ' αυτά το χιόνι που κατά πάσα πιθανότητα θα έπεφτε πυκνό, για να συμπληρώσει την χριστουγεννιάτικη ατμόσφαιρα με τον λευκό του πέπλο.

Τρέλλα θα είσαι! Πρόσθεσε στο τέλος, καταγοητευμένος απ' την περιγραφή του.

Κι' εγώ άρχισα να κλονίζομαι: — Δε θα κρούσουμε;

— Θα ντυθούμε, βρέ! Μην είσαι κουτός! Θα βάλουμε τα πουλόβερ, τις άρβυλες, τα παλτά μας...

Κι' από φαί: — Νά, στράγγις οι γαλοπούλες!

Κι' από ύπνο: — Βρέ κοιχουρλής που είσαι! Δε ντρέπεσαι λινάκι; Σου λέω ότι όλα είναι εξασφαλισμένα. Έλα μαζί μας και θα δής! Θα τα θυμάσαι σ' όλη τη ζωή σου τα γραφικά Χριστούγεννα που θα περάσουμε μαζί!

Ετσι, στο τέλος, με κατάφερε και την παραμονή των Χριστουγέννων, βρέθηκα κουκουλωμένος με παλτό, πουλόβερ και άρβυλες, έτοιμος και πάντοτε στον τόπο του ραντεβού, όπου περίμενε η παρέα. Με υποδέχτηκαν με κέφι, με γέλια, με χαρές κι' ο φίλος μου ο φυσιολάτρης με παρουσίασε στους άλλους: — Είχα δεν είχα, τον ξεσηκώσα!

Εγώ, από την ώρα εκείνη κιόλας, ένοιωθα σαν θύμα, από πάνταν όταν ο φίλος μου ο φυσιολάτρης μ' έβλεπε σαν λήθαρο στην συντροφιά του, και αργότερα για την φυσιοκρατική προσηγορία, δεινότητά του: — Άμω θέλω να ποδέξω κανέναν απ' το σπίτι. — Κόσμος να χαλάσει, θά το καταφέρω! Ο φίλος με κυτούσαν με χαμόγελα: — Πας σάς καταφέρει; — Πας σάς ξεσηκώσε;

Φυσικά, φρόντισα, για λόγους αξιοπρεπείας, να δηλώσω, ότι εργάζομαι μαζί τους τελείως αμόλητα, από απλή περιέργεια κι' ότι η προπαντίστικη ευφροδία του φίλου μου δεν είχε παίξει κανένα ρόλο στην απόφασή μου.

Το ταξίδι με το τρέινο ήταν άπαιστο. Στριγωμένοι ανάμεσα σε πυκνό πλήθος έκδρομικών, υποφέραμε επί ώρες και ώρες κι' όλες φορές ο φίλος μου ο φυσιολάτρης μ' έβλεπε κατασφραγισμένο, με παρηγορούσε: — Άμω θά φτάσουμε, θά δής!...

Πέντε ώρες ανυπόφορες έκανε το τρέινο για να φτάσει στον προορισμό του.

Εδώ είπε ο φίλος, όταν έφτασε. — Κατεβαίνουμε;

— Γρήγορα! Από δω θά πάρουμε το λεωφορείο!...

Το θέαμα στο σταθμό ήταν μαγευτικό! Η βροχή έπεφτε με το πολυούμι. Μία γραφική λιμνη από λάσπη απλώνονταν πέρα-πέρα και τσαλαβουτούσαμε όλοι για να φτάσουμε έλσεινο και καταλασπώνμενοι στο υπόστεγο.

Υπέροχα δεν είναι; με ρώτησε ο φίλος.

— Πραγματικά! Υπέροχα!

— Έχει το γούστο της και η βροχή!...

— Πραγματικά. Πολύ γούστο έχει.

Στο μεταξύ, είχα βγάλει το μαντήλι μου και στραγγίζα το κεφάλι απ' τα νερά που κατέβαιναν και στάζαν απ' τη μύτη μου. Ο αέρας φούσγε μέσα στις λευκές του σταθμικές και μάς ράντιζε με χοντρές στάλες βροχής ακόμα και κάτω απ' το υπόστεγο.

Τρελαινόμας γι' αυτόν τον καιρό! Ελεγε ο φίλος.

Κι' οι άλλοι φυσιολάτρες λέγαν ένας-ένας ένθουσιασμένοι: — Κι' εγώ!

Κι' έπειτα όλοι με κύτταζαν με άπορία, που δεν μιλούσα, αναγκάσθηκε να προσθέσω τη φωνή μου στη συνουσία: — Κι' εγώ!

Δεν είναι τρέλλα αυτός ο καιρός; Τρέλλα είναι! Πραγματικά! Αν σταματούσα, όμως, η βροχή, θάταν καλύτερα.

Σελλάσαμε δύο ώρες στο σταθμό, περιμένοντας το λεωφορείο για το όρεινό χωριό, που ήταν και ο τελικός σκοπός του ταξιδιού

Γραφικά Χριστούγεννα...

Μας, τέλος πάντων, πέρασαν κι' αυτές και γάμισσε στριγωμένοι σε μία σακαράκα, πατιζομένοι, λασπώνμενοι, παγωμένοι και κεφαίοι.

Θαυμάσια ήταν η διαδρομή! Περνώνας από το χέλος του γκρεμού, στον λασπώνον δρόμο, το λεωφορείο ανέβαινε αγκομαχώντας τον άνηφορο κι' έστειλε πολλές φορές την ψυχή μας στην Κουλουρη.

— Παναγία μου!

— Όραιο δεν είναι;

— Υπέροχα!

Αυό άρες κοντά κράτησε η λαχτάρα κι' ένοιωθα τέτοιο κρύο και τόση αγανάκτηση, μαζί με την αγωνία — ο σωφής ήταν ελαφρά κοπανισμένος κι' έβελινε χριστουγεννιάτικα τροπάρια — ώστε πεισματώς και δεν έννοούσα πιά με κανένα τρόπο να προσέχω την ένθουσιασσία μου στις εκρήξεις του ένθουσισμού των άλλων.

Γιατί κοιγυθήκαμε εσύ; μου παρατήρησε ο φίλος μου. Δεν σ' άρεσει;

— Υπέροχα δεν είναι; ρώτησε ο φίλος.

Μία ακατάσχετη επιθυμία μόνο μου έρχόταν: Να τους σφάξω! Μητρώα στην εκκλησία. Συμπαιχτικοί και καταπατημένοι χωριάτες την γέμισαν. Άκούσαμε την χριστουγεννιάτικη ακολουθία και αναβάλλασε η ψυχή μας απ' τις παραφωνίες του ποπ.

Όταν γυρίσαμε μοσικήδι στη βροχή — το έρριψε με το τουλούμι — ο καταστηματοχής μας είχε έτοιμάσει το φαί.

— Πας τα περάσαμε, λοιπόν;

— Άριστούργημα!

— Δεν είναι άραιο στο χωριό;

— Είναι υπέροχα!...

Τόσο υπέροχα ήταν, ώστε παρά πέντε ξέφυγα την περιπετειομυία. Πάντως έμεινα στο κρεβάτι μία βδομάδα στην Άθινα, όταν γυρίσαμε, κι' από τότε δεν το κουνω Χριστούγεννα από το σπίτι μου...

Δ. ΨΑΘΑ

ΟΙ ΑΔΟΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Χριστός γεννιόται...

Τών Χριστουγέννων ένεκεν κανάμιστος σαγηνής και Δόν Ζουάν περιωπής ή άλλως πως τασιπνής έξελθον εις τας άγνις καγν ή εορτάσω. Κι' τοιγάρων μετά Διδος πυριφλεγής να δράσω. Κι' ενώ εθάδιζον ή Ζεϋ, την σιγλήν μου βεικνώνων και ήκουον τα κάλλανδρα παρά πταισικιών είδον Α'θίδα ζαφνικός κι' ευθής σφάβς κι' έγκύρως «Χριστός γεννιόται σημερον! της ειπον διαλύρως. Πλην αυτή επρουκώρησεν αδιαφόρος αμυθάλλων καγν εις την σαγήνην μου ούδ'όλως αμυθάλλων «Χριστός γεννιόται σημερον! της ειπον ευθαρώων κι' οι ουρανοί αναλλανται αλλά εγώ πορως.

Ηγουν δεν χαίρω ούδαμώς, ή Μουσα των ερώτων, καθ' όσον άνευ θήλεος ευειδους κατά πρώτον πως θά διελέθω έγυμνε τας θέας εορτάς; Πλην αυτή μοι απήντησεν: «Βρε δε με παρατάς!»

«Χριστός γεννιόται! έκραζον καγν-ή (τι μυστηριον!) θά εορτάσω οικαδε ή τάλας...έπρασφύ- (ριον) καθ' όσον άνευ θήλεος πως δύνασαι (να χαίρεσαι;

«Οτε ή μίς ανέκραξεν: «Ε, πια δεν ύ- (ποφερασαι).

Κι' αυτήκα άνεγειρασα την τσανδαν φορηνηλως στην κά- (ραν πολλήλως

ένθ εγώ ανέκραζον έν πληρεί σκα- (τοδιν).

«Χριστός γεννιόται σημερον και επί (υψις... Ειρήνη!»

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΖΑΝ ΛΕΡΟΥΑ

Ημερολόγιό μας

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΤΙΤΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΤΙΤΗ: Μία ντόπια Σοφία Λάρεν με όλα τα σφαιρικά λικνιστικά προσόντα της σύγχρονης γόσσας. Άντικει στην «αριστοκρατία» του κρυπτομικροσκόπου. 27 χρονών. Κρύβει πέντε καί θα μπορούσε να είναι γόσσα. ΠΑΝΟΣ: 35 χρονών. Βοήθος του πατέρα του σ' εργοστάσιο που κινείται λιγότερο με μηχανές και περισσότερο με χρέη, πιστώσεις και δάνεια. «Μεγάλη ζωή» και πολλά γραμμάτια. ΛΩΛΟΣ: «Ο εργοματευτής» του στην προσωπική του ζωή. Φτηνός κομπιναδόρας και αποτυχημένος «μεγαλοασπαστών». ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΩΠΑ: Μεγαθήκια.

ΣΚΗΝΗ 1η (Στο γραφείο του Πάνου)

ΠΑΝΟΣ (συνεχίζει κουδέντα, σουλατσώντας και κατινίζοντας νευρικά): «Η Τίτη δεν είναι τυχαία γυναίκα. Συναρπάζει! Μαγνητίζει! Μαγεύει!»

ΛΩΛΟΣ: «Έλα, μαρέ, τώρα! Γυναίκες σαν την Τίτη, πρέπει να τις αλλάζει κανείς, όχι σαν ποικιλία, πάντως σαν αυτοκίνητα ή σαν επιπλώσεις σαλονιού. Καθ' εξή μήνες κι' άλλη. Τό πολύ!»

ΠΑΝΟΣ: Λοιπόν, και με την πρακτική, τη φιλοσοφική άποψη που λες τώρα, δεν μπορείς να το κάνεις αυτό. Πρώτον γιατί γυναίκες σαν την Τίτη δε βρίσκεις καθόλου εύκολα. Αλλά κι' αν βρεις, άργεις πάντα απ' την άρχη! Γι' αυτήν, θώρα, περιστασιακά, εκτόπισμας των αντιπάλων...

ΛΩΛΟΣ: «Α, έτσι σκέπτεσαι...»

ΠΑΝΟΣ: Σου είπα τα πρακτικά επιχειρήματα για να καταλήξω κι' εκεί. Αισθάνομαι πως χωρίς την Τίτη, δεν μπορώ να ζήσω.

ΛΩΛΟΣ: Εύχρηστο, ή νόσος αυτή σε σένα είναι παροδική. ΛΩΛΟΣ: Αυτός είναι ο λόγος που είσαι τόσο νευρικός; ΠΑΝΟΣ: Αύτος. Δηλαδή... σχετικός. «Ερχονται Χριστούγεννα και πρέπει να της κάνω ένα δώρο. Ένα δώρο μεγαλοπρεπές! Έκθαμβωτικό!»

ΛΩΛΟΣ: Το κρυσταλλινό παλάτι του ΟΗΕ!

ΠΑΝΟΣ: Δεν είναι στιγμή γι' αστεία! Αστεύεσαι όταν σοβαρολογώ και σοβαρολογείς όταν αστεύεσαι!

ΛΩΛΟΣ: Γιατί δεν μπορείς να διακρίνεις σε σένα το σκεπτικό από το αστείο! Λοιπόν, τί θέλεις τώρα; Νά σου βρω το «εξοχιστικό» δώρο ή να πάω να τ' αγοράσω; Νά το πληρώσω αποκλειστικά!

ΠΑΝΟΣ: Δυστυχώς, αποκλείεται να το πληρώσω κι' εγώ!... Δεν έχω δεκάρα. Πλή-

ρωνα πολλά χρέη αυτές τις ημέρες. Είναι, βλέπεις, μεγάλη κρίσις κι' έχουν γίνει όλοι απαιτητικοί.

ΛΩΛΟΣ: «Ε, ως χρεωνόσουν απ' άλλοι να πληρώσεις αυτούς. Κλείσανε όλες. ΠΑΝΟΣ: Αυτό έκανα! «Ο-πως ξέρεις, τα εδικά μου λεφτά» είναι πάντα ξένα! Αλλά δεν υπάρχουν «επότερες» πια. Κλείσανε όλες.

ΛΩΛΟΣ: Πίνεσαι σε μία κουταλιά νερό. Πάρε κάτι επιπτώσεις. Παραδειγματός! Άρην μία «βίζον» ακριβή. Απ' τις καλύτερες.

ΠΑΝΟΣ: Εύχαριστώ πολύ! Λες ότι δεν το σκέφτηκα; Το πρώτο πήγα στο «Κράν Λουξ» και βρήκα πραγματικώς μία γούνα περιφωρη, έδωμηντα πέντε χιλιάδες. Μουκόψαν και πέντε. Αλλά ζητάει έγγραφή.

ΛΩΛΟΣ: Από σένα; Δε σε ξέρουνε; ΠΑΝΟΣ: Φαίνεται ότι με ξέρουνε. Και γι' αυτό έμπνουν στον έγγραφή.

ΛΩΛΟΣ: «Ε, τι θέλεις τώρα; Νά... υπογράψω εγώ; ΠΑΝΟΣ: Νά μου βρης έναν άλλον.

ΛΩΛΟΣ: «Ας γελάσω! Μα αν μπορούσα να βρω... έγγραφή φερέγγυα, θα τον έβαζα να υπογράψει για μένα. ΠΑΝΟΣ: Μπορεί να μην υπογράψει για σένα και...»

ΛΩΛΟΣ: (διακόπτει): Στάσου, στάσου! Τον βρήκα! Το Νάιντα το Βρασιδούπολο! Ατόν δεν έχεις προτάσει να τον «επικαρκή» και ζή σε άλλους κύκλους που δε σε ξέρουνε. Θα δειχτεί.

ΠΑΝΟΣ: Μπορώ, Λώλο! Είμαι μέγας! «Έτσι δε θα χάσω την Τίτη! Πρέπει να πάω αμέσως.

ΛΩΛΟΣ: «Ε, κάτσε να σκεφτούμε τι θα το πής. Δε βιάζομαστε τόσο. ΠΑΝΟΣ: Αστεύεσαι; Τίτη, σημαίνει Χριστίνα. Τα Χριστούγεννα πρέπει να της στείλω τη γούνα.

ΛΩΛΟΣ: Και την Πρωτοχρονιά; Άλλο δώρο;

ΠΑΝΟΣ: Άλλο, φυσικά! **ΛΩΛΟΣ:** Πρέπει να σκεφτούμε κι' άλλον έγγραφή! Νά περ' ο διάολος! Δεν ήταν να τη λένε Άλκημνη; **ΣΚΗΝΗ 2η** (Στο γραφείο του Βρασιδούπουλου)

ΒΡΑΣΙΔΟΥΠΟΥΛΟΣ: Μα μην το συζητάς! Μία υπογραφή θα βάλω για να σε διευκολύνω. Τα κάνω κι' εγώ αυτά, όταν δε θέλω να μάθω ο πατέρας μου τα έξοδα των «παρασκηνίων»...

ΠΑΝΟΣ: Άκριβώς, το ίδιο μου συμβαίνει κι' έμένα. Εύχαριστώ θερμά. Με υποχρεώσε!

ΣΚΗΝΗ 3η (Παραμονή Χριστουγέννων)

ΠΑΝΟΣ (στο τηλέφωνο): Θά στείλετε τα γραμμάτια στον γκ. Βρασιδούπολο να ε-πογράψω και κατόπιν θα πά-αμέσωσ η γούνα στη διευθύν-ση που σας έδωσα. Μαζί με τα γραμμάτια, σας στέλνω και την κάρτα μου.

ΣΚΗΝΗ 4η (Το απόγευμα στής Τίτης)

ΠΑΝΟΣ (της φιλεί το χέρι, μπαίνοντας): Χρόνια πολλά κι' ευτυχισμένα! Κάθε χαρά, κάθε δροσιά στη ζωή σου!

ΤΙΤΗ (ψυχρά): Εύχαριστώ. (Τόν κυττάζει στ' αβεία χέ-ρια). «Α, θυμήθηκες ότι γιορ-τάζω...»

ΠΑΝΟΣ: Ήταν δυνατόν; **ΤΙΤΗ** (παίρνει από ένα τρα-πέζακι δυό χαρτιά): «Έφερε κάτι γραμμάτια εδώ ένας ύ-παλληλος απ' το γυναικείο. Δεν τα υπέγραψε, λέει, ο κύ-ριος Βρασιδούπουλος!»

ΠΑΝΟΣ (γιοώνει τέσσερις ηλεκτρονικές εκκένωσεις στο κορμί του): Πώς;

ΤΙΤΗ: Δεν τα υπέγραψε! Νά σου πω, μη σε πειράζει α-υτό. «Αφού είσαι τόσο οικονομι-κώς στενοχωρημένος, ήταν ά-νόητο να χρεώνεσαι και να εκ-τίθεσαι για να μου πάρης γούνα.»

ΠΑΝΟΣ: Θά σου εξηγήσω! «Αλλά τώρα με συγχωρείς! Θά γυρίσω αμέσως!...» (Φεύγει).

ΣΚΗΝΗ 5η (Στο κατάστημα)

ΠΑΝΟΣ (εξολλος): ...Με ποιά δικαιώμα, κύριε, με κά-νετε πελάτη! Αυτό δεν είναι λά-θος! Αυτό είναι εγκλημα! Μου-άζει σαν να το κάνετε επίτη-δες!

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑΡΧΗΣ: Κι' έμένα μου φαίνεται πολύ περίεργο. Θά εξετάσω αμέσως. (Φωνάζει): Κόστα!

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: «Ορίστε. ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑΡΧΗΣ: Γιατί πήγες κι' άφησες τα γραμμάτια στο σπίτι της κυρί-ας Βελουδιάς;

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Μου το είπε ο κ Βρασιδούπουλος, «Για που πάει η γούνα», με ρώτησε. «Για την κυρία Βελουδιά», του λέω.

ΠΑΝΟΣ: Λοιπόν; **ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ:** «Α, καλά, μου λέει. Άσε τα γραμμάτια στο σπίτι της και θά τα κανο-νίσω εγώ». Πήγα κι' εγώ και τ' άφησα.

ΠΑΝΟΣ: Δεν μπορώ να ε-ξηγήσω τίποτε! (Παίρνει τη-λέφωνο): Νόντα!... Πάνος εδώ. Τι έγινε; Γιατί δεν υπέ-γραψες τα γραμμάτια; Μου το είγες υποσχεθί ρητός. Κι' επί-πλέον...

ΒΡΑΣΙΔΟΥΠΟΥΛΟΣ (δια-κόπτει): Σου το είχα υποσχε-θί, άσχηπτε μου, αλλά δεν ή-ξερα πως θα στείλεις γούνα στην Τίτη! Εγώ την Τίτη την κυνηγάω εξή μήνες κι' έχω ε-κείνη τα μάλλια της κεφαλής μου! Δε θά μου τη φας εσύ με την... έγγραφή μου!... «Υ-πέρθε πως με δικαιολογείς! Η Τίτη είναι παραδομένη. «Ε-πείνα να σ' εμφανίσω αδέκα-πρεπε να σ' εξουδετερώσω!... Άντε, για να κανένα ουσιαστικώ-ρα να παρηγορηθής!»

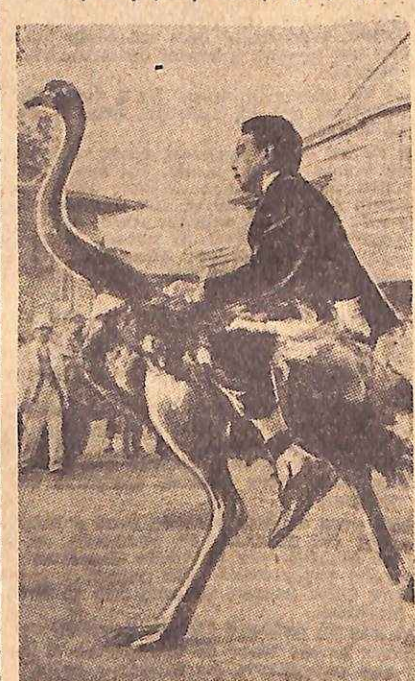
ΠΑΝΟΣ: Αυτό είναι ατι-μία! (Κλείνει): Φωνάζε μου το φορετό! Θέλω να πω... ένα παζί!... «Αιάλα!»

ΕΠΙΛΟΓΗ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

Το τολμηρό αυτό καπέλλο που φορέθηκε από μια νεορά στάρλετ του γαλλικού κινηματογράφου έκανε φυσικά μεγάλη εντύπωση. Εκτός από το εξωτικό δέντρο που το στολίζει, έχει και ένα αυτόματο διανομέα βελζίνης για... άσχηπτες. Η δεσποινίς Κατερίν Φωρς καθάρθηκε έτσι να κάνει αρκετή ρεκλάμα γύρω από το άτομό της, γεμίζοντας με προθυμία τους άσχηπτες των κυριών που ανατούνε στο δρόμο της. Την αξία της προσφοράς της μεγάλωσε και η παροχή «ουιλέν» στο Παρίσι μεγάλη έλλειψη βελζίνης.

Ο ΚΑΝΤΙΦΛΑΣ ΚΑΙ Η ΣΤΡΟΥΘΟ-ΚΑΜΗΛΟΣ

«Ο Καντιφλάς, το κινηματογραφικό είδος της Νοτίου Αμερικής, όταν έπεσε, φηκε πρό ημερών το λόγκ-Κόγκ, εμφανίστηκε στους δρόμους της ώρας πό-λεως της Άνω Ανατολής Ιππεύων, μιά... στρουθοκάμηλο. Πολλοί πίστεψαν πως ο διάσημος καμικός ήθελε έτσι να κάνει ρεκλάμα γύρω από το άτομό του. Δεν θά σχημάτιζαν όμως αυτή την ιδέα αν ήξεραν πως ο Καντιφλάς είναι πολύ σο-βαρός στην ιδιωτική του ζωή. Ο Μεξί-κάνος καλλιτέχνης γύριζε απλούστατα μιά σκηνή από το φιλμ «Ο γύρος του κόσμου σε 80 μέρες», που ο Άμερικανός παραγωγός Μάικλ Τόντ γύρισε βάσει του ομώνυμου μυθιστορημάτος του Ίου-λίου Βέρν σε 80 μεγαλουπόλεις της όφηλου.

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ ΚΙ' Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ

Γιατί ώρισθηκε η 25η Δεκεμ-βρίου ως ημέρα της

Ενώ το Πάσχα, η άλλη μεγάλη ημέρα της χριστιανώουσας γιορτα-ζόταν ήδη από τον δεύτερο αιώνα, απεναντίας τα Χριστούγεννα άρχι-σαν πολύ να εμφανίζονται στη ζωή της εκκλησίας. Η πιο αρχαία πλη-ροφωρία γι' αυτά χρονολογείται ά-πο το έτος 336 μ. Χ. και είναι ένα λατινικό λειτουργικό κείμενο, που έχει τον τίτλο «Καλενταριούμ φι-λοκαλιανούμ». Απ' αυτό, λοιπόν, προκύπτει, ότι τα Χριστούγεννα γι-ορτάστηκαν για πρώτη φορά στη Ρώμη στη αρχές του τετάρτου αιώ-νος, όποτε και καθιερώθηκε ως ή-μερα τους η 25η Δεκεμβρίου.

Αντίθετα, στην Ανατολή, η με-γάλη αυτή γιορτή παρέμεινε άγνω-στη για πολλές ακόμα δεκαετίες κι' η ανάμνησις της γεννήσεως του Χρι-στού γιορταζόταν στις 6 Ιανουαρίου, ένυμνη με την έορτή των Θεοφα-νείων.

Σ' ένα πανηγυρικό λόγο του Ά-γίου Ιωάννου του Χρυσόστομου, που εκφωνήθηκε στην Άντιοχεια το 386 μ. Χ., διαβάζουμε πως η γιορτή των Χριστουγέννων είχε μόλις αρχίσει να τελείται και στην περιοχή αυτή κατά τις 25 Δεκεμβρίου και πως αυτή η συνήθεια προερχόταν από τη ρωμαϊκή εκκλησία.

Επρεπε δε να περάσει ακόμα έ-νας ολόκληρος αιώνας, ώσπου σ' ό-λη τη χριστιανική οκουμενία να κα-θιερωθί η 25η Δεκεμβρίου ως ήμε-ρα κατά την οποία γιορταζόταν ξε-χωριστά η γέννησις του Σωτήρος.

Αλλά γιατί διαλέχτηκε αυτή η μέ-ρα ειδικά για την ανάμνησις του με-γάλου εκείνου γεγονότος; Μήπως ο χριστιανός πίστευαν πως τη μέ-ρα εκείνη είχε γεννηθί ο Χριστός; «Όταν διαβάσει κανείς τα συγ-γραμμάτα των αρχαίων Πατέρων της εκκλησίας, δεν θά βρή πούθενά ου-τε ίχνος μιάς τέτοιας πίστεως. Ο μόνος απ' αυτούς, που γράφει ότι ο Ίησους γεννήθηκε στις 25 Δε-κεμβρίου, είναι ο Άγιος Ίππόλυ-τος, αλλά οι επιστήμονες απέδειξαν ότι το σχετικό έδαφιο στο κείμενο δε γράφκε απ' αυτόν, αλλά το πρόσθεσαν πολύ αργότερα οι κα-λόγεροι, που άντεγράφαν τα συγ-γραμμάτα του.

Απεναντίας, υπάρχουν αρχαιότα-τα εκκλησιαστικά κείμενα, που το-ποθετούν τη γέννησις του Χριστού σε άλλες ημερομηνίες. Ένα απ' αυτά, σε λατινική γλώσσα, που γρά-φκε το έτος 243 και έχει τον τί-τλο «Περί του Πάσχα», γράφει πως ο Χριστός γεννήθηκε στις 28 Μαρ-τίου. Άλλα κείμενα, όπως μετα-γενέστερα, γραμμένα στην ελληνι-κή γλώσσα, όρίζουν διαφορετικές ημερομηνίες, όπως 20 Μαΐου, 20

Παρακολουθήστε από το σημερινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 23) την εξαιρετική ιστορική σειρά του έκλεκτου συνεργάτου μας

Γ. ΠΑΡΙΑΝΟΥ

Οι μεγάλοι μπεκρήδες ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Πρόκειται για τα πιο χαρακτηρι-στικά επεισόδια από τη ζωή των με-γάλων μπεκρήδων της αρχαιότητος, του Βυζαντίου και του Μεσαίωνα. Πρόσωπα ιστορικά, που είχαν το έ-λαττωμα της ολιγοπισίας και που έ-παιναν στο μεθύσι τους άλλα εγκλη-ματόδωσαν, άλλα δημιουργούσαν έ-μμοκρητα έργα και άλλα αυτοκτο-νόσαν. Αδικοκράτορες, βασιλείς, νομάρχες, άρχιεπισκοποι, στρα-τηγάτοι, ρήτορες, ποιητές, τρα-γουδοί και φιλόσοφοι, που ήταν δου-γαδοί και κρατούα, σκάνδαλα κι' έ-σας, συμποσιαστές. Άνθρωποι που ρώτες μεθύσαν, άνθρωποι που άφηναν άχι γιατί διμύσαν, αλλά για να μη... διψάσουν! Γραμμένες με κέφι, οι άλλοτε κα-μικές κι' άλλοτε τραγικές αυτές ί-στορίες, θά μείνουν αξέχαστες.

Άπριλίου και 17 Νοεμβρίου.

Φαίνεται, λοιπόν, πως οι πρώτοι χριστιανοί δεν είχαν ξεκαθαρίσει το ζήτημα αυτό και θεωρούσαν μάλ-λον σαν περιττή πολυτέλεια το να εξακριβώσουν πότε ακριβώς είχε γεννηθί ο Χριστός. Ο Άγιος Κλη-μης, επίσκοπος Άλεξανδρείας, έ-γραφε μάλιστα και τα εξής αυστηρά λόγια πάνω σ' αυτό το ζήτημα: «Είναι επικίνδυνη τόλημ, χωρίς να-χουμε στοιχεία, να ψάχνουμε να βρούμε σε ποιά ημερομηνία γεννή-θηκε ο Κύριος. Τι ζέρουμε πάνω σ' αυτό; Τι μάς παραδόθηκε από τους Άποστόλους; Τίποτε. Άς μάς άρ-κή, λοιπόν, το μεγάλο και κοσμοσω-τήριο γεγονός, η γέννησις του Λυ-τρωτή μας, χωρίς να θεωρούμε ά-ναγκαία και τη χρονολογική τοπο-θέτησί της.

Ο λόγος για τον οποίον καθιε-ρώθηκε η 25η Δεκεμβρίου ως ήμερα έορτασμού των Χριστουγέννων εί-ναι άλλος.

Με τη διάδοσι του χριστιανισμού σε όλοσα και πλατύτερα στρώμα-τα, η εκκλησία βρέθηκε πολλές φο-ρές αντιμέτωπη με διάφορα ειδωλο-λατρικά έθιμα. που ο λαός δεν έν-νοούσε με κανένα τρόπο να τα πα-ρατήρη.

Τι έπρεπε, λοιπόν, να γίνει σε τέτοιες περιπτώσεις; Το πύρινο κη-ρυγμα της εκκλησίας έναντι των αυ-τών των έθιμων, που ήταν βαθεία ριζωμένα στη λαϊκή ψυχή, άποδει-κνυόταν άδικαιο να τα ξεριζώσω. Τότε, η εκκλησία έκανε κάτι άλλο. Άφηνε άνενόχλητα αυτά τα έθιμα, αλλά τους έδινε ένα χριστιανικό νόημα. Σε μία παλιά ειδωλολατρική γιορτή καθιέρωναν την ίδια μέρα μία ανάλογη χριστιανική.

Αυτή, ακριβώς, υπήρξε κι' η πε-ρίπτωση των Χριστουγέννων. Στις 25 Δεκεμβρίου, κάθε χρόνο, οι ει-δωλολάτρες γιόρταζαν μία γιορτή, που είχε την καταγωγή της από τη λατρεία του άσπιτικού θεού Μίθρα και λεγόταν «Γέννησις του Άνικη-του». Η γιορτή αυτή γινόταν προς τιμήν του Ήλιου, που οι ειδωλολά-τρες τον πίστευαν για θεό.

Έκείνη τη μέρα, σύμφωνα με τις άστρονομικές γνώσεις της εποχής, τελείωνε το χειμερινό ήλιοστάσιο. Ο ήλιος, που άπομακρυνόταν όλο-ένα, άρχιζε τώρα να πλησιάζει πάλι τη γη σαν να γύριζε από τη χει-μερία του νάρκη σε μία καινούρη-για ζωή.

Η γιορτή, λοιπόν, αυτή της έπι-στροφής του Ήλιου στη ζωή, της αναγεννήσεως του μ' άλλα λόγια, ήταν πολύ διαδεδομένη στη Δύσι και στην Ανατολή.

Στις 25 Δεκεμβρίου, λοιπόν, γι-νόταν στη Ρώμη, την Ελλάδα και τη Μικρά Ασία λαϊκά πανηγύρια με φαγοπτία και χορούς, που κι' ό-ταν ακόμα έπικρατούσε ο χριστιανι-σμός δεν ξεκαθάρσαν, αλλά έπανα-λαμβάνονταν κάθε χρόνο.

Η εκκλησία, μη μπορώντας να καταργήσει αυτές τις γιορτές, άπο-φασισε να αντικαταστήσει το ειδω-λολατρικό νόημα τους με χριστιανι-κό. Ο Χριστός, ος Ευαγγέλια, ό-νομάζεται «φως του κόσμου, που φωτίζει κάθε άνθρωπο». Κι' οι προ-φήτες της Παλαιάς Διαθήκης, που μιλούσαν για τον έρχομό του στη Γη, τον άποκαλούσαν «Ηλιος της δικαιοσύνης». Αντικαταστάθηκε έτσι ο ήλιος του άδικου ουρανού με τον πνευματικό ήλιο, που είναι ο Χρι-στός, και σιγά-σιγά η 25η Δεκεμβρί-ου πήρε το νόημα ότι σ' αυτήν γεν-νήθηκε ο Ήλιος της Δικαιοσύνης.

Οι Πατέρες της εκκλησίας σ' έ-κείνη την περίοδο, μιλούσαν συχνά πάνω σ' αυτή την αλληγορική έν-νοια του Χριστού ως ήλιου της δι-καισύνης και καθάρωσης άτόν να παραμερίσουν και τέλος να εδύσουν όλοτετα το ειδωλολατρικό νόημα της ημέρας εκείνης.

Άλλα, όπως είπαμε στην άρχη, η γέννησις του Χριστού γιορταζόταν πρώτα μαζί με τη βαπτιστή του, στις 6 Ιανουαρίου. Άφες, λοιπόν, μετα-φέρθηκε η γέννησις στις 25 Δεκεμ-βρίου, η 6η Ιανουαρίου καθιερώθη-κε ως ήμερα άποκλειστικού έορτα-σμού της βαπτιστής.

Με την τοποθέτησι της γεννήσεως του Χριστού στις 25 Δεκεμβρίου καθιερώθηκε αυτόματα κι' η 25 Μαρ-τίου ως ήμερα του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου. Κι' αυτό γιατί από τις 25 Μαρτίου ως τις 25 Δεκεμβρί-ου μεσολαβούν ακριβώς έννιά μή-νες, όσο δηλαδή είναι το διάστημα που διαρκεί η έγκυμοσύνη.

Επίκαιροι διόχοι

ΑΛΜΥΡΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Αιφνιδίως κι' επίσημως, ήτοι μ' όλας τās τιμάς, κατά τρεις δραχμές πύξθη ο κοινός ο ταρομάς κι' έτσι έπείσθη, ώρισμένος, η κατάλληλη στιγμή, νάχη ο ταρομαδάκος... άλμυρώτατη τιμή!

★

Τρεις δραχμούλες πάρα πάνω εις το μέλλον θά (πλητται) και ταράσσονται δικαίως, οι ταλαίπωροι πολίται, έπειδή κι' αὐτός άκόμη ο συνήθης... ταρομάς, έκατάντησε, μοιραίως, νάναί... τάραμα για μάς!

ΜΕΤΑ... ΚΛΑΔΩΝ

Γιά να μη μάς λείψη, λέει, του Άγίου Βασιλείου και το στολόμιο του δένδρου, είτε και του δένδρου (λιου), έμερίμνησαν προθύμως οι φωστήρες μας κι' έν δια, νάρθουν... έλατοκορφάδες από την Γιουγκοσλαβία!

★

Δηλαδή για να προήσουν ώρισμένοι «σόνμη» τή ήθη και συνάλλαγμα για... κλάδους έξ έλάτης ένεκρήση, τη στιγμή που θά περάσουν τις γιορτές των δίχως (λάδι), όλων των συνταξιούχων και των μισθωτών οι... (κλάδοι)

ΥΨΗΛΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Γιά να δείξη ο Άμερικάνος παγκοσμίως κι' έμφανώς πως του Έλληνας τυγχάνει φίλος, πάντοτε, στενός, πλην απ' τ' άλλα του τα είδη και τα τόσα του καλά, συντομώτατά μάς στέλνει... κι' έλικόπτερα πολλά!

★

Κι' ο Ρωμνός ο φουκαριάρης, που μονίμως γράφει (έπη) την άπόφασι έκείνη σαν θεόπεμπτη την βλέπει, έπειδή στού τιμαριθμού την πανώψηλη την τάσι, δεν μπορεί παρά μονάχα... μ' έλικόπτερο να φτάσι!

ΟΙΚΤΡΗ ΔΙΑΦΕΥΣΙΣ

Έσκηώθηκαν δεκάδες Κρητικοί επί ποδός, έπειδή κάποιος φακίρης και σοφώτατος Ίνδός, βρήκε την άπαιτούμενη ευκαιρία να δηλώση πως μπορεί όλους, έν γενει, τους κοντούς να τους (...ψηλώσι!

★

Οί κοντοί, λοιπόν, έν τάχει και με τρόπον άφελή, κρημα πρόσφεραν στο μάγο για να γίνουνε ψηλοί κι' άπεσώμωσαν έμπρηκτως και διέφευσαν ρητός όσους έλεγαν ως τώρα «Πας... ψηλός είναι κοντός!»

ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΙΣ

«Αν κι' η χώρα μας βρουλεται ως κοίτης πολιτισμού, κάθε τόσο πέφτει θύμα του κομπογιαννιτισμού κι' η άφέλεια του πληθούς του νοσημονός της φτάνει να μιλά με καμάρι για της Πρέσπας το... βοτάνι!

★

Νέο χορτό, μ' άλλους λόγους, για πανάκεια προ- (βάλει) και κανείς δεν αντίλαλει και κανείς δεν άμφισβάλει, πως ο Έλληνας που τών χορτών τον αένα διατρέχει, να πρέπει φεύ! ως έμβλημα του το... κουτοκορτό να (έχη!)

ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Κι' άλλη νέα θελκτική, αλλά κι' έκδικτική, μόλις είδε ο καλός της ότι κάνει μ' άλλην κόρτε, του αλλοίωσε τη φάτσα και το φως με... άκουαφόρτε! Και μ' αυτό το γεγονός, ο φτωχός Άμερινός, που το ύγρον το πυρ έδεχθη απ' την πρώτη του τη (φιλη), άνω-κάτω είδε τ' άστρα και τόν ουρανό... σφοντύλι!

ΕΚΤΑΚΤΑ

Έορτών έπικειμένων και λαμπρών έορτασμών, που κατ' έθιμον γυρεύουν και γεννοίσιον χορτασμόν, όλη η άγορα μας τ' άναθά της θ' άποκρύψη, ή θά μάς τ' άσπληση προς τ' άπρόσπαι τα ύψη και άντι να βρούμε πληθος κατασκίων, άμνών και διά- (γυν), θ' άντικρύσουμε μονάχα άάφρονιάν... πολιμόνιαν!»

★

Μέτρα έκτακτα ληφθήκαν και πρό πάντων άυστηρά και πληθος άστυφυλάκων τριμυρόν στην άγρη... Μ' όλ' αυτά η άγορά μας τ' άναθά της θ' άποκρύψη, ή θά μάς τ' άσπληση προς τ' άπρόσπαι τα ύψη και άντι να βρούμε πληθος κατασκίων, άμνών και διά- (γυν), θ' άντικρύσουμε μονάχα άάφρονιάν... πολιμόνιαν!»

★

Μέτρα έκτακτα ληφθήκαν και πρό πάντων άυστηρά και πληθος άστυφυλάκων τριμυρόν στην άγρη... Μ' όλ' αυτά η άγορά μας τ' άναθά της θ' άποκρύψη, ή θά μάς τ' άσπληση προς τ' άπρόσπαι τα ύψη και άντι να βρούμε πληθος κατασκίων, άμνών και διά- (γυν), θ' άντικρύσουμε μονάχα άάφρονιάν... πολιμόνιαν!»

★

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Παρακολουθήστε από το σημερινό πανηγυρικό τεύ-χος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 62) τη νέα αισθηματική σειρά του ΒΕΡΘΕΡΟΥ:

ΔΑΚΡΥΑ ΠΟΥ ΣΤΕΓΝΩΝΟΥΝ...

Ο πόνος είναι ο πιο πιστός, όσο κι' ο πιο σκλη-ρός συντροφός των ανθρώπων. Αυτός αναστατώνει τις καρδιές, αυτών τις ματώνει κι' αυτός κάνει να αναδύονται καυτά δάκρυα από τα μάτια των αν-θρώπων που πονάνε... Υπάρχουν φορές όμως, που η μοίρα, καλή και πονετική, μετανοώνει ύστερα από τα σκληρά της κτηνήματα, και καίθευει με κα-λωσύνη αυτούς, που κτύπησε και που μάτωσε... Τό-τε τα δάκρυα στεγνώνουν στα πονεμένα μάτια, και τα πικραμένα χείλια έρχεται να τα στολίση το κα-μόνελο της χαράς.

Η καινούργια σειρά του ΒΕΡΘΕΡΟΥ είναι μιά ά-λυσίδα από μελαγχολικές ιστορίες ανθρώπων, που μιά αιοιόδοξη εξέλιξι τις έπισημαίνει με φως, σκορ-πίζοντας τα σκοτάδια για να τους χαρίση ένα πα-ρήγορο «καπν-έντ».

θιά άστραφταν στο φός του φεγγαριού, και τó άμάξι τραντάχτηκε.

— Ληστές! ξεφώνισε ή Φαιναρέτη.

Και με μία κίνηση αούδóρμητη έσφιξε την κόρη της στην άγκυλιά της.

Ο Δημόνικος πετάχτηκε όρθιος με τὰ μάτια άστραφτεά. 'Η φωνή του άκούστηκε δυνατή:

— Παιδιά!... Μή φοβόσαστε! Τό θάρρος χρειάζεται στον άντρα στην ώρα του κινδύνου.

Έσπυρε κι' αυτός τó σπαθί του κι' άρχισε νά χτυπάη μπροστά του, τούς άντρες που κύκλωσαν τó άμάξι.

Ήταν κομμιά δεκαριά οι ληστές. Πρόσωπα άπαίσια, με μάτια αίμάντια, με γένεια άκουρα, με χέρια δυνατά σαν σίδερα.

Οι δούλοι του Δημόνικου, έσφινασμένοι μόλις πρόφτασαν νά τραθήξουν τὰ σπαθιά τους.

Οι ληστές όμως φαίνονταν νάχουν κάποιο σκοπό. Νά πάρουν τó άμάξι δόλοκληρο, νά τó κυλήσουν...

Γι' αυτό, δέν έδιναν τόση προσοχή στους άντρες, που τούς χτυπούσαν, όσο φρόντιζαν νά κυλήσουν τó άμάξι.

— Άμασκούλιστέ! ψιθύρισε ό Δημόνικος. Ποίος ξέρει τί θέλουν;...

— Μάς παρακολουθούν, μου φαίνεται! έίπε ή Φαιναρέτη, ενώ τὰ δόντια της χτυπούσαν από φόβο.

Με άγριες φωνές οι ληστές κυλούσαν τó άμάξι. 'Ηθελαν νά τó σπρώξουν στην κατηφορία!

Ή Φαιναρέτη άρχισε νά στριγγίλι από τόν τρόμο της.

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Κι' άθελά της κι' ή Δάφνη ένωσε τή φωνή της στη φωνή της μητέρας της.

— Βοήθεια!...

Οι άντρες χτυπούσαν με λύσσα. Οι ληστές όμως απέκρουαν μ' εύκολία τὰ χτυπήματα, και τραβούσαν ίσια στο σκοπό τους.

Ο Νίκανδρος έκανε ό,τι μπορούσε γιά νά συγκρατήση τó άμάξι. Λίγο άκόμη... Κι' όταν θ' άρχιζε νά κυλή τó άμάξι στην κατηφορία, ό Νίκανδρος που τó συγκρατούσε, θά βρισκόταν κάτω από τις ρόδες, θά γινόταν κομμάτια!...

Πώς τó πρόσεξε αυτό ή Δάφνη, μέσα στο μισοσκόταδο, και την ταραχή της συμπλοκής: 'Άξαφνα, κάποια στιγμή, ή φωνή της ύπώθηκε στριγγιά:

— Νίκανδρε... Φύγε! 'Αφσέ μας. Θά σκοτωθής!...

Γύρισε ό νέος μία στιγμή... Τὰ γαλανά του μάτια άστραφταν... Σάν κάποιο φώς νά φωτίσε τó πρόσωπό του. Και δέν άφησε τή θέσι του.

— Νίκανδρε! ξεφώνισε ή κοπέλλα...

Κι' έκλεισε τὰ μάτια της, γιατί νόμιζε πώς τó άμάξι άρχισε κιόλας τó κατακύλισμα.

— Απολύτως τίποτα.

— Έβγαλαν οι δούλοι από τὰ πανέρια τὰ πιο έκλεκτά φαγητά και τού προσέφεραν. Αυτός ούτε τ' άγγιξε.

— Μά τόν Δία, έίπε ό Δημόνικος, δέν ταιριάζει νά είσαι τόσο άκατάδεχτος. Θάυμαστέ μου ένε! 'Ακόμα κι' άν είσαι από βασιλική γενιά, μπορείς νά καταδεχτής νά τιμήσης τó φαγητό του Δημόνικου. 'Αλλ' άκόμη δέ μάς γνωρίζεις. Λέγομαι Δημόνικος, γιους του Δημακρίτου, και κατάγομαι από την 'Αθήνα. 'Από εδώ είναι ή σύζυγος μου, ή Φαιναρέτη, κι' ή κόρη μου, ή Δάφνη...

— Ο νέος χαιρέτησε εύγενικά τις γυναίκες. Και πάλι τὰ μάτια του συνήλθαν μισό δευτερόλεπτο τὰ μάτια της κοπέλλας. Και πάλι ή Δάφνη χαμήλωσε τὰ βλέφαρά της, και τó χλωμό της πρόσωπο

χτηκε έξω άπ' τó άμάξι. Κοντά της κι' ή μητέρα της. Κι' οι δυο γυναίκες έστρεψαν τὰ μάτια τους γεμάτα θαυμασμό και εύγνωμοσύνη πρós τόν άντρα, που τούς είχε σώσει, πρós τόν άντρα που έρχόταν άόρα τώρα, καθάλλα στο άλόγο του πρós τó μέρος τους.

Δύο μάτια σαν άστρα

Κι' ή Φαιναρέτη κι' ή κόρη της φαντάζονταν τόν γενναίο σωτήρα τους κανένα άντρα πελώριο, δυνατό, μεσόκοπο στο χρόνο, πολύπειρο από πόλεμο.

Γι' αυτό έμειναν κι' οι δυο έκστατικές, τώρα, που τόν αντίκρυσαν από κοντά.

Ο σωτήρας τους ήταν νέος, πολύ νέος. Ένας έφηβος, με κομμι λυγρό και γερό μαζί, με μπράτσα άθλητικά, με κορμωστασιά γεμάτη υπερφάνεια.

Τό κεφάλι του στητό, λεπτό, με κοντά μαλλιά όπως ταιριάζει στους άθλητες, μαύρα, κυματιστά, έδειχνε δύναμι και έξυπνάδα. Τά χείλη του μισοανοιχτά, από τó λαχάνιασμα, ήταν σοβαρά, βεληματικά. 'Η μύτη του ίσια, ελληνική, τó χρώμα του σταράτο. Έκείνο όμως που κυριαρχούσε στη φυσιογνωμία του ήταν τὰ μάτια. Δυο καστανόμαυρα μάτια με μακρές βλέφαρες. Δυο μάτια που άστραφταν στο μισοσκόταδο σαν άστρα.

Σάν μαγνητισμένα τὰ μάτια της Δάφνης σπληώθηκαν στο δικό του. Κι' ή δική του ή ματιά στράφηκε ίσια στην κοπέλλα.

Μισό δευτερόλεπτο δάστηξε αυτή ή ματιά. Έπειτα τὰ μάτια τού νέου στράφηκαν στη Φαιναρέτη, και στο Δημόνικο.

— Πώς νά σάς εύχαριστήσωμε, σωτήρα μας; τού έίπε ό Δημόνικος, απλώνοντας τὰ χέρια του πρós τó νέο.

— Χωρίς την επέμβασί σου θάμαστε χαμένοι, πρόσθεσε με δάκρυα στο μάτι ή Φαιναρέτη.

Ο νέος τούς κύταξε σοβαρά χωρίς χαμόγελο.

Τόν τριγύρισαν όλοι με θαυμασμό, κι' οι έρωτήσεις άρχισαν νά πέφτουν βροχή.

— Ποίος είσαι, γενναίε μου; φώναξε ό Δημόνικος μ' ένθουσιασμό Εύτυχισμένος ό πατέρας που σε γέννησε. Εύτυχισμένη κι' ή πόλι που καυχίεται πώς σ' έχει πολίτη της...

Ο νέος καθόταν καθάλλα στο άλόγο του και κύταξε σοβαρά τούς ανθρώπους που είχε σώσει. Δίχως ν' άποκριθί στις έρωτήσεις τους, ρώτησε κι' αυτός:

— Πηγαίνετε στους Δεληφούς...

— Ναι, όπως είναι φανερό...

— Οι δρόμοι είναι επικίνδυνοι... πρόσθεσε ό νέος.

— Τι θά γίνη τώρα; στέναξε ή Φαιναρέτη. Ποίος μάς έγγυάται πώς δέν θά μάς έπιτεθούνε ξανά οι ληστές;

— Δέ θά άπομακρυνθώ! άποκρίθηκε με τó ίδιο σοβαρό, άγέλαστο άφος ό νέος. Δέ θά άπομακρυνθώ διόλου από σάς όλη τή νύχτα...

— Ένε, έίπε μ' εύγνωμοσύνη ό Δημόνικος, πώς νά σ' εύχαριστήσουμε; Έλα ξεπέλεψε γιά νά ξεκουραστής...

Σβέλτος κατέβηκε από τó άλόγο του ό νέος, και τότε φάνηκε τó παράστημά του. Ήταν πολύ ψηλός, δεμένος, κι' όλα, τó παράστημά του κι' οι κινήσεις του, ποδίδαν τόν άθλητή, ή τόν πολεμιστή.

— Έλα, έκανε ό Δημόνικος φιλικά. Τι θέλεις νά σου προσφέρουμε;

Ο νέος κίνησε τó κεφάλι του με υπερφάνεια.

— Απολύτως τίποτα.

— Έβγαλαν οι δούλοι από τὰ πανέρια τὰ πιο έκλεκτά φαγητά και τού προσέφεραν. Αυτός ούτε τ' άγγιξε.

— Μά τόν Δία, έίπε ό Δημόνικος, δέν ταιριάζει νά είσαι τόσο άκατάδεχτος. Θάυμαστέ μου ένε! 'Ακόμα κι' άν είσαι από βασιλική γενιά, μπορείς νά καταδεχτής νά τιμήσης τó φαγητό του Δημόνικου. 'Αλλ' άκόμη δέ μάς γνωρίζεις. Λέγομαι Δημόνικος, γιους του Δημακρίτου, και κατάγομαι από την 'Αθήνα. 'Από εδώ είναι ή σύζυγος μου, ή Φαιναρέτη, κι' ή κόρη μου, ή Δάφνη...

Ο νέος χαιρέτησε εύγενικά τις γυναίκες. Και πάλι τὰ μάτια του συνήλθαν μισό δευτερόλεπτο τὰ μάτια της κοπέλλας. Και πάλι ή Δάφνη χαμήλωσε τὰ βλέφαρά της, και τó χλωμό της πρόσωπο

χτηκε έξω άπ' τó άμάξι. Κοντά της κι' ή μητέρα της. Κι' οι δυο γυναίκες έστρεψαν τὰ μάτια τους γεμάτα θαυμασμό και εύγνωμοσύνη πρós τόν άντρα, που τούς είχε σώσει, πρós τόν άντρα που έρχόταν άόρα τώρα, καθάλλα στο άλόγο του πρós τó μέρος τους.

Δύο μάτια σαν άστρα

Κι' ή Φαιναρέτη κι' ή κόρη της φαντάζονταν τόν γενναίο σωτήρα τους κανένα άντρα πελώριο, δυνατό, μεσόκοπο στο χρόνο, πολύπειρο από πόλεμο.

Γι' αυτό έμειναν κι' οι δυο έκστατικές, τώρα, που τόν αντίκρυσαν από κοντά.

Ο σωτήρας τους ήταν νέος, πολύ νέος. Ένας έφηβος, με κομμι λυγρό και γερό μαζί, με μπράτσα άθλητικά, με κορμωστασιά γεμάτη υπερφάνεια.

Τό κεφάλι του στητό, λεπτό, με κοντά μαλλιά όπως ταιριάζει στους άθλητες, μαύρα, κυματιστά, έδειχνε δύναμι και έξυπνάδα. Τά χείλη του μισοανοιχτά, από τó λαχάνιασμα, ήταν σοβαρά, βεληματικά. 'Η μύτη του ίσια, ελληνική, τó χρώμα του σταράτο. Έκείνο όμως που κυριαρχούσε στη φυσιογνωμία του ήταν τὰ μάτια. Δυο καστανόμαυρα μάτια με μακρές βλέφαρες. Δυο μάτια που άστραφταν στο μισοσκόταδο σαν άστρα.

Σάν μαγνητισμένα τὰ μάτια της Δάφνης σπληώθηκαν στο δικό του. Κι' ή δική του ή ματιά στράφηκε ίσια στην κοπέλλα.

Μισό δευτερόλεπτο δάστηξε αυτή ή ματιά. Έπειτα τὰ μάτια τού νέου στράφηκαν στη Φαιναρέτη, και στο Δημόνικο.

— Πώς νά σάς εύχαριστήσωμε, σωτήρα μας; τού έίπε ό Δημόνικος, απλώνοντας τὰ χέρια του πρós τó νέο.

— Χωρίς την επέμβασί σου θάμαστε χαμένοι, πρόσθεσε με δάκρυα στο μάτι ή Φαιναρέτη.

Ο νέος τούς κύταξε σοβαρά χωρίς χαμόγελο.

Τόν τριγύρισαν όλοι με θαυμασμό, κι' οι έρωτήσεις άρχισαν νά πέφτουν βροχή.

— Ποίος είσαι, γενναίε μου; φώναξε ό Δημόνικος μ' ένθουσιασμό Εύτυχισμένος ό πατέρας που σε γέννησε. Εύτυχισμένη κι' ή πόλι που καυχίεται πώς σ' έχει πολίτη της...

Ο νέος καθόταν καθάλλα στο άλόγο του και κύταξε σοβαρά τούς ανθρώπους που είχε σώσει. Δίχως ν' άποκριθί στις έρωτήσεις τους, ρώτησε κι' αυτός:

— Πηγαίνετε στους Δεληφούς...

— Ναι, όπως είναι φανερό...

— Οι δρόμοι είναι επικίνδυνοι... πρόσθεσε ό νέος.

— Τι θά γίνη τώρα; στέναξε ή Φαιναρέτη. Ποίος μάς έγγυάται πώς δέν θά μάς έπιτεθούνε ξανά οι ληστές;

— Δέ θά άπομακρυνθώ! άποκρίθηκε με τó ίδιο σοβαρό, άγέλαστο άφος ό νέος. Δέ θά άπομακρυνθώ διόλου από σάς όλη τή νύχτα...

— Ένε, έίπε μ' εύγνωμοσύνη ό Δημόνικος, πώς νά σ' εύχαριστήσουμε; Έλα ξεπέλεψε γιά νά ξεκουραστής...

Σβέλτος κατέβηκε από τó άλόγο του ό νέος, και τότε φάνηκε τó παράστημά του. Ήταν πολύ ψηλός, δεμένος, κι' όλα, τó παράστημά του κι' οι κινήσεις του, ποδίδαν τόν άθλητή, ή τόν πολεμιστή.

— Έλα, έκανε ό Δημόνικος φιλικά. Τι θέλεις νά σου προσφέρουμε;

Ο νέος κίνησε τó κεφάλι του με υπερφάνεια.

— Απολύτως τίποτα.

— Έβγαλαν οι δούλοι από τὰ πανέρια τὰ πιο έκλεκτά φαγητά και τού προσέφεραν. Αυτός ούτε τ' άγγιξε.

— Μά τόν Δία, έίπε ό Δημόνικος, δέν ταιριάζει νά είσαι τόσο άκατάδεχτος. Θάυμαστέ μου ένε! 'Ακόμα κι' άν είσαι από βασιλική γενιά, μπορείς νά καταδεχτής νά τιμήσης τó φαγητό του Δημόνικου. 'Αλλ' άκόμη δέ μάς γνωρίζεις. Λέγομαι Δημόνικος, γιους του Δημακρίτου, και κατάγομαι από την 'Αθήνα. 'Από εδώ είναι ή σύζυγος μου, ή Φαιναρέτη, κι' ή κόρη μου, ή Δάφνη...

Ο νέος χαιρέτησε εύγενικά τις γυναίκες. Και πάλι τὰ μάτια του συνήλθαν μισό δευτερόλεπτο τὰ μάτια της κοπέλλας. Και πάλι ή Δάφνη χαμήλωσε τὰ βλέφαρά της, και τó χλωμό της πρόσωπο

χτηκε έξω άπ' τó άμάξι. Κοντά της κι' ή μητέρα της. Κι' οι δυο γυναίκες έστρεψαν τὰ μάτια τους γεμάτα θαυμασμό και εύγνωμοσύνη πρós τόν άντρα, που τούς είχε σώσει, πρós τόν άντρα που έρχόταν άόρα τώρα, καθάλλα στο άλόγο του πρós τó μέρος τους.

Δύο μάτια σαν άστρα

Κι' ή Φαιναρέτη κι' ή κόρη της φαντάζονταν τόν γενναίο σωτήρα τους κανένα άντρα πελώριο, δυνατό, μεσόκοπο στο χρόνο, πολύπειρο από πόλεμο.

Γι' αυτό έμειναν κι' οι δυο έκστατικές, τώρα, που τόν αντίκρυσαν από κοντά.

Ο σωτήρας τους ήταν νέος, πολύ νέος. Ένας έφηβος, με κομμι λυγρό και γερό μαζί, με μπράτσα άθλητικά, με κορμωστασιά γεμάτη υπερφάνεια.

Τό κεφάλι του στητό, λεπτό, με κοντά μαλλιά όπως ταιριάζει στους άθλητες, μαύρα, κυματιστά, έδειχνε δύναμι και έξυπνάδα. Τά χείλη του μισοανοιχτά, από τó λαχάνιασμα, ήταν σοβαρά, βεληματικά. 'Η μύτη του ίσια, ελληνική, τó χρώμα του σταράτο. Έκείνο όμως που κυριαρχούσε στη φυσιογνωμία του ήταν τὰ μάτια. Δυο καστανόμαυρα μάτια με μακρές βλέφαρες. Δυο μάτια που άστραφταν στο μισοσκόταδο σαν άστρα.

Σάν μαγνητισμένα τὰ μάτια της Δάφνης σπληώθηκαν στο δικό του. Κι' ή δική του ή ματιά στράφηκε ίσια στην κοπέλλα.

Μισό δευτερόλεπτο δάστηξε αυτή ή ματιά. Έπειτα τὰ μάτια τού νέου στράφηκαν στη Φαιναρέτη, και στο Δημόνικο.

— Πώς νά σάς εύχαριστήσωμε, σωτήρα μας; τού έίπε ό Δημόνικος, απλώνοντας τὰ χέρια του πρós τó νέο.

— Χωρίς την επέμβασί σου θάμαστε χαμένοι, πρόσθεσε με δάκρυα στο μάτι ή Φαιναρέτη.

Ο νέος τούς κύταξε σοβαρά χωρίς χαμόγελο.

Τόν τριγύρισαν όλοι με θαυμασμό, κι' οι έρωτήσεις άρχισαν νά πέφτουν βροχή.

— Ποίος είσαι, γενναίε μου; φώναξε ό Δημόνικος μ' ένθουσιασμό Εύτυχισμένος ό πατέρας που σε γέννησε. Εύτυχισμένη κι' ή πόλι που καυχίεται πώς σ' έχει πολίτη της...

Ο νέος καθόταν καθάλλα στο άλόγο του και κύταξε σοβαρά τούς ανθρώπους που είχε σώσει. Δίχως ν' άποκριθί στις έρωτήσεις τους, ρώτησε κι' αυτός:

— Πηγαίνετε στους Δεληφούς...

— Ναι, όπως είναι φανερό...

— Οι δρόμοι είναι επικίνδυνοι... πρόσθεσε ό νέος.

— Τι θά γίνη τώρα; στέναξε ή Φαιναρέτη. Ποίος μάς έγγυάται πώς δέν θά μάς έπιτεθούνε ξανά οι ληστές;

— Δέ θά άπομακρυνθώ! άποκρίθηκε με τó ίδιο σοβαρό, άγέλαστο άφος ό νέος. Δέ θά άπομακρυνθώ διόλου από σάς όλη τή νύχτα...

— Ένε, έίπε μ' εύγνωμοσύνη ό Δημόνικος, πώς νά σ' εύχαριστήσουμε; Έλα ξεπέλεψε γιά νά ξεκουραστής...

Σβέλτος κατέβηκε από τó άλόγο του ό νέος, και τότε φάνηκε τó παράστημά του. Ήταν πολύ ψηλός, δεμένος, κι' όλα, τó παράστημά του κι' οι κινήσεις του, ποδίδαν τόν άθλητή, ή τόν πολεμιστή.

— Έλα, έκανε ό Δημόνικος φιλικά. Τι θέλεις νά σου προσφέρουμε;

Ο νέος κίνησε τó κεφάλι του με υπερφάνεια.

— Απολύτως τίποτα.

— Έβγαλαν οι δούλοι από τὰ πανέρια τὰ πιο έκλεκτά φαγητά και τού προσέφεραν. Αυτός ούτε τ' άγγιξε.

— Μά τόν Δία, έίπε ό Δημόνικος, δέν ταιριάζει νά είσαι τόσο άκατάδεχτος. Θάυμαστέ μου ένε! 'Ακόμα κι' άν είσαι από βασιλική γενιά, μπορείς νά καταδεχτής νά τιμήσης τó φαγητό του Δημόνικου. 'Αλλ' άκόμη δέ μάς γνωρίζεις. Λέγομαι Δημόνικος, γιους του Δημακρίτου, και κατάγομαι από την 'Αθήνα. 'Από εδώ είναι ή σύζυγος μου, ή Φαιναρέτη, κι' ή κόρη μου, ή Δάφνη...

Ο νέος χαιρέτησε εύγενικά τις γυναίκες. Και πάλι τὰ μάτια του συνήλθαν μισό δευτερόλεπτο τὰ μάτια της κοπέλλας. Και πάλι ή Δάφνη χαμήλωσε τὰ βλέφαρά της, και τó χλωμό της πρόσωπο

χτηκε έξω άπ' τó άμάξι. Κοντά της κι' ή μητέρα της. Κι' οι δυο γυναίκες έστρεψαν τὰ μάτια τους γεμάτα θαυμασμό και εύγνωμοσύνη πρós τόν άντρα, που τούς είχε σώσει, πρós τόν άντρα που έρχόταν άόρα τώρα, καθάλλα στο άλόγο του πρós τó μέρος τους.

Δύο μάτια σαν άστρα

Κι' ή Φαιναρέτη κι' ή κόρη της φαντάζονταν τόν γενναίο σωτήρα τους κανένα άντρα πελώριο, δυνατό, μεσόκοπο στο χρόνο, πολύπειρο από πόλεμο.

Γι' αυτό έμειναν κι' οι δυο έκστατικές, τώρα, που τόν αντίκρυσαν από κοντά.

Ο σωτήρας τους ήταν νέος, πολύ νέος. Ένας έφηβος, με κομμι λυγρό και γερό μαζί, με μπράτσα άθλητικά, με κορμωστασιά γεμάτη υπερφάνεια.

Τό κεφάλι του στητό, λεπτό, με κοντά μαλλιά όπως ταιριάζει στους άθλητες, μαύρα, κυματιστά, έδειχνε δύναμι και έξυπνάδα. Τά χείλη του μισοανοιχτά, από τó λαχάνιασμα, ήταν σοβαρά, βεληματικά. 'Η μύτη του ίσια, ελληνική, τó χρώμα του σταράτο. Έκείνο όμως που κυριαρχούσε στη φυσιογνωμία του ήταν τὰ μάτια. Δυο καστανόμαυρα μάτια με μακρές βλέφαρες. Δυο μάτια που άστραφταν στο μισοσκόταδο σαν άστρα.

Σάν μαγνητισμένα τὰ μάτια της Δάφνης σπληώθηκαν στο δικό του. Κι' ή δική του ή ματιά στράφηκε ίσια στην κοπέλλα.

Μισό δευτερόλεπτο δάστηξε αυτή ή ματιά. Έπειτα τὰ μάτια τού νέου στράφηκαν στη Φαιναρέτη, και στο Δημόνικο.

— Πώς νά σάς εύχαριστήσωμε, σωτήρα μας; τού έίπε ό Δημόνικος, απλώνοντας τὰ χέρια του πρós τó νέο.

— Χωρίς την επέμβασί σου θάμαστε χαμένοι, πρόσθεσε με δάκρυα στο μάτι ή Φαιναρέτη.

Ο νέος τούς κύταξε σοβαρά χωρίς χαμόγελο.

Τόν τριγύρισαν όλοι με θαυμασμό, κι' οι έρωτήσεις άρχισαν νά πέφτουν βροχή.

— Ποίος είσαι, γενναίε μου; φώναξε ό Δημόνικος μ' ένθουσιασμό Εύτυχισμένος ό πατέρας που σε γέννησε. Εύτυχισμένη κι' ή πόλι που καυχίεται πώς σ' έχει πολίτη της...

Ο νέος καθόταν καθάλλα στο άλόγο του και κύταξε σοβαρά τούς ανθρώπους που είχε σώσει. Δίχως ν' άποκριθί στις έρωτήσεις τους, ρώτησε κι' αυτός:

— Πηγαίνετε στους Δεληφούς...

— Ναι, όπως είναι φανερό...

— Οι δρόμοι είναι επικίνδυνοι... πρόσθεσε ό νέος.

— Τι θά γίνη τώρα; στέναξε ή Φαιναρέτη. Ποίος μάς έγγυάται πώς δέν θά μάς έπιτεθούνε ξανά οι ληστές;

— Δέ θά άπομακρυνθώ! άποκρίθηκε με τó ίδιο σοβαρό, άγέλαστο άφος ό νέος. Δέ θά άπομακρυνθώ διόλου από σάς όλη τή νύχτα...

— Ένε, έίπε μ' εύγνωμοσύνη ό Δημόνικος, πώς νά σ' εύχαριστήσουμε; Έλα ξεπέλεψε γιά νά ξεκουραστής...

Σβέλτος κατέβηκε από τó άλόγο του ό νέος, και τότε φάνηκε τó παράστημά του. Ήταν πολύ ψηλός, δεμένος, κι' όλα, τó παράστημά του κι' οι κινήσεις του, ποδίδαν τόν άθλητή, ή τόν πολεμιστή.

— Έλα, έκανε ό Δημόνικος φιλικά. Τι θέλεις νά σου προσφέρουμε;

Ο νέος κίνησε τó κεφάλι του με υπερφάνεια.

— Απολύτως τίποτα.

— Έβγαλαν οι δούλοι από τὰ πανέρια τὰ πιο έκλεκτά φαγητά και τού προσέφεραν. Αυτός ούτε τ' άγγιξε.

— Μά τόν Δία, έίπε ό Δημόνικος, δέν ταιριάζει νά είσαι τόσο άκατάδεχτος. Θάυμαστέ μου ένε! 'Ακόμα κι' άν είσαι από βασιλική γενιά, μπορείς νά καταδεχτής νά τιμήσης τó φαγητό του Δημόνικου. 'Αλλ' άκόμη δέ μάς γνωρίζεις. Λέγομαι Δημόνικος, γιους του Δημακρίτου, και κατάγομαι από την 'Αθήνα. 'Από εδώ είναι ή σύζυγος μου, ή Φαιναρέτη, κι' ή κόρη μου, ή Δάφνη...

Ο νέος χαιρέτησε εύγενικά τις γυναίκες. Και πάλι τὰ μάτια του συνήλθαν μισό δευτερόλεπτο τὰ μάτια της κοπέλλας. Και πάλι ή Δάφνη χαμήλωσε τὰ βλέφαρά της, και τó χλωμό της πρόσωπο

χτηκε έξω άπ' τó άμάξι. Κοντά της κι' ή μητέρα της. Κι' οι δυο γυναίκες έστρεψαν τὰ μάτια τους γεμάτα θαυμασμό και εύγνωμοσύνη πρós τόν άντρα, που τούς είχε σώσει, πρós τόν άντρα που έρχόταν άόρα τώρα, καθάλλα στο άλόγο του πρós τó μέρος τους.

Δύο μάτια σαν άστρα

Κι' ή Φαιναρέτη κι' ή κόρη της φαντάζονταν τόν γενναίο σωτήρα τους κανένα άντρα πελώριο, δυνατό, μεσόκοπο στο χρόνο, πολύπειρο από πόλεμο.

Γι' αυτό έμειναν κι' οι δυο έκστατικές, τώρα, που τόν αντίκρυσαν από κοντά.

Ο σωτήρας τους ήταν νέος, πολύ νέος. Ένας έφηβος, με κομμι λυγρό και γερό μαζί, με μπράτσα άθλητικά, με κορμωστασιά γεμάτη υπερφάνεια.

Τό κεφάλι του στητό, λεπτό, με κοντά μαλλιά όπως ταιριάζει στους άθλητες, μαύρα, κυματιστά, έδειχνε δύναμι και έξυπνάδα. Τά χείλη του μισοανοιχτά, από τó λαχάνιασμα, ήταν σοβαρά, βεληματικά. 'Η μύτη του ίσια, ελληνική, τó χρώμα του σταράτο. Έκείνο όμως που κυριαρχούσε στη φυσιογνωμία του ήταν τὰ μάτια. Δυο καστανόμαυρα μάτια με μακρές βλέφαρες. Δυο μάτια που άστραφταν στο μισοσκόταδο σαν άστρα.

Σάν μαγνητισμένα τὰ μάτια της Δάφνης σπληώθηκαν στο δικό του. Κι' ή δική του ή ματιά στράφηκε ίσια στην κοπέλλα.

Μισό δευτερόλεπτο δάστηξε αυτή ή ματιά. Έπειτα τὰ μάτια τού νέου στράφηκαν στη Φαιναρέτη, και στο Δημόνικο.

— Πώς νά σάς εύχαριστήσωμε, σωτήρα μας; τού έίπε ό Δημόνικος, απλώνοντας τὰ χέρια του πρós τó νέο.

— Χωρίς την επέμβασί σου θάμαστε χαμένοι, πρόσθεσε με δάκρυα στο μάτι ή Φαιναρέτη.

Ο νέος τούς κύταξε σοβαρά χωρίς χαμόγελο.

Τόν τριγύρισαν όλοι με θαυμασμό, κι' οι έρωτήσεις άρχισαν νά πέφτουν βροχή.

— Ποίος είσαι, γενναίε μου

της ή μόνον κι' ανησύχησε πάλι. Τόσο είχε τις ελπίδες της στο θεό. Τη φίλησε άλλη μια φορά κι' έγερσε άποσταμένη κι' άποκοιμήθηκε.

Απ' έξω, άπάνω σε κουβέρτες, κοιμόνταν οι δούλοι. Μονάχα ή Φενερική, ή δάγια της Δάφνης, κοιμόταν μαζί τους μέσα. Ήταν ή μόνη γυναίκα άκόλουθός που είχαν πάρει μαζί τους. Όλοι οι άλλοι, και μιά δεκαριά δούλοι, ήταν άντρες. Άνάμεσά τους ή Νίκανδρος ή κιθαρωδός, ή Λυσανίας ή άμαξάς, ή Κλεούτας ή δυνάτης, ή Βίας ή γιατρός.

Ή νύχτα άπλώθηκε μαγεμένη άπάνω στους Δελφούς. Ο άέρας μισοχολούσε δάφνη. Τριγύρω, σκηνές, Μικρά άσπρα πηγαιναν κι' έρχονταν κάμποσες ώρες. Μέσα στη νύχτα έξακολουθούσαν να σφάνουν οι θεωρίες (οι ιερές αντιπροσωπεύεις άπ' όλα τα μέρη της Έλλάδος).

Όταν έφθασε όμως ή σελήνη ψηλά-ψηλά στον ουράνιο βόλο, έσβυσαν τα φώτα κι' οι φωνές σίγησαν.

Τότε μιά φωνή ύψώθηκε κρουστάλλινη μέσα στη σιγαλιά. Τήν άκουσε ή Δάφνη κι' άνασπάρθηκε άπό τό μαξιλάρι της. Θά την άναγνώριζε άνόμεσα άπό χίλιες φωνές.

«Είναι βαρεία ή σκλαδιά...

Πότε θά σ' άντικρύσω

πατρίδα μου γλυκειά;

Δυσσομανάει ή βοριάς

στά δάση, στά βουνά σου,

λυσσομανάει ή βοριάς...

Μά εγώ θά φέρω έκει

μιά μέρα άνειρομένη

κάποια γλυκειά μικρή...

Είναι βαρεία ή σκλαδιά,

μά πιο βαρεία ή άγάπη,

πατρίδα μου γλυκειά...».

Οι χοδές της λύρας άνηχούσαν άπαλά, μελωδικά.

Ή καρδιά της Δάφνης χτυπούσε να σπάσει.

Ο λευκός της χιτώνας φούσκωνε στο στήθος της. Διά δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά της. Δάγκωσε τό δάχτυλό της για να μην άκουστή κάποιος λυγμός.

Λίγη ώρα άσπασε τό νοσταλγικό κι' έρωτικό τραγούδι. Έπειτα ή φωνή έσβυσε άπαλή, άκουμική μέσα στη νύχτα.

Κάθισε άκόμα κάμψη ώρα ή Δάφνη και περίμενε. Θά τραγουδούσε κι' άλλο ή ξανθός σκλάβος, ή Νίκανδρος;

Τίποτε δέν τάραζε πιά τη σιγαλιά της νύχτας. Κι' ή κοπέλλα έγερσε στο μαξιλάρι της σκουπίζοντας τα δάκρυά της.

Στην Κασταλία

Με την άνατολή του ήλιου ξύπνησαν όλοι οι προσκυνητές στους Δελφούς. Όλοι βιάζονταν να άπολαύσουν την αύγή.

Ζωηρή, γρήγορη, σηκώθηκε ή Δάφνη.

Από τό έρχόμενο πανηγυρικό Πρωτοχρονιάτικο τεύχος του (ΘΗΣΑΥΡΟΥ) άρχίζει μιά συναρπαστική ιστορική σειρά του έλεκτεού συνεργάτου μας

ΓΙΑΝΝΗ ΒΗΛΑΡΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΠΟΛΕΜΗΣΑΝ ΣΑΝ ΑΝΤΡΕΣ

Πρόκειται για τις δραματικές περιπέτειες της ζωής άνομαστών γυναικών που έδρασαν κατά τη Βυζαντινή εποχή, τό Μεσαίωνα, τη θρακοκρατία και κυρίως τον καιρό των Σταυροφοριών. Στους παράξενους εκείνους άνδρες, που άρχισαν με χριστιανικά ιδανικά για να καταλήξουν σε ίδιοτελείς σκοτούς, έλασαν μέρος και άνεδείχθησαν μάλιστα, τοιούτες πριγκίπισσες, άπελπισμένες πυργοδεσμένες και κοπέλλες του λαού, που είχαν τόν ήρωισμό ν' άκολουθούσαν τους συζύγους, τους άδελφούς και τους αγαπημένους τους, στο σκληρό άγώνα που είχαν αναλάβει.

ΕΛΕΟΝΟΡΑ ΤΗΣ ΑΚΟΥΙΤΑΝΙΑΣ — ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΤΗΣ ΠΡΟΒΗΚΙΑΣ — ΣΙΒΥΛΛΑ ΝΤΕ ΛΟΥΖΙΝΙΑΝ — Η ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΜΕΛΙΣΑΝΔΗ — Η ΑΥΓΟΥΣΤΑ ΜΑΡΙΑ — ΕΛΕΝΗ ΝΤΕΛΑΡΟ — ΜΑΡΙΑ ΚΟΡΝΑΡΟΥ — ΓΙΣΜΟΝΔΗ ΝΤΟΝΑΤΟ — ΕΙΡΗΝΗ Η ΜΟΜΦΕΡΑΤΙΚΗ — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ κλπ.

Γυναίκες που δοκίμασαν τρομακτικά μαρτύρια μέσα σε κάποιους και σκοτεινές φυλακές. Γυναίκες που έσηκωσαν πολέμους κι' έστειραν τόν όλεθρο. Γυναίκες που αγάπησαν, που ταπεινώθηκαν και που δοξάστηκαν!...

Έτρεξε στη μητέρα της, την άγκάλιασε, τη φίλησε. Τό βλέμμα της ήταν χαρούμενο.

— Κόρη μου φώναζε ένθουσιασμένη ή μητέρα, είσαι καλύτερα, είσαι καλύτερα! Δέν υπάρχει άμφιβολία!...

Όπως όμως χθές τό βράδυ, έτσι και σήμερα, ή χαρά έσδυσε με μιάς άπό τα μάτια της κοπέλλας. Πήρε τό θλιμμένο της ύφος και ψιθύρισε.

— Τό ίδιο είμαι, μητέρα...

— Κι' όμως...

— Τό ίδιο είμαι! «Αφές με... Έγώ σάς τό είπα! Τίποτε δέν πρόκειται να με γιαντρέψω.

— Παιδί μου, τη μάλλωσε ή Φαιναρέτη, δέν είναι σωστό να δείχνεις όλιγοτιμία. Όποιοι έρχεται εδώ, στο 'Ιερό Μαντείο, πρέπει να πιστεύει. Άλλοιώς ή Θεός δέ φανερώσει τη θέλησή του.

— Δέν περιμένω τίποτ' άπό τόν 'Απόλλωνα, είπε ή κόρη, με μιά έκφραση γεμάτη θλίψη, αλλά και κάποιο πείσμα.

— Παιδί μου, παιδί μου!... Να μή τό ξαναπείς. Έλα, πάμε έξω να άπολαύσουμε την άνατολή κι' έμεις. Δές, πλήθος όλόκληρο είναι μαζεμένο για να χαιρετήσει τό Φοίβο.

Βγήκαν έξω άπό τό δωμάτιο. Οι σκλάβοι ήταν κιόλας μαζεμένοι και κύτταζαν προς τό βουνό, όπου ή ροδοδάκτυλος Ήώς προπορευόταν άπό τό άμα του άδελφού της τού 'Απόλλωνα, και σκορπούσε στον ούραό τριαντάφυλλα.

Άνάμεσα στους δούλους βρισκόταν ή Νίκανδρος με τη λύρα του στο χέρι, έκστατικός μπροστά στην όμορφιά της πλάσης.

Μόλις άντίκρυσε τη Δάφνη, γύρισε, την κύτταξε μιά στιγμή, "Επειτα έσκυψε ταπεινά τό κεφάλι. Τα μάγουλά της Δάφνης φλογίστηκαν για μιά στιγμή κι' ή ματιά της αντί να στραφή προς την Άνατολή, σπλώθηκε στη σκυμμένη μορφή τού νεαρού κιθαρωδού. "Επειτα ύψώθηκε, γεμάτη άπόγνωση και ύπερφάνεια.

Τό θέαμα ήταν τόσο ώραίο και τόσο μεγαλοπρεπές, που έκοβε την άναπνοή. Οι Φαιδουάδες ρόδιζαν στο πρώτο φίλημα της αύγης. Τα μάμαρα άστραφταν λευκούχουσα, και σε κάθε κορφή δέντρου έλαμπτε κι' ένας μικρός, θαρρείς, ήλιος.

Ο ελαιώνας σπιθοβολούσε κυματιστός πράσινος και χρυσαφένιος κι' ή θάλασσα πέρα, στην 'Ιτεια, άνοιγόταν σαν άγκαλιά γαλανόχρυση. Ήταν μιά άποθέωση φωτός, και τό ελαφρό αεράκι που σηκώνονταν πέρα άπό τη θάλασσα έβιγε στον αίθερα μιά αίγλη πιο άνάερη άκόμα.

— Κόρη μου, είπε ή Δημόνικος σοβαρά. Βλέπεις, εδώ άπάνω όλα είναι πνευματικά. Κι' ή άέρας που άνσπείνει και τό φως που βλέπεις, όλα πηγάζουν άπό τόν 'Απόλλωνα. Είναι τό βασίλειό του!...

Ή Δάφνη άκούγε σαν όνειροπαρμένη. Κι' άσφατα σπ' άφηκε στον πατέρα της:

— Χθές τό βράδυ, ή 'Απόλλωνας πέρασε μπροστά άπό την κατοικία μας, τραγουδώντας με τη λύρα του... τού είπε.

Τήν κύτταξε παραξευμένους ή πατέρας.

— Όνειρο είδες, παιδί μου;...

— Δέν ξερω... Μού φάνηκε πώς τόν είδα. Ήταν ξανθός και γαλανός... και τραγουδούσε.

Πρόφερε καθαρά αυτά τα λόγια και δέ γύρισε ν' άντικρύσει τόν Νίκανδρο. Αυτός όμως για μιά στιγμή σήκωσε τό κεφάλι του κι' ή γαλανή ματιά του σπλώθηκε έρωτηματική άπάνω της. Έρωτηματική και φοβισμένη. "Επειτα χαμήλωσε ντροπαλή, θλιμμένη.

— Όνειρο θά είδες, είπε ή Δημόνικος. Και θά στο έξηγησω εγώ. Τραγουδούσε ή Νίκανδρος. Ή φωνή του είναι γλυκειά. Κι' έσύ έδλεπες έκείνη την ώρα στον ύπνο σου τόν 'Απόλλωνα...

— Σωστά έξηγησε τό όνειρο, συμφώνη-

σε ή Φαιναρέτη. Ναί, ή φωνή τού Νίκανδρου είχε μιά έξαιρετική γλυκύτητα χτές τό βράδυ.

Ο Δημόνικος άκούμπησε τό χέρι του στοργικά στον ώμο τού νέου.

— Ο Νίκανδρος άξίζει ό,τι και να πής, είπε χαμογελώντας.

Κοκκίνισε ή νέος ως τις ρίζες των μαλλιών του, κι' έσκυψε τό κεφάλι του.

Και σαν να καθρέφτιζε τη συγκίνησή τού νεαρού δούλου, κοκκίνισε κι' ή Δάφνη για μιά στιγμή. "Επειτα σήκωσε τό κεφάλι της με ύπερφάνεια.

— Τώρα, είπε ή πατέρας, πρέπει να προχωρήσουμε προς την Κασταλία Πηγή. Πρέπει ν' άρχίσουμε τους καθαρμούς και τις νηστείες. Μετά έπτά ημέρες θά ζητήσουμε τη μαντεία. Πρέπει νάμαστε προετοιμασμένοι...

Περνώντας άπό διάφορα ιερά προχώρησαν προς την Κασταλία Πηγή.

Πλήθη έφθαναν άδιάκοπα άπ' όλους τους δρόμους. Καταβάνια κουρασμένα, με μάτια γεμάτα πίστι και έλπίδα.

Κάτω άπό πελώρια πλατάνια, στη ρίζα των τρομερών βράχων, των Φαιδουάδων, έτρεχε τό θαυματουργό νερό της Κασταλίας Πηγής.

Με κόπο προχώρησαν άνάμεσα στο πλήθος ή Δημόνικος ή γυναίκα του κι' ή Δάφνη. Γυναίκες δέν έπιτρεπόταν να ρωτήσουν τό μαντείο. Μονάχα άντιπροσωπευόμενες άπό άντρες. Άλλά κι' ή Δάφνη θά ύποβαλλόταν στις ιερές διατυπώσεις, έφ' όσον αυτή θά ρωτούσε τό μαντείο, έστω και με άντιπρόσωπο τόν πατέρα της.

Άπό πολυάριθμους κρουνοίς έτρεχε νερό, κι' οι άνθρώποι άπλωναν τα χέρια τους με δέος...

Δέχτηκε κι' ή Δάφνη στη μικρή λευκή της χούφτα τό κρυοτάλλινο νερό, κι' όλη της ή ύπαρξή άνατρίχισε. Μιά προσευχή, ύψώθηκε γρήγορη στα χείλη της:

— Θεέ τού φωτός... μη φανερώσεις την αλήθειά. Σε ήκετώ. Φοίβε, Λυτήσου με. Έκανε μ' εύλάβεια ή Δημόνικος όλες τις διατυπώσεις. Κι' έπειτα άποακούνησαν για ν' άφήσουν τη θέσι σε άλλους.

Έξω τό θέαμα ήταν άσύλληπτα φαντασμαγορικό. Οι πιο άταίριαστες ένδυμασίες, οι πιο παράξενες μορφές! Τους άναγνώριζε όλος ή Δημόνικος.

Κι' έξηγούσε στην κόρη του:

— Κύττα τους μελαγχρόνους αυτούς με τους μυτερούς πύλους. Είναι Κρητικοί. Λένε ότι Κρητικοί ήταν οι πρώτοι ιερείς των Δελφών, παιδί μου... Κι' αυτοί οι γιγαντοσάμψι ξανθοί, είναι Θράκες. Φαίνονται άκόμα βάρβαροι, τό διακρίνεις; Όμως κι' αυτοί πιστεύουν στον 'Απόλλωνα.

Νησιώτες έφθαναν με πλούσια δώρα, Θηβαίοι, Λακεδαιμόνιοι, Μακεδόνες, όλοι υπερήφανοι για την καταγωγή τους, άλλου μεμονωμένοι, άλλοι ομάδες όλόκληρες, μεγάλες αντιπροσωπεύεις, σταλμένες άπό τις πόλεις του για κάποια επίσημη αίτία. Και μέσα σ' αυτούς τους λογής-λογής Έλληνες, έβλεπες και τους βαρβάρους. Πέρσες χρυσανυμένους, Μηδούς με βαρεία κοσμήματα. Άσσυρίους, Αιγυπτίους. Όλοι προχωρούσαν στον άνηφορικό δρόμο πούφερνε στην Κασταλία.

Πριν λίγο καιρό κήρυκες είχαν σταλή άπό τους Δελφούς προς όλα τα μέρη της Έλλάδος. Είχαν άναγγείλει πώς θά γίνονταν τα Πύθια, τώρα στο τέλος τού καλοκαιριού, τους μήνες που ώριμάζει τό σταφύλι και τό σύκο κι' ή φύσι ετοιμάζεται για τό φθινόπωρο. Είχαν κηρύξει την έναρξή των Πυθίων, και συγχρόνως την άνακωχή. Όπου γινόταν πόλεμος σταμάτησε. Όπου φύλαγαν οι φρουροί με τα κοντάκια τους ύψωμένα, τα κατέβασαν, κι' άφισαν να διαδοίνε έχθρους και φίλους.

Κι' έτσι, άνάμεσα στις θεωρίες των ανθρώπων πούρχονταν για να ρωτήσουν τό μαντείο, έβλεπες και τους άθλητές. Κορμιά λεβέντικα, ήλιοκαμμένα, ή άνθος της έλληνικής νιότης που καρδιοχτυπούσε ποιος θά κερδίσει τό κλωνάρι της δάφνης, τό τιμημένο βραβείο τού νικητή.

Πότε-πότε τό πλήθος παραιμείριζε. Κι' άκουγες φωνές γεμάτες θαυμασμό:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣΙ 'Η ΣΥΝΧΕΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΥΠΟ ΑΛΚΗ ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ ΤΟΥ ΦΑΡΟΥ

7ον

— Να πώς που; ρώτησε ή άντρας της αστισμένης.

— Να μείνω με την άγάπη μου!... Κι' άν δέ θέλη να με συχωρέσει, να πέσω να πνιγώ!...

Μπορείς να φύγεις άκόμα κι' αυτή τη στιγμή, άν θέλεις... Άλλά δέ θά πώς μ' αυτόν... Θά πώς — δηλαδή θά σε πάω — στον πατέρα σου... Είσαι γυναίκα μου... φέρεις τ' όνομά μου... κι' όσο τό φέρεις θά πρέπει να τό σέβεις... αλλοιώτικα ή στάσι μου άπέναντί σου θά είναι διαφορετική... Όρίστε, κοπιάστε στο πλοίο, στο κύτος τού όποίου άνεκόλυμπε μέσα σε σανταρακτά όρες, ότι έχεις κείνη τό θανάσιμο λάθος ν' αγαπήσεις και να παντρευτείς έναν άνδρα που δέ μπορείς να τελειώσης μαζί του ούτε ένα μικρό ταξίδι γάμου στις έλληνικές θάλασσες!...

Και, γυρίζοντας τόν τόνο σε ειρωνικό, πρόσθεσε κυττάζοντας την Αύγουλα:

— Όρίστε, κυρία, κοπιάστε... στο πλοίο θά τό πούμε καλλίτερα... Όσο για σένα, κυρία — πρόσθεσε, κυττάζοντας τό Μάνο — τώρα πιστεύω σ' όσα μού είπες... Θά ήσουν τρελλός, άν έμπιστευόσουν σαφάρα τη ζωή σου σε μιά γυναίκα σαν αυτήν... Έχεις έπικυρώσει την εκλογή μου άφού τη στεφανώθηκες...

Ή Αύγουλα χαϊρέτησε, αλλά τα μάτια της λέγανε στο Μάνο: «Θά ιδωθούμε σύντομα»...

Ή θαλαινίδα τού γιότ παράλαβε την Αύγουλα, τήν άντρα της, τα φώνα κι' άκούλυνε και ή μικρότερη θαρκούλα τού πλοίου, που την είχε βγάλει στη στεριά.

Ο Μάνος κατηφόρισε στο παραγκόστιπο τού Τσιταελίκη. Ο φάρος με τη γυναίκα του τόν δεχτήκανε μ' όμορφονιά έρωτησεων, που γίνανε δημόσιες την άλλη μέρα:

— Όστε αυτή ή γυναίκα ήταν πού τόν έκανε με την προδοσία της να χαθεί άπό τόν κόσμο και να μισή τους ανθρώπους.

— Μά να σου πώ, παλληκάρη μου—έκανε ή Τσιταελίκαινα—άξίζει τόν κόπο... Άγγελος, τα φτερά της λείπουν... Μά της λείπει και κάτι άλλο: τό νιονιό... Γιατί, άφού σ' αγαπάει... και πέφτει στην άγκαλιά σου και κλαίει—αυτά τό είδαμε με τα μάτια μας—πώς σου τάνανε αυτά όλα;...

Μ' αυτές οι γυναίκες της καλής κοινωνίας έτσι είναι... δέν έβρουνε τί θέλουν...

Ο Μάνος ήτανε σκουνοταυφός πήρε τόν Τσιταελίκη και τραβήχον στην ταβέρνα τού «καπετανίου». Κι' άρχισε να πίνει άπαντά... Αί, κόρμε — έλεγε μέσα του κάθε τόσο—τί γυρίσματα, πού έχεις!...

Ότόσο τού μικρό γιότ οι σκηνές γίνανε άγριες. Είχε κατεβή τό ζευγάρι στο μικρό σαλόνι, όπου την περασμένη νύχτα είχε περάσει. μ' άγκαλιές τη θύελλα. Δέν είχε προλάβει να τελειώσει, καλά-καλά, ή θαλασσοτάραχη και έσπαζε τώρα μιά άλλη, ψυχική καταγίγδα τρισευρότερη. Ο νέος ήταν όλομάνυχος τώρα αντίκρυ στην Αύγουλα:

— Έξηγησε μου τώρα—της φώναζε—τί είναι αυτά τα τρελλά καμώματα, τ' άπομνή, τ' άναπάντεχα κι' άλλοπρόσβαλα; Για τό λόγο άποφασίσεις, ότι δέν μπορούσαμε πιά να ζήσουμε μαζί; Τί έχει μεσολαβήσει; Τί σούκανα; Σε τί σε προσέβαλα; Σε τί σ' έκαμα να μετανοήσης πού με παντρεύτηκες;...

— Τίποτα... τίποτα—έκανε, άποφεύγοντας τις πλατύστες έξηγήσεις—άπλοιστά... άρχισε να μ' ένοχλή πολύ ή πρακτικότητα σου...

— Είσαι άστεία... τό ξέρεις... της φώναζε... Άφού είμαι μέσα στις δουλειές... Πώς μπορεί να έπιχειρήσω τό παραμικρό, χωρίς πρακτικότητα;

— Πρακτικότητα;—είπε ή Αύγουλα—θα πη μετρίότητάς...

— Δέν είσαι διόλου τσιγκούνα στα κομ-

πλιμένα, βλέπω... Σ' εύχαριστώ... Δέν μπορούμε, λοιπόν, να ζήσουμε γιατί έγώ είμαι μέτριος... Αυτό είναι!... Άλλά μ' όλη τη μετρίότητά μου, ώστόσο, σε ξεχωρίζω... Δέ φοβάσαι, όταν με κατηγορήσεις για μέτριο, ότι αυτό σε κατεβάσει κι' έσένα;... Τί μπορείς να είσαι κι' έσύ άφού σε διάλεξε ένας άνυπόφορος μέτριος;

Ή Αύγουλα έννοιωσε σαν να την μπάζιζαν.

— Δέν μ' έδιόλεξες έσύ—τού φώναζε—σου έπέβληθη ή προσωπογραφία μου, αυτή πού είχαν εκθέσει ή Μανος... Αυτήν έπρόσεξες; αυτήν, άγάπησες; αυτήν παντρεύτηκες... Πριν με γνώριζες, αλλά δέ με είχες προσέξει ποτέ... Ή άγάπη τού Μάνου με μένει—ή άγάπη πού φανέρωσε όταν με ζωγραφίζε—σ' έκανε να μ' αγαπήσεις... Γιατί σ' άνάγκασε να με ίδης με τα μάτια τα δικά του!...

— Πολύ καλά — έκανε δακρύζοντας ή νέος—άπό τη στιγμή πού σε είδα άγκαλιά του ως αυτήν εδώ άλλο δέν κάνεις παρ' να μού λές με χίλιους τρόπους πώς τόν αγαπάς... Δέ θέλω να σ' έμποδίσω... να εύτυχής μαζί του, άφού μπορείς κι' αλλάξεις τόσο εύκολα... Άπόψε μόλις πάρη αεράκι, ώστε να μπορούμε να κάνουμε πανιά, να βοηθήσουμε τό μυτερό και νάχουμε καλή ταχύτητα θά σηκώσουμε άγκυρα για τη μικρή πολιτεία τού πατέρα σου... Θά σε παραδώσω στους γονείς σου... και, πριν εκδοθή τό διαζύγιο, δέν έννοιά νάρθεις σε καμμία σχέση μ' άλλον άντρα... Έχω, νομίζω, τό δικαίωμα να προφυλάξω την τιμή μου άπό κάθε προσβολή...

Ή Αύγουλα κατέβασε τό κεφάλι:

— Έστω—είπε...

Κι' έκανε να βγή άπό τό μικρό σαλόνι. "Ηβλεν ν' ανέβη στο κατάρτωμα. Είχε άνάγκη να πάρη άναπνοή:

— Δέν έχεις να τό κουνήσεις άπό δω—της είπε. —Μετά τα όσα έγιναν άπάνω, δέν μού έμπνείεις καμμία έμπιστοσύνη!...

Κι' άφού της έφριξε μιά βλοσυρή ματιά, βγήκε αυτός άπό τό μικρό σαλόνι και την άφησε μονάχη... Μιά-δυό φορές, ύβρισμένη, κατεινομένη και έκνευρισμένη, προσπάθησε να βγή άπό τη φυλακή της.

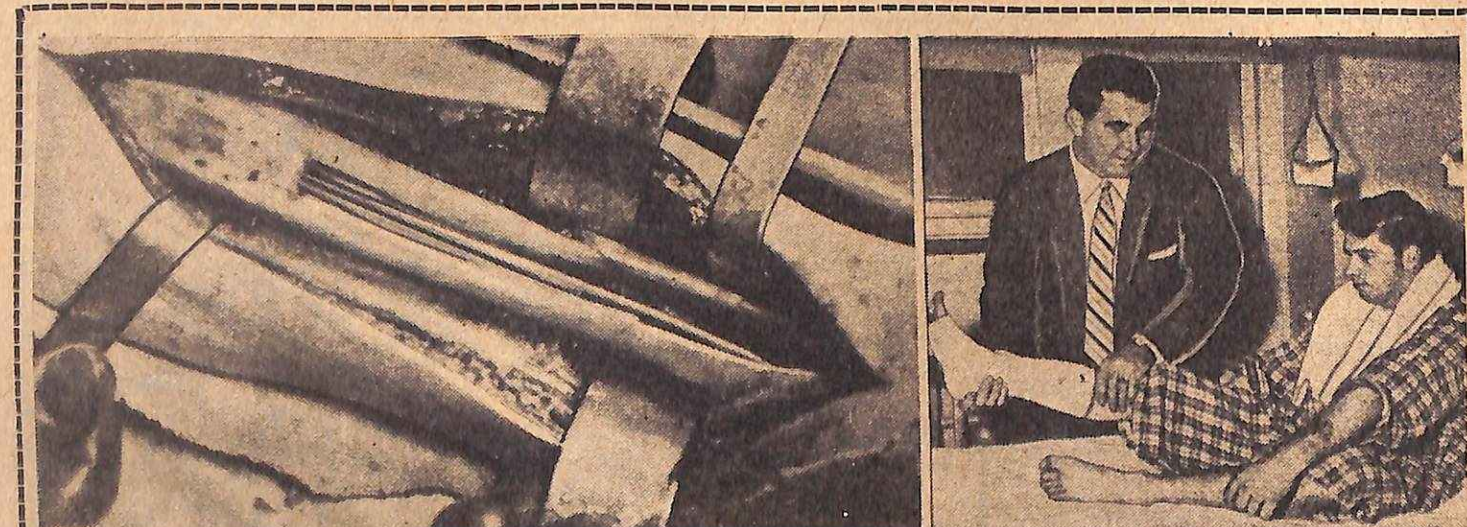
Άλλά ένας καυτός, ή πιο χερόδυκος άπό τό πληρωμα, την έστράγγισε βίαια μέσα κι' έκλεινε την πόρτα. Ή Αύγουλα είχε άρχισεί να βροχή. Καί προσπαθούσε να καταστρώσει ένα λογικό σχέδιο για δραπέτευση.

Κάποια στιγμή σταμάτησε μπροστά σ' ένα ντουλαπάκι πού είχε μέσα τα λουτρικά της... Τό άνοιξε κι' έξέτασε προσεκτικά τό μαγιώ, τη σκούφια, τα παπούτσια τού μπάνιου και δυό μεγάλα λαστιχένια κουλούρια, πού τάπαιναν, όταν κολυμπούσε, για να παίξει... Ένα χαμόγελο σπιάσε, για νή μορφή της. Έκλεισε τό ντουλάπι, έβαλε ένα μαξιλαράκι στο δίβανι τού μικρού σαλονιού, ζαπλώθηκε, σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος κι' έκλεισε τα μάτια. Δέν άργησε να την πάρη ή ύπνος. Ήταν τόσο κουρασμένη!...

Ένα όνειρο παράξενο την ξύπνησε κάποια στιγμή. Είτε πώς κολυμπούσε τόξα σε μιά θαυμαστή γολήνια, όλόστρωτη θάλασσα, μ' ένα υφικό φορέμα, άπό κατάλευκο, χοντρό μεταξωτό, με μακριά, ατέλειωτη ούρά, πέπλο υφικό, στεφάνι άπό λουλούδια νεραντζιάς και πλήθος άλλα, πού οι καλεσμένοι είχανε στρώσει ως και στο βυθό...

Ο παπάς, μαζί με άλλους πολλούς άρχισαν να λειτουργούν τό μυστήριο, άπό μέσα άπό μιά μαύρη γόνδολα. Γαμπρός ήταν ή Μανος, πού κολυμπούσε πλάι της με μιά παράξενη φορεσιά βατραχανόρου, με προσωπίδα κι' ένα ψαροντούφεκο μακρύ, πού είχε και καθρέφτη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣΙ 'Η ΣΥΝΧΕΙΑ

ΕΓΧΕΙΡΗΣΙΣ «ΜΠΕΤΟΝ ΑΡΜΕ»

Στό όρθοπεδικό νοσοκομείο της Φιλαδέλφειας (Η.Π.Α.) ή καθηγητής Μάικλ Μανταρίνο έκανε μιά πραγματικά επαναστατική έπέμβαση στο σπασμένο πόδι ενός έργατή. Άφού έβαλε μέσα στο σπασμένο «καλάμι» μικρές σιδερένιες ραβδούς, ένωσε κατόπιν τό κόκκαλο με μιά μυστηριώδη ουσία δικής του κατασκευής και την όποια κρατά μυστική. Τα άποτελέσματα ήσαν καταπληκτικά. Άντί να χρειαστεί, όπως συνήθως, άπό 6 εβδομάδες έως 6 μηνών άκίνησια, τό σπασίμο έβλεπε μέσα σε τρεις μέρες!... Την τρίτη μέρα μετά την έγχειρση, ή ίδιος ή καθηγητής (δεξιά) κινεί τό πόδι τού άρρώστου τού χωρίς αυτός να αισθάνεται τόν παραμικρό πόνο. Ύστερα άπό τη δοκιμασία αυτή τού έδωσε την άδεια να περπατήσει κι' έτσι για πρώτη φορά ένας άνθρωπος περπάτησε έλεύθερα τρεις μόλις μέρες μετά τό όλοκληρωτικό σπασίμο τού μεγάλου όστού της κνήμης του.

Τὰ Χριστούγεννα τῶν Ἰδιοτροπῶν

Τὸ πρωτότυπο γεῦμα ἑνὸς ἀμερικανικοῦ συλλόγου

ΔΕΚΑ μέρες πρὶν ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1903 ὁ «Σύλλογος τῶν Ἰδιοτροπῶν» τοῦ Ἀλμπανὺ συνηλθε κι' ἀποφάσισε νὰ πανηγυρίσῃ μ' ἕνα πρωτότυπο τρόπο αὐτὴ τὴν ἡμέρα. Ἀνάθεσε λοιπὸν στὸ διοικητικὸ συμβούλιο νὰ διοργανώσῃ μιά «ιδιότροπη» γιορτὴ, ἀντάξια τοῦ ὀνόματος τοῦ συλλόγου.

Ὅλα τὰ μέλη εἶχαν πῆ μὲ μιά φωνή:
— Θέλουμε μιά ἀλλόκοτη γιορτὴ, τέτοια πού νὰ μὴν ἔχῃ γίνεῖ ποτὲ ἄλλοτε.

Ὁ πρόεδρος βεβαίωσε ὅλους, ὅτι τὸ συμβούλιο θὰ ἔκανε τὸ καθήκον του στὴν περίστασι αὐτή. Δὴλῳσε ἀκόμη ὅτι θὰ εἰδοποιηθοῦν ἐγκαίρως τὰ μέλη. Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτά τοῦ προέδρου, πού πρόσθεσε ὅτι «θὰ κρατήσῃ ὑψηλὰ τὸ γόητρο καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ ὀνόματος τοῦ Συλλόγου», ἡ συνεδρίασις λήθηκε.

Τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1903, λοιπόν, ὅλα τὰ μέλη πήραν μιά ἐντυπὴ πρόσκλησι πού ἔγραφε:

«Κύριε συνάδελφε, τὸ μεσημέρι τῆς δευτέρας ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων καὶ στὶς 11 π.μ. παρακαλεῖσθε νὰ παρευρεθῆτε σὲ ὑπαίθριο γεῦμα, πού διοργανώεταί ἀπὸ τὸ Σύλλογο στὸ Γυμναστήριον τῶν Ἐφήδων τοῦ Ἀλμπανὺ. Κοστούμι περιπάτου. Οἱ κυρίες θὰ ἔχουν τὴν καλωσύνη νὰ μείνουν σπιτί τους κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος. Ὁ πρόεδρος τῶν «Ἰδιοτροπῶν» τοῦ Ἀλμπανὺ Τζῶρτζ Λάουστορ».

Οἱ λίγες αὐτὲς λέξεις τῆς προσκλήσεως σκανδάλισαν τὰ μέλη. Τί ἄραγε τοὺς ἐτοίμαζε τὸ διοικητικὸ συμβούλιο; Ποιὲς ἐκπλήξεις τοὺς περιμένα; Ἀπορίες πού δὲν κράτησαν παρὰ μόνον πρὶν ἡμέρας. Τὴ δευτέρῃ ἡμέρᾳ τῶν Χριστουγέννων διακόσια εἰκοσι μέλη τοῦ συλλόγου ἦταν παρόντα στὸ μεγάλο Γυμναστήριον τῶν Ἐφήδων, ὅπου σὲ μιά πλευρὰ τοῦ εἶχε ἐτοιμαστῇ τὸ τραπέζι γιὰ τὸ γεῦμα.

Στὶς 11 καὶ τέταρτο ἀκριβῶς ὁ πρόεδρος ἀνέθηκε πάνω σ' ἕνα τραπέζι καὶ ἔδγαλε τὸν ἑξῆς λόγο:

«Ἀγαπητοὶ συνάδελφοι! Μᾶς ζητήσατε καὶ σὰς ὑποσχέθηκα μιά γιορτὴ ιδιότροπη. Ἐλπίζουμε νὰ τὰ καταφέρουμε. Ἰσως νὰ μὴν εἶναι σὲ ὅλους εὐχάριστη, μὰ θὰ ἔῃ τὸ γνώρισμά πού ἐνθουσιάζει κάθε ἀξίον μέλος τοῦ συλλόγου μας: θὰ εἶναι ιδιότροπη καὶ γίνεται γιὰ πρώτη φορά ἀπὸ Ἀμερικανούς πολίτες. Εἴμαστε ὅλοι παρόντες. Ὑστερ' ἀπὸ ἕνα τέταρτο ἀκριβῶς θ' ἀπολυθοῦν στὴ μεγάλη αὐτὴ αὐλὴ 40 λαγοί, 30 γουρουνόπουλα ἀλειμμένα μὲ λίπος καὶ 158 ὄρνιθες. Ἡ ἐπιτηδεύσις τοῦ καθενὸς θὰ ἰκανοποιήσῃ τὴς ἀπαιτήσεις τῆς... κοιλίας του! Διαλέγετε καὶ παίρνετε! Τὸ κυνὴγι θὰ κρατήσῃ μισὴ ὥρα καὶ ὅσοι ἀπὸ μᾶς—θὰ λῶσθι μέρος στὸ κυνὴγι καὶ ὅλο τὸ διοικητικὸ συμβούλιο μαζί μὲ μένα—δὲν καταφέρουν στὸ διάστημα αὐτὸ νὰ πιάσουν κανένα λαγὸ ἢ γουρουνόπουλο ἢ ὄρνιθα, ὅχι μόνον θὰ ὑπηρετήσουν τοὺς ἄλλους, δίνοντας τὸ λόγο τῆς τιμῆς τους ὅτι δὲν θὰ ἀγγίξουν διόλου τὰ φαγητά.

«Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι στὸν ἀγῶνα αὐτὸν βρίσκονται σὲ δύσκολη θέσι οἱ παχύσαρκοι. Μὰ μὴν ξεχνάτε ὅτι μιά ἀπὸ τὶς προσπάθειες τοῦ συλλόγου μας εἶναι καὶ ἡ κατάπολῆσις τῆς παχυσαρκίας!»

Αὐτὸ τὸ λόγο τοῦ προέδρου, ὑποδέχτηκαν ἀπὸ παντοῦ ζωηρὲς ἐπευφημίες.

— Μπράβο! Ὁραῖα! Ἐξοχα!...

Τὴν ἴδια ὥρᾳ στιγμὴ ἀκούσθηκαν καὶ βαθεῖς ἀναστεναγμοί. Προερχόντουσαν ἀπὸ τοὺς κοιλάρδε-ς. Πῶς θὰ συναγωνίζοντο αὐτοὶ οἱ δυστυχισμένοι; Μιά κοιλιά «βαρλεοειδής» πῶς μπορῶ-σε νὰ κυνηγήσῃ λαγούς καὶ κόττες;

Παρ' ὅλ' αὐτά, ἦταν μέλη τοῦ «Συλλόγου τῶν Ἰδιοτροπῶν» κι' ἔπρεπε νὰ κρατήσουν ψηλά τὴν ἀξιοπρέπεια τους. Ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ συναγωνιστοῦν ὅπως ὅπως.

Στὶς 11 καὶ μισὴ ἀκριβῶς ἕνα πλῆθος ἀπὸ λαγούς, γουρουνόπουλα καὶ ὄρνιθες ξεχύθηκε στὴ μεγάλη αὐλὴ τοῦ Γυμναστηρίου.

Τὸ τί ἐπακολούθησε εἶναι ἀπερίγραπτο! Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα κυνὴγι ἐξωφρενικὸ, ὅπου οἱ συναγωνιστὰ ἔτρεχαν σὰν τρελλοί. Ἐπειτα ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλο, κυλιόντουσαν κατὰ γῆς, ἔπαιρναν τοῦμπες! Οἱ κοιλάρδε-ς, ὅπως ἦταν φυσικὸ, ἔμειναν πίσω στὸ κυνὴγι. Ἕνας μόνον ἀπ' αὐτοὺς ὁ ὀγκωδέστερος, ἀναδείχθηκε θριαμβευτῆς, χάρις στὴν ἐξυπνάδα του.

Ἦταν ὁ μίστερ Γκόρντον Κρέϋ, πού ἔκανε τὴν ἐξῆς ἐξυπνὴ σκέψι: «Ἐγὼ μ' αὐτὴ τὴ «βουνειδῇ» κοιλιά μου δὲν μπορῶ καλὰ-καλὰ νὰ κινηθῶ. Ἄν δοκιμάσω νὰ τρέξω, θὰ βγάλω τὴν πίστι μου ἄδικα. Ἀς πῶς λοιπόν, ἀνάσκελα στὸ χῶμα. Ἐτσι, στὸ τρελλὸ κυνὴγι πού θὰ γίνῃ, ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ περάσῃ κανένα ζωντανὸ ἀπὸ πάνω μου καὶ νὰ μοῦ ἔρθῃ στὰ χέρια σὰν μουσκεμμένο παξιμάδι!»

Κι' ἔτσι ἔκανε. Ξαπλώθηκε κατὰχῆμα καὶ στρέφοντας δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὰ γουρλωμένα μάτια του περίμενε. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τσαλαπατήθηκε κυριολεκτικὰ ἀπὸ τοὺς συ-

Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ἐξωφρενικὸ κυνὴγι, ὅπου οἱ συναγωνιστὰ ἔτρεχαν σὰν τρελλοί...

ναδέλφους του κι' ὅτι πολλὰ τακούνια παρὰ λίγο νὰ ἰσοπέδωσαν τὴν μύτη του, ἀλλὰ στὸ τέλος ἡ τύχη τὸν εὐνόησε! Κατάρθηκε ν' ἀρπάξῃ ἕνα λαγὸ, πού τρέχοντας κι' αὐτὸς γιὰ νὰ σωθῇ, πέρασε ἀπὸ πάνω του!

Στὶς 12 τὸ κυνὴγι εἶχε τελειώσει. Ἀπὸ τοὺς 228 κυνηγούς, οἱ 164 παρουσιάστηκαν μὲ τὰ λάφυρά τους μπρὸς στὸ διοικητικὸ συμβούλιο.

Οἱ ὑπόλοιποι 64, δηλαδὴ οἱ ἀποτυχημένοι—πού ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ πρόεδρος, ἀνέλαβαν τὰ καθήκοντα τοῦ... σερβιτόρου!

Ὑστερ' ἀπ' αὐτὸ, παρετέθη τὸ Χριστουγεννιάτικο γεῦμα, πού κράτησε τέσσερις ὥρες μὲ μεγάλη εὐθυμία τῶν νικητῶν καὶ ἀπερίγραπτη πείνα καὶ μελαγχολία τῶν νικημένων...

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

Γίνεται ἐκεῖ τὸ μεγαλύτερο προσκύνημα τῶν Χριστουγέννων

ὁτὴν Ἐφεσο

ἈΝ ΚΑΘΕ Πάσχα τὸ μεγαλύτερο προσκύνημα τῶν χριστιανῶν εἶναι οἱ Ἅγιοι Τόποι, κάθε Χριστογεννα τοὺς περισσότερους προσκυντῆς ἀπ' ὅλες τὶς ἄκρες τῆς οἰκουμένης τοὺς συγκεντρώνει ἡ ἄρχαία μικρασιατικὴ πόλις Ἐφεσος, τὸ σημερινὸ τουρκικὸ Σελτσούκ, ὅπου ἀνέμεσα στὰ ἄλλα ἐρείπια τῆς αἰτίας καὶ τὸ σπιτί τῆς Παναγίας.

Ἡ μορφή τῆς Παναγίας, τῆς ἀμύνης Κόρης, πού γέννησε τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, λάμπει μὲ ἰδιαιτέρη αἴγλη γιὰ κάθε χριστιανικὴ καρδιά κατὰ τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων. Ἡ μέρα αὐτὴ εἶναι—μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς—ἡ κατ' ἐξοχὴν ἡμέρα τῆς Παρθένου Μαρίας, γιὰ τὸ σταυλὸ τῆς Βηθλεὲμ ἡ ἀσπὴλ ἀνγότης τῆς σπουδαίας μετὰ τὸ μεγαλύτερο γεγονός τῆς ζωῆς τῆς γυναικός: τὴ γέννησι τοῦ παιδιοῦ τῆς. Καὶ τιμῶντας ἀκριβῶς τὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, πολλοὶ πιστοὶ ἀπὸ διάφορες χώρες τῆς ὑψηλῆς, ἀντὶ νὰ πάνε στὴ Βηθλεὲμ γιὰ χριστουγεννιάτικον προσκύνημα, κατευθύνουν τὰ βήματά τους πρὸς τὴν Ἐφεσον, ὅπου σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι πέρασε ὅλη τὴν υπόλοιπὴ ζωὴ τῆς ἡ θεοτόκος μετὰ τὴν Ἀνάστησι τοῦ Ἰησοῦ στους οὐρανούς.

Ἡ Ἐφεσος, ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ἐρείπια τοῦ ἀρχαίου μεγαλείου τῆς, ἔχει καὶ τὸ σπιτί τῆς Παναγίας, πού οὐδεὶς σκεδὸν ἀίκετο.

Ὅπως εἶναι γνωστὸ ἀπὸ τὰ Εὐαγγέλια, ὁ Χριστὸς εἶχε ἐμπιστευτὴ τὴ Μητέρα του πάνω ἀπὸ τὸν σταυρὸ, ὅπου πέθαινε γιὰ τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου, στὸν ἀγαπημένον μαθητὴ του Ἰωάννη.

Στράφηκε πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου.

Ὑστερὰ στράφηκε πρὸς τὴν Παναγίαν καὶ τῆς εἶπε γιὰ τὸν μαθητὴν τοῦ:

— Γύναι, ἰδοὺ ὁ υἱός σου.

Ἀπὸ ἐκείνην τὴ στιγμὴ λοιπόν, ὁ Ἰωάννης παρέλαβε τὴν Παναγίαν καὶ δὲν τὴν ἀποχωρίστηκε, κάνοντάς τὴν ἀληθινὴν μητέρα του.

Εἶναι ὡστόσο ἐξαιρετικὸν ἱστορικὸν, ὅτι ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης ἔδρασε τὸν περισσότερο καιρὸ στὴν Ἐφεσον, ὅπου καὶ στὸ τέλος πέθανε. Φυσικὰ, εἶχε κοντὰ του καὶ τὴν Παναγίαν, πού ὡς τὴν ὥρα τοῦ θανάτου τῆς, τοῦ συνέδεκε λίγα χρόνια μετὰ τὸ θεῖο Δράμα, ἔμεινε στὴν πόλι αὐτή.

Ἡ Ἐφεσος, ἐκείνη τὰ χρόνια, ἦταν μιά ἀπὸ τὶς πέντε-ἑξὶ μεγαλύτερες πόλεις τοῦ κόσμου. Τὸ λιμάνι τῆς ἦταν τὸ σπουδαιότερον τῆς Ἑγγύς Ἀνατολῆς κι' ἡ θέσι τῆς βρισκόταν στὴ διασταύρωσι τῶν πρὶν ἐμπορικῶν μεγάλων ὁδῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Πλουτισμένη μὲ ὠρεῖα, κομψὰ καὶ μεγαλοπρεπῆ κτίρια, ἡ πόλι αὐτὴ εἶχε καὶ ἐξαιρετικὴν πνευματικὴν κίνησι. Προστάτισα τῆς ἦταν ἡ θεὰ Ἀρτέμις, στὴν ὁποία οἱ Ἐφεσιοὶ εἶχαν χτίσει ἕνα ὑπέροχον ναὸν, πού περιλαμβάνονταν στὰ ἑπτὰ θαύματα τοῦ κόσμου.

Τὸ πέρασμα τῶν αἰώνων δὲν ἄφησε κατόπιν τῆς θέσι τῆς παρὰ σωρούς ἐρειπίων, τῆς ἑλληνιστικῆς, τῆς ρωμαϊκῆς καὶ τῆς βυζαντινῆς περιόδου. Κι' ἡ ἀρχαία μεγαλοπόλις ἔγινε τὸ σημερινὸ τουρκικὸν κεφαλοχῶρι Σελτσούκ, πού οἱ κάτοικοι τοῦ μόλις φτάνουν τὶς ἑξὶ χιλιάδες.

Ἀνάμεσα, λοιπόν, σ' αὐτὰ τὰ ἐρείπια, πού εἶχε σωρῆσαι τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, βρισκόταν καὶ τὸ σπιτί τῆς Παναγίας, χωρὶς κανένας νὰ ὑποπτεύεται τὴν ὑπαρξί του.

Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ δὲν προήλθε ἀπὸ τὶς γνώσεις τῶν ἱστορικῶν καὶ τῶν ἀρχαιολόγων. Πρὶν ἡ σκαπάνη αὐτῶν τῶν τελευταίων παρεμερία τὰ χῶματα καὶ τὸ ξαναφέρῃ στὸ φῶς τῆς μέρας, ἡ χριστιανικὴ εἶχε πληροφορηθῇ τὴν ὑπαρξί του, τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τοῦ διαρρυθμίσαι καὶ τὴν ἀκριβὴ τοποθεσίαν ὅπου βρισκόταν, ἀπὸ ἕνα... θαῦμα.

Στὰ 1834, χιλιάδες χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἐφεσον, ὁ ἕνα μεσαιωνικὸν μοναστήρι τῆς Πρωσίας, ἔψυχοῦσε μιά ταπεινὴ καλόγρια, ἡ Κατερίν Ἐμμερικ, πού ἦταν σκεδὸν ἀγρῶμα, ἀλλὰ εἶχε πάρει ἀπὸ τὸν Θεὸ τὸ ὑπερφυσικὸ χάρισμα τῶν ὁραμάτων.

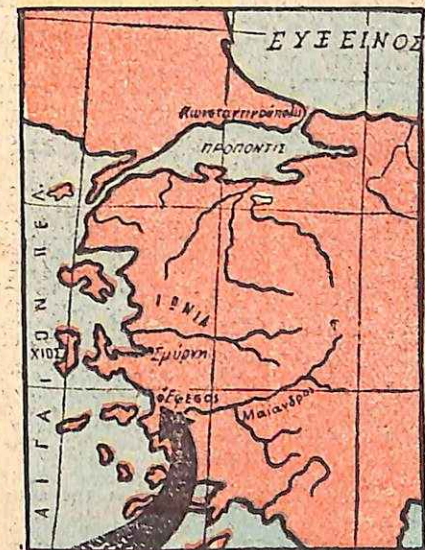
Στὸ διάστημα τῶν ὡδεκα χρόνων, πού ἔδλεπε τὰ ὁράματα αὐτά, ἡ Κατερίν Ἐμμερικ, εἶχε γράψῃ σ' ἕνα χοντρο τῶμο, μ' ἕνα σωρὸ ἀνορθογραφίαις, ἀλλὰ μὲ καταπληκτικὴ ἀκρίβεια, ὅλες τὶς λεπτομέρειες ἀπὸ διαφόρες ἀκτῆς τοῦ βίου τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας, πού τῆς ἀποκαλύπτονταν στὰ ὁράματά της.

Ἀνάμεσα, λοιπόν, σ' αὐτὲς τὶς περιγραφάς, ὑπῆρχαν καὶ μερικὲς σχετικὲς μὲ τὸ σπιτί τῆς Παναγίας στὴν Ἐφεσον, πού ἡ Κατερίν Ἐμμερικ τὸ περιέγραφε μὲ κάθε λεπτομέρεια σὰν νὰ τὸ εἶχε ἐπισκεφτῇ ἡ ἴδια.

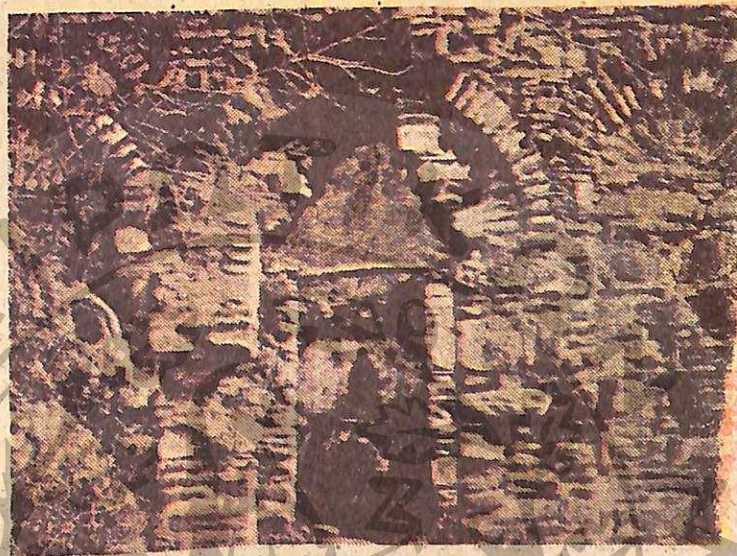
Τὰ χειρόγραφα αὐτὰ ἀπομνημονεύματα τῆς Γερμανίδας καλόγριας δημοσιεύθηκαν ἀρκετὰ ἀργότερα, στὰ 1876. Ὁ θόρυβος πού προκάλεσε τὸ παράξενο ἐκείνο βιβλίο, ἦταν πολὺς.

Περιγράφονταν μέσα σ' αὐτὸ οἱ τοποθεσίαις κι' οἱ ἀρχιτεκτονικὲς λεπτομέρειες βεβαίως μνημείων, πού ἀνάμεσα τοὺς εἰς διαφόρων πρὸς τὰ πρόσωπα τῶν Εὐαγγελίων, καὶ τὰ μνημεῖα αὐτὰ εἶχαν εἶναι διασφαλιστὰ ἀπὸ τὴν ἴδια ζωὴν τῆς εἶχε (ἔδῃ) ἦσαν ἀκριβῶς τῆς ἡ καλόγρια Κατερίν Ἐμμερικ, ὁραμάτων.

Μερικὰ χρόνια ἀργότερα, στὰ 1891, ἕνα μερικὸν ταγμα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, μοναχικὸν ταγμα, ἀποφάσισε νὰ διοργανώσῃ οἱ Λαζαρισταί, ἀποφάσισε νὰ διοργανώσῃ

Τὸ βέλος στὸ χάρτη δείχνει πού βρίσκεται ἡ ἀρχαία μικρασιατικὴ πόλις Ἐφεσος.

Ἀνω: Τὸ σπιτί τῆς Παναγίας ὅπως βρέθηκε μετὰ τὰ ἀποκαλυπτικὰ ὁράματα τῆς Κατερίν Ἐμμερικ. Ἀριστερὰ: Τὸ ἴδιο, ὅπως εἶναι τώρα, ὡστερὰ ἀπὸ τὴν ἀναστήλωσι τοῦ ἀπὸ τοὺς ἀρχαιολόγους.

Κι' ἄλλα πολὺτιμα ἀφιερώματα τῶν πιστῶν προσκυντῶν.

Ἐκτός ἀπὸ τὸ σπιτί τῆς Παναγίας, οἱ προσκυντῆς πηγαίνουν νὰ ἐπισκεφτοῦν καὶ τὰ ἐρείπια ἑνὸς ἀρχαίου ναοῦ τῆς, πού βρισκονται σὲ μιά γραφικὴν καὶ καταπληκτικὴν κοιλιά, κατὰ τὸ λεγόμενον «Βουνὸ τῶν Ἀποδονίων», λίγα χιλιόμετρα ἐξω ἀπὸ τὴν Ἐφεσον.

Σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι, ὁ ἀρχαῖος αὐτὸς ναὸς χτίστηκε πρὸς τιμὴν τῆς Παναγίας, ὡστερὰ ἀπὸ τὴν τρίτην αἰκομνηνικὴν σύνοδο, πού συνήλθε στὴν Ἐφεσον τὸ 431, γιὰ νὰ καταδικάσῃ τοὺς αἰρετικούς, πού κηρύτταν ὅτι ἡ Παναγία δὲ γέννησε τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ.

Τα θύματα των τροχών στην Αθήνα

Πόσα δυστυχήματα είχαμε κατά το 1956

Από τις 25 Νοεμβρίου κι' έδω, με τις γνωστές απαγορεύσεις στα αυτοκίνητα χάριν οικονομίας στη βενζίνη... Τα θύματα των τροχών στην Αθήνα...

Table with 3 columns: Category, Number of victims, Total. Rows include statistics for 1956, 1955, and 1954.

Αίγιο πριν απ' τα πολεμικά γεγονότα της Αιγύπτου... Ο επίσημος κατάλογος νεκρών και τραυματιών για τους έξι μήνες του 1956...

Φορία μέσα στο κέντρο της πόλεως στους αρχαίους οδηγούς αυτοκινήτων για 6 μήνες... Είχαμε επίσης κανονισμούς κυκλοφορίας...

Παρακολουθήστε από το σημερινό πανηγυρικό Χριστουγεννιάτικο τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»... ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ Πώς να προστατεύσετε ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΑΣ...

ΕΓΕΤΑΙ πώς όταν γεννήθηκε ο Ανακρέων στην πόλη Τέω της Μικράς Ασίας... Ο ποιητής Ανακρέων... Τότε ακριβώς ερωτεύτηκε τη Δανάη...

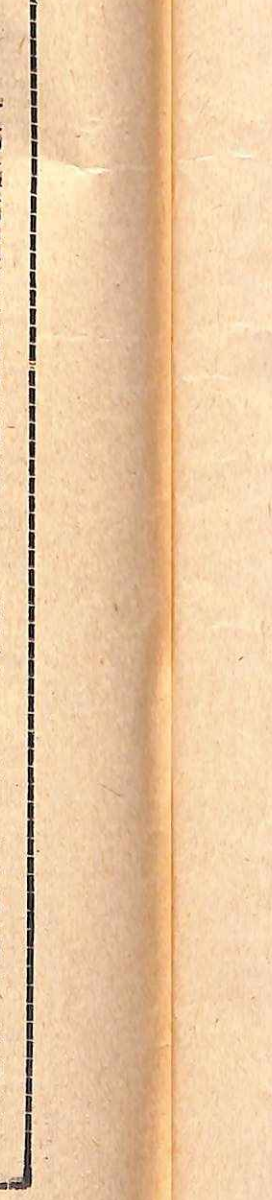
Αυτό ήταν! Μέσα του σαν να έμπνηθε βαρύνει... Τότε ακριβώς ερωτεύτηκε τη Δανάη... Ο Ανακρέων...

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Αγάπη για τα λουλούδια σημαίνει ψυχική λεηλασία και ευγενική... Παρακολουθήστε από το σημερινό Χριστουγεννιάτικο τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»...

ΤΖΑΙΗΜΣ ΜΠΕΝΤΕΡ Πώς θα καταπολεμήσετε ΤΗΝ Α-Υ-ΠΝΙΑ

Χωρίς να περιμένει δεύτερη κουδέντα, ο Ανακρέων άρχισε να απαγγέλλει τους στίχους του... Τότε ακριβώς ερωτεύτηκε τη Δανάη...

ΑΛΛΟΤΕ, πριν λίγα χρόνια, όλες σχεδόν οι εφημερίδες και τα περιοδικά έκαναν μία στερεότυπη («καμpanία»), που είχε καταστήσει τις μέρες των εορτών απαραίτητη, σαν τα Κάλαντα. Έστελλαν ένα συντάκτη και ρωτούσε τους «Αρχηγούς των κομμάτων (ποια ήταν τα καλύτερα Χριστούγεννα της ζωής τους)» ή «ποια Χριστούγεννα τους άφησαν την ωραιότερη ανάμνηση». Μέσα στον κυκεώνα των διαφόρων υπελαδών, τους οι πολιτικοί ηγέτες είχαν ν' αντιμετωπίσουν κι' αυτό το ετήσιο βάσανο.

Αλλά βάσανο ήταν και για τους δημοσιογράφους — κατά πρότυπον («πρωτόβγαλτοι») ανέλαβαν αυτή την «εύκολη» αποστολή — που έπρεπε να εισπράξουν απαντήσεις από τους πατέρες του Έθνους, ο έποχή μάλιστα που το δένδρο της Ηγεσίας είχε πολλούς εκλεκτούς καρπούς: Έλευθέριος Βενιζέλος, Παναγής Τσαλδάρης, Αλέξανδρος Παπαναστασίου, Γεώργιος Καφαντάρης, Ίωαννης Μεταξάς, Ανδρέας Μιχαλακόπουλος, Θεμιστοκλής Σοφούλης — υπαρκτός τότε — Γεώργιος Κονδύλης — ο Νικόλαος Πλαστήρας συνήθως απουσίαζε — Κωνσταντίνος Δεμερτζής, Κωνσταντίνος Ζαδιδάσης και άλλοι. Ο νεώτερος, μόλις «έκκολλαπόμενος» αρχηγός ήταν ο κ. Παπανδρέου.

Σεκιναγε, λοιπόν, ο απεσταλμένος της εφημερίδας ή του περιοδικού με καταφάνες και δικαιολογημένο «τράκι». Κι' αν μάλιστα είχε και κάποια σχετική πείρα, το «τράκι» διπλασιαζόταν. Γιατί δεν είχε να του κάνει μία σοβαρή ερώτηση, (πως βλέπετε την πολιτική κατάσταση σήμερα) ή «με ποιά ούσημα πρέπει να γίνουν εκλογές». Πήγαινε να τους ρωτήσει, κι' ασφαλώς για εκατοστή φορά... ποιά ήταν τα ωραιότερα Χριστούγεννα της ζωής τους! Έκανε το σταυρό του και βάδιζε προς τα «οκλαρή περρωμένους» του. Ήταν και χιτώνες εκλογής της στιγμής, αλλά και χιτώνες τύχης.

Συνήθως, όλοι έμελλε οι τότε νεαροί συντάκτες διπλωρώνανε τους «διαπαιρούς», τους χωροφύλακες («άκολουθους») και τις καμαριέρες. Απ' αυτούς μαθαίναμε τις ώρες και τα «κέρια» του Προέδρου. Γιατί αν έμπαινες σε στιγμή που είχε σοβαρές απασχολήσεις και τούλεγεσ περί «ωραιότερων Χριστουγεννιών» έπρεπε να μπορείς ευχερώς να πηδήσεις από το μπαλκόνι.

Συμφιλίωσι με τον πατέρα

Ο Έλευθέριος Βενιζέλος ήταν σε όλους τους επίσκεπτας προσηνεστάτος. Σε δεχόταν απλά κι' εγκάρδια:

— Καλώς τον αγαπητόν φίλον. Είς τι μπορείς να σάς φανώ χρήσιμος; Καρδόν δεν είχα ποτέ. Ίδιως όταν ήταν πρωθυπουργός. Αλλά, όπως όλοι οι Μεγάλοι, έπιθυμούσε κατά βάθος ένα... ψυχολογικό διάλειμμα. Τραυλίζει ο συντάκτης — αν τον έβλεπε μάλιστα για πρώτη φορά — το παράδοξον αίσθημά του.

— Κύριε Πρόεδρε... αν είχατε την ευγενή καλωσύνη... να μου πείτε... με συγχωρήτε πολύ δηλαδή...

— Παρακαλώ, παρακαλώ. Διατυπώσατε την ερώτησή σας! Ενεθάρρυνε ο γίγας της πολιτικής.

— Κύριε Πρόεδρε... δια τα ωραιότερα Χριστούγεννα δηλαδή... της ζωής σας δηλαδή... δεν ξέρω εάν...

— Πολύ ωραία. Αντελήφθην τι επιθυμείτε. Αγαπώ με, να σας πω. Τα Χριστούγεννα είναι μία εορτή που αφίνει πάντοτε γλυκείαν ανάμνηση. Έστω και εις τις μαύρες σελίδες του ημερολογίου της ζωής μας. Η έννοια όμως απ' αυτές, είναι εκείνη εις την οποίαν ανιδρώμεν ή ψυχή μου με ιδιαίτερον συγκίνησιν. Κάποια Χριστούγεννα που συνευφλίσθην με τον πατέρα μου. Ο μακαρίτης Κυριάκος Βενιζέλος είχε καιρόν να μου όμιλησιν, διότι τον ποσώκουσα. Δεν συνεμωρφώθη με την σύστασιν του.

— Και ποιά ήτο η σύστασις του πατρός σας, κύριε Πρόεδρε;

— Νά μην άναμιχθώ εις την πολιτικήν! Οι αντίπαλοί μου... λένουν ότι είχε άπολυτο δίκιο!

Και γελοῦσε και συνώδευε τον νεαρόν δημοσιογράφον ως την πόρτα με θερμήν χειραψίαν.

Κόττες και γαλόπουλα...

Η ωραιότερα άπάντησις επί των «ωραιότερων Χριστουγεννιών» του Γεωργίου Κονδύλη, ήταν ένα χρόνο που τον είχα δι στο υπουργείο Στρατιωτικών.

— Βρε παιδί μου, μου είπα, πως να στά πω; Ο Βενιζελόπουλος έκανε πάντα μπάνιο μόνος του. Γιατί στα μπράτσα του είχε «τατουάζ»: «Μόρ ω Ρούσ», «Θάνατος στους βασιλείς». Κι' είχε γίνει βασιλιάς ο ίδιος!

— Τώρα τι να σου πω εγώ; Πως πέθανε τα «ωραιότερα Χριστούγεννα» όταν ήμουν λοχίας... κι' έκοβα κότες και γαλόπουλα με τους φαντάρους;

— Νά το γράψω αυτό που μου είπατε, κ. Πρόεδρε;

— Πες πως... το θυμάσαι.

Κάποτε, πριν λίγα χρόνια, όλες σχεδόν οι εφημερίδες και τα περιοδικά έκαναν μία στερεότυπη («καμpanία»), που είχε καταστήσει τις μέρες των εορτών απαραίτητη, σαν τα Κάλαντα. Έστελλαν ένα συντάκτη και ρωτούσε τους «Αρχηγούς των κομμάτων (ποια ήταν τα καλύτερα Χριστούγεννα της ζωής τους)» ή «ποια Χριστούγεννα τους άφησαν την ωραιότερη ανάμνηση». Μέσα στον κυκεώνα των διαφόρων υπελαδών, τους οι πολιτικοί ηγέτες είχαν ν' αντιμετωπίσουν κι' αυτό το ετήσιο βάσανο.

Αλλά βάσανο ήταν και για τους δημοσιογράφους — κατά πρότυπον («πρωτόβγαλτοι») ανέλαβαν αυτή την «εύκολη» αποστολή — που έπρεπε να εισπράξουν απαντήσεις από τους πατέρες του Έθνους, ο έποχή μάλιστα που το δένδρο της Ηγεσίας είχε πολλούς εκλεκτούς καρπούς: Έλευθέριος Βενιζέλος, Παναγής Τσαλδάρης, Αλέξανδρος Παπαναστασίου, Γεώργιος Καφαντάρης, Ίωαννης Μεταξάς, Ανδρέας Μιχαλακόπουλος, Θεμιστοκλής Σοφούλης — υπαρκτός τότε — Γεώργιος Κονδύλης — ο Νικόλαος Πλαστήρας συνήθως απουσίαζε — Κωνσταντίνος Δεμερτζής, Κωνσταντίνος Ζαδιδάσης και άλλοι. Ο νεώτερος, μόλις «έκκολλαπόμενος» αρχηγός ήταν ο κ. Παπανδρέου.

Σεκιναγε, λοιπόν, ο απεσταλμένος της εφημερίδας ή του περιοδικού με καταφάνες και δικαιολογημένο «τράκι». Κι' αν μάλιστα είχε και κάποια σχετική πείρα, το «τράκι» διπλασιαζόταν. Γιατί δεν είχε να του κάνει μία σοβαρή ερώτηση, (πως βλέπετε την πολιτική κατάσταση σήμερα) ή «με ποιά ούσημα πρέπει να γίνουν εκλογές». Πήγαινε να τους ρωτήσει, κι' ασφαλώς για εκατοστή φορά... ποιά ήταν τα ωραιότερα Χριστούγεννα της ζωής τους! Έκανε το σταυρό του και βάδιζε προς τα «οκλαρή περρωμένους» του. Ήταν και χιτώνες εκλογής της στιγμής, αλλά και χιτώνες τύχης.

Συνήθως, όλοι έμελλε οι τότε νεαροί συντάκτες διπλωρώνανε τους «διαπαιρούς», τους χωροφύλακες («άκολουθους») και τις καμαριέρες. Απ' αυτούς μαθαίναμε τις ώρες και τα «κέρια» του Προέδρου. Γιατί αν έμπαινες σε στιγμή που είχε σοβαρές απασχολήσεις και τούλεγεσ περί «ωραιότερων Χριστουγεννιών» έπρεπε να μπορείς ευχερώς να πηδήσεις από το μπαλκόνι.

Συμφιλίωσι με τον πατέρα

Ο Έλευθέριος Βενιζέλος ήταν σε όλους τους επίσκεπτας προσηνεστάτος. Σε δεχόταν απλά κι' εγκάρδια:

— Καλώς τον αγαπητόν φίλον. Είς τι μπορείς να σάς φανώ χρήσιμος; Καρδόν δεν είχα ποτέ. Ίδιως όταν ήταν πρωθυπουργός. Αλλά, όπως όλοι οι Μεγάλοι, έπιθυμούσε κατά βάθος ένα... ψυχολογικό διάλειμμα. Τραυλίζει ο συντάκτης — αν τον έβλεπε μάλιστα για πρώτη φορά — το παράδοξον αίσθημά του.

— Κύριε Πρόεδρε... αν είχατε την ευγενή καλωσύνη... να μου πείτε... με συγχωρήτε πολύ δηλαδή...

— Παρακαλώ, παρακαλώ. Διατυπώσατε την ερώτησή σας! Ενεθάρρυνε ο γίγας της πολιτικής.

— Κύριε Πρόεδρε... δια τα ωραιότερα Χριστούγεννα δηλαδή... της ζωής σας δηλαδή... δεν ξέρω εάν...

— Πολύ ωραία. Αντελήφθην τι επιθυμείτε. Αγαπώ με, να σας πω. Τα Χριστούγεννα είναι μία εορτή που αφίνει πάντοτε γλυκείαν ανάμνηση. Έστω και εις τις μαύρες σελίδες του ημερολογίου της ζωής μας. Η έννοια όμως απ' αυτές, είναι εκείνη εις την οποίαν ανιδρώμεν ή ψυχή μου με ιδιαίτερον συγκίνησιν. Κάποια Χριστούγεννα που συνευφλίσθην με τον πατέρα μου. Ο μακαρίτης Κυριάκος Βενιζέλος είχε καιρόν να μου όμιλησιν, διότι τον ποσώκουσα. Δεν συνεμωρφώθη με την σύστασιν του.

— Και ποιά ήτο η σύστασις του πατρός σας, κύριε Πρόεδρε;

— Νά μην άναμιχθώ εις την πολιτικήν! Οι αντίπαλοί μου... λένουν ότι είχε άπολυτο δίκιο!

Και γελοῦσε και συνώδευε τον νεαρόν δημοσιογράφον ως την πόρτα με θερμήν χειραψίαν.

Μιά επίκαιρη έρευνα...

Απαντούν: Έλευθέριος Βενιζέλος — Παναγής Τσαλδάρης — Παῦλος Κουντουριώτης — Αλέξανδρος Παπαναστασίου — Γεώργιος Καφαντάρης

Βαρυσήμαντες δηλώσεις

Στο παλιό σπίτι της οδού Ακαδημίας που έμενε ο Γεώργιος Καφαντάρης, υπήρχε μία πινακίδα: «Εισόδος Έλευθέρος». Άνοιχτη ή έ-ξωπορτα, ανέβαινες κάτι έξιλιες σκάλες κι' έμπαινες στο «χώλο» και την τραπεζαρία, που ήταν κάθε πρωί απ' τις όγτώ γεμάτη. Η κ. Μαρία Καφαντάρη, προσωπικός «κυνήγοσος» τον Πρόεδρο για να του δώση το «πρωινό» του, που τώ-παιρνε βιαστικά, όπως και πλεονάων και χτενιζόταν βιαστικά δεχόμενος συγχρόνως τους «άπολυτους οικειούς». Ο ιδιαίτερός του, ο κ. Πύρρος, δέχτηκε ένα πρωί την εισβολή ενός συντάκτη που ημερί-δος για... «τα ωραιότερα Χριστούγεννα».

— Καθίστε. Τώρα θα βγώ ο Πρόεδρος.

Αλλά ένας από τους στενούς συνεργά-τες του, ο δικηγόρος και άλλοτε υπουργός της Δικαιοσύνης, Αναστάσιος Στρατηγόπου-λος, είχε την έμπνευσι να διαβάση στον Καφαντάρη την ώρα που χτενιζόταν μία περικυβητική κυρία άθροον που τόν χτυπούσε. Ευερέθιστος, νεύρισε ο Πρόεδρος πο-λύ. Και βγήκε άχτένιστος και με την πε-τσέτα στο χέρι στο σαλόνι!

— Έδώ ο κόσμος έπικροτεί τας πράξεις μας και πανταχούθεν λαμβάνουμε συγχρη-τήρια και συ ήλθες πρωί-πρωί μωρέ! Ανα-στάση να μου πής τι γράφει αυτή η πα-ληποτασάουρα;

Και την έπέσει μισοσταλακωμένη! «Ε-ξω φρονών!»

Ο συντάκτης σηκώθηκε επιδεικτικά:

— Έννοείτε το άρθρον; Αισχος κ. Πρόεδρε! Όλος ο κόσμος το λέει.

— Ίδού! είπε ο Καφαντάρης. Όλος ο κόσμος αποδοκιμάζει αυτόν τον λιβέλλον!

— Και εγώ, ως δημοσιογράφος ασθάνομαι ντροπήν διότι γράφονται τούτατα πράγματα!

— Πολύ όρθως!

— Νά άπαντήσωμεν κ. Πρόεδρε.

— Βεβαίως. Πάρτε μολύβι να σας υπαγορεύω δηλώσεις.

Οι άλλοι ένόμισαν ότι ο δημοσιογράφος ήταν δικός του άνθρωπος και δέ μιλούσαν. Πήρε τις δηλώσεις ο συντάκτης — βαρυσήμαντες επί του οικονομικού θέματος — και τις έβαλε στην καμπάνια του με τον έξης πρόλογο: «Ο άρχηγός των Προοδευτικών Φιλελευθέρων έκρινε σκοπιμότερον ν' άποφύγη εις αυτάς τας κρίσιμους στιγμής, φιλολο-γικά άναμνήσεις ρωμαντικού περιεχομένου και να προβή εις ύψι-στης σημασίας δηλώσεις άφορώσας το οικονομικόν μας πρόβλημα!»

«Ανατρέξατε εις τας εφημερίδας...»

Ο Ανδρέας Μιχαλακόπουλος είχε στο ιδιαίτερον γραφείο του ένα κυματογραμμή. Τον τότε νεαρό διπλωμάτη κ. Αλέξη Κύρου, που μό-λις τολμούσε να του πής ότι θ' άπασχολούσε τον Πρόεδρο και ο-ποιοδήποτε άλλο θέμα.

— Έξω φρονών! είπε ο Καφαντάρης. Όλος ο κόσμος αποδοκιμάζει αυτόν τον λιβέλλον!

— Και εγώ, ως δημοσιογράφος ασθάνομαι ντροπήν διότι γράφονται τούτατα πράγματα!

— Πολύ όρθως!

— Νά άπαντήσωμεν κ. Πρόεδρε.

— Βεβαίως. Πάρτε μολύβι να σας υπαγορεύω δηλώσεις.

Οι άλλοι ένόμισαν ότι ο δημοσιογράφος ήταν δικός του άνθρωπος και δέ μιλούσαν. Πήρε τις δηλώσεις ο συντάκτης — βαρυσήμαντες επί του οικονομικού θέματος — και τις έβαλε στην καμπάνια του με τον έξης πρόλογο: «Ο άρχηγός των Προοδευτικών Φιλελευθέρων έκρινε σκοπιμότερον ν' άποφύγη εις αυτάς τας κρίσιμους στιγμής, φιλολο-γικά άναμνήσεις ρωμαντικού περιεχομένου και να προβή εις ύψι-στης σημασίας δηλώσεις άφορώσας το οικονομικόν μας πρόβλημα!»

— Έξω φρονών! είπε ο Καφαντάρης. Όλος ο κόσμος αποδοκιμάζει αυτόν τον λιβέλλον!

— Και εγώ, ως δημοσιογράφος ασθάνομαι ντροπήν διότι γράφονται τούτατα πράγματα!

— Πολύ όρθως!

— Νά άπαντήσωμεν κ. Πρόεδρε.

— Βεβαίως. Πάρτε μολύβι να σας υπαγορεύω δηλώσεις.

Οι άλλοι ένόμισαν ότι ο δημοσιογράφος ήταν δικός του άνθρωπος και δέ μιλούσαν. Πήρε τις δηλώσεις ο συντάκτης — βαρυσήμαντες επί του οικονομικού θέματος — και τις έβαλε στην καμπάνια του με τον έξης πρόλογο: «Ο άρχηγός των Προοδευτικών Φιλελευθέρων έκρινε σκοπιμότερον ν' άποφύγη εις αυτάς τας κρίσιμους στιγμής, φιλολο-γικά άναμνήσεις ρωμαντικού περιεχομένου και να προβή εις ύψι-στης σημασίας δηλώσεις άφορώσας το οικονομικόν μας πρόβλημα!»

— Έξω φρονών! είπε ο Καφαντάρης. Όλος ο κόσμος αποδοκιμάζει αυτόν τον λιβέλλον!

— Και εγώ, ως δημοσιογράφος ασθάνομαι ντροπήν διότι γράφονται τούτατα πράγματα!

— Πολύ όρθως!

— Νά άπαντήσωμεν κ. Πρόεδρε.

— Βεβαίως. Πάρτε μολύβι να σας υπαγορεύω δηλώσεις.

Είς το «παρελθόν»!

γιος Καφαντάρης — Ανδρέας Μιχαλακόπου-λος — Θεμιστοκλής Σοφούλης — Σπύρος Μερ-κούρης — Γεώργ. Κονδύλης — Ίω. Μεταξάς.

Κάθε ημέρα Χριστούγεννα!...

Αν δεν με άπατά ή μνήμη, ή καμαριέρα της κ. Λορέστη, αδελφής του άειμνήστου Αλέξανδρου Παπαναστασίου, λέγονταν Τούλα. Η δε-σποινίς Τούλα, μάλλον ευθείς, άλλα σοφορώτερη, περιπόταν και τον Πρόεδρο, ο οποίος δεχόταν εύκολα και δη-μοκρατικώτατα, αλλά μόνον στο γραφείον και στο γραφείον υπήρχε κέρδερος ο κ. Βακάλης, που όταν του έλεγεσ επερί ω-ραιότερων Χριστουγεννιών, σου άπαντούσε στερεότυπα.

Είπα πολύ άπορησμένοι: Δεν μπο-ρούμε τώρα, σε κρίσιμους ημέρες, να τον έ-νοχλούμε με τέτοιες ερωτήσεις.

Και με τη «σκουπίνα» του ύφους του, σ' έδωκεν! Η Τούλα, λοιπόν, ήταν ή σάνδα σωτηρίας. Αλλά το «ύφος» της ήταν χει-ρότερο απ' το Βακάλη και τούτη δώ κρα-τούσε και σκούπα πραγμάτικη. Όσοσο έ-νας θρασύς συνάδελφός της πήρε δυο φορές από πίσω — εκείνη προχωρούσε σθεσρή — και την τρίτη έπεσε στο έδαφος, που τον συνώδευε: «Ξέρεις τι θα της κάνω; Θα πάω να ζητήσω τον Πρόεδρο. Τι θα κάνει; Θα μου «μνησθή!»». Εκείνη το άκουσε, για-τί για να τ' άκούση έβλεπε.

Σε λίγο άπλησε το κουδούνι ο νεαρός: Είμαι άπὸ τη νεολαία, πὸν κερματιστός. Θέλω να δώσω κάτι στον κ. Πρόεδρο.

Περσάτε! είπε ή καμαριέρα για να τον φέρη σε δύσκολη θέσι.

Μήπως ο συντάκτης. Ο Παπαναστασίου έγραφε και ξαφνιάστηκε:

— Ο κύριος;

— Κύριε Πρόεδρε, με συγχωρήτε. Είπα ψέμματα στην καμαριέρα σας για να μ' άφιση.

Και άποχώρησε στο έρώτημα. Ο Παπαναστασίου χαμογέλασε και του έπεσε με το γλυκό και σθερό του τρόπο:

— Κάθε μέρα πρέπει να είναι Χριστούγεννα. Γιατί κάθε πρωί ο άν-θρωπος πρέπει να νιώθω πως γεννιέται μέσα του ο Χριστός. Μου λέτε, λοιπόν, να σας πω ποιά ήταν «τα ωραιότερα Χριστούγεννα». Μά δεν υπάρ-χουν άσχημα!

Φερόντας, ή Τούλα του είπα:

— Νά μην ξαναπατήσετε εδώ!...

Οι χαμπάνες της έλευθερίας

Ο ήρωϊκός Ναύαρχος Παῦλος Κουντουριώτης, έμενε στην οδόν Νι-κόδημου, σ' ένα ψηλό γκρίφο σπίτι, με τη δεύτερη άσυνό του την κ. Έλενη Κουντουριώτη, το γένος Κούλα, σθεαστή και γνιστοτάτη δε-σποινία της άρχοντις «Αθήνας». Ανιδωσι-λεύς, Πρόεδρος της Δημοκρατίας, μά προ-πάντως... πάνω απ' όλα Ναύαρχος — κ. Π. Καππας έγραφε και το αυτοκίνητό του, «Ναύαρχος Κουντουριώτης» — ο ναυμάχος της «Έλλης» δεχότανε φίλους, γνιστούς και άγνωστους, πρόθυμα, λεβέντικα, γ' άρατικά.

— Ποιά ήσαν τα ωραιότερα Χριστούγεν-να της ζωής σας, κύριε Ναύαρχε;

— Δεν ήρθαν ακόμα!

— Δεν ήρθαν;

— Όχι. Τα πό κακά Χριστούγεννα θα-νά κείνα που θα χτυπήσουν οι χαμπάνες έλευθέρους σε κάθε ελληνική γωνία. Δεν ξέρω αν θα τα προλάβω. Λοιπόν... τα ω-ραιότερα μου Χριστούγεννα μπορεί να τα γιορτάσω στην άλλη ζωή.

Αυτή ή άπάντησις... δέ δημόσιευθηκε! Για-τί τα λόγια του Ναυάρχου είχαν τεράστιο κύρος και ή άπάντησις του για κείνο τον καιρό, ήταν... διπλωματικός παρ'έξηγησιν. Μά και γεμάτη ελληνική ψυχή...

«Μπουμπουνήτ και άστροπελένια»

Ο άειμνήστος δήμαρχος Σπύρος Μερκούρης, αντιμετώπιζε κι' αυτές την ερώτησιν των «ωραιότερων Χριστουγεννιών» επί πολλά χρόνια. Ένα χρόνο άπάντησε:

— Βρε παιδιά, τι «ωραία Χριστούγεννα» να θυμηθώ; Όταν είμαι δήμαρχος, είν' ά-σχημα, γιατί μου έπαινε όλοι οι φτωχοί «βοηθήματα» κι' ο δήμος είναι φτωχός κι' αυτός, σαν τους δημότες. Όταν δεν είμαι, τι να θυμηθώ να σας πω... Χριστούγεννα στις φυλακές να σ' ίτζεδιν; Δεν ήταν κι' α-τά πολύ ωραία!

— Κι' όμως, έχετε τόσες άναμνήσεις!

Ο κ. Παρασκευόπουλος (ο παλιός δημο-σίωγράφος και γενικός γραμματέας του Λη-μού επί Μερκούρη) έδωσε τότε βιόλιο με τις άναμνήσεις του. Φαντασθήτε σείς πόσα θα έχετε να πής.

— Να! Ο κ. Παρασκευόπουλος το τι-ποφόρει! Έκτίνες και Νέφη. Έγώ πρέ-πει να το πω... «Μπουμπουνήτ και άστρο-πελένια!». Που να βρω μέσα σ' αυτά... ημέρες γαλήνης και ποιητικών άναμνή-σεων!

Χριστουγεννιάτικο... «χρίσμα»

Ο Θεμιστοκλής Σοφούλης είχε πάντοτε το γνωστόν εκείνο σκεπτι-κόν ύφος, αλλά και χιούμορ ανεξάντλητο. Ένας νεαρός συντάκτης τον έπεσκέφθη ένα χρόνο, για την αβάνια στερεότυπη ερώτησι. Ο Σοφού-λης έδωσε από το στόμα την πίπα και του είπα:

— Όταν, μετά το ετήσιό κίνημα του Τριανταπέντε, ο Βενιζέλος άπεσώθη της ενεργού πολιτικής ζωής, όλοι περίμεναν να πάρουν την άρχηγία του ιστορικού κίημα-τος των Φιλελευθέρων. Παλαιότερα, ο Κα-φαντάρης είχε ιδρύσει το κόμμα των «Προ-οδευτικών Φιλελευθέρων» και ο Μιχαλακό-πουλος των «Συντηρητικών Φιλελευθέρων». Αλλά το πραγματικό, των Φιλελευθέρων, ήταν κι' έμετε, φυσικά, το «Έλευθεριού Βενιζέλου». Ένώ, λοιπόν, δυο-τρεις — κι' ο Αλέκος ο Παπαναστασίου — περίμεναν το «χρίσμα» και όχι άδικώς, γιατί ήταν όλοι άξιοι ηγέται! Το πήρε εγώ... που δεν το ζήταγα! «Ήθελε ή εντολή απ' το Βενιζέλο «κάνε το Σοφούλη άρχηγό!». Και τι να-κάνουν οι άλλοι; Με παραδέχτηκαν. Η τό-ση εκτίμησις του Βενιζέλου με συγκίνησε πολύ, και θυμάμαι πως εκείνο το βράδυ γιορτάσα με όλη μου την καρδιά.

— Χριστούγεννα, κ. Πρόεδρε;

— Όχι, δεν ήταν Χριστούγεννα! Αλλά εσύ γράφε πως ήταν! Δεν έχω αντίρρησι!

Ο πενιχρός πρεϋπολογισμός

Ο Παναγής Τσαλδάρης ήταν επίσης άπλός και προσηνεστάτος. Την διευθυνσιν του πολιτικού του γραφείου είχαν κατά καιρούς ο κ. Β. Σα-γιάς, ο κ. Γ. Γιώργας και άλλοι, αλλά την γενικήν διευθυνσιν του πραγ-ματικού ιδιαίτερου γραφείου κρατούσε πάν-τοτε ή σημερινή υπουργός κ. Λίνα Τσαλ-δάρη. Αρχοντική και υποχρεωτική πάντοτε, ήξερε... και να σου λή εδω! και να φε-ύγη ένθουσιασμένος. Πήγαιναν δυο συντά-κται:

— Κύριε Πρόεδρε, για τα Χριστούγεν-να, θέλουμε να τον ρωτήσουμε κάτι. Κι' ή συνάδελφός μου κι' εγώ. Δυο λόγια θα μάς πη και θα φύγουμε.

— Συμφωνοί. Μήπως είναι όμως ή ώρα άκαταλληλος;

— Μά δεν θα τον άπασχολήσουμε πολύ.

— Έννοώ... άκαταλληλος για σας. Γιατί τώρα δέχεται επιτροπές και είναι α-λόγος ο ύψος του.

— Αλλά οι νεαροί συντάκται που — πολύ καλώς! — είχαν μάθει, ότι «το θράσος σάει τον δημοσιογράφον», στρογγυλοκαθόν-τούσαν, περίμεναν κι' άνοιξαν άαφαιρα την πόρτα κι' έμπαιναν μέσα. Εκεί τους έπα-ι το «ερασι»: Ο πρώτος έψέλλιζε:

— Κύριε Πρόεδρε...

— Παρακαλώ θερμώς, επί του θέματος...

— ...για τα Χριστούγεννα...

— «Ε, τι θέλετε να κάνω, φίλτατε; Ήλθον έδώ από πρώιτες διά-φοροι επιτροπές, και όμιλούν περί έκτακτών επιδομάτων και βοηθημά-των και διατυπώνουν παραθέματα.

— μα... με συγχωρήτε, κ. Πρόεδρε...

— Γνωρίζω, γνωρίζω και έκτιμα το δικίον των αίτημάτων σας, φίλ-τατε. Πλην όμως ο πενιχρός εις έσδοα προϋπολογισμός μας...

— ...Μά όχι, κ. Πρόεδρε ένα λεπτό, σας παρακαλώ, να σας εξη-γήσω...

— Μά τι να μου εξηγήσετε, φίλτατε; Νά μου εξηγήσετε θέματα τα οποία κατέχω και τα οποία έμελετήσα; Σεας διαβεβαιώ, ότι αίσθανο-μαι πραγματικήν λύπην διότι δεν δύναμαι να Ικανοποιήσω τας τάξεις εκείνας άτινες σήμερον υποφέρουν. Διότι...

— Κύριε Πρόεδρε, επιτρέπετε; Άσο λέξεις!

— Εύχαριστώ, αγαπώ με, να πής ότι θέλετε, αλλά ματαίω-νουμε άμφοτεροι.

— Κύριε Πρόεδρε, εγώ και ο συνάδελφός μου θέλουμε να σας έρω-τήσουμε «ποια ήσαν τα ωραιότερα Χριστούγεννα της ζωής σας»;

— «Ε, διατί δεν το λέτε, φίλτατε, άσσην ώραν; Τα «ωραιότερα Χρι-στούγεννα» είπατε; Δεν ενθουσιάζω. Αλλά άσφαλώς τα χειρότερα είναι τα έφετεινά! Διότι δεν δύναμαι να έλθω άγωγός εις τας πενομένας τά-ξεις.

— Εύχαριστούμε, κ. Πρόεδρε. Τα πείω μας.

— Η κ. Τσαλδάρη είχε δίκιο. Η ώρα ήταν... άκαταλληλος δια δημο-σιογράφους.

Η... επίθεσις των αντιπάλων

Ο Ίωαννης Μεταξάς άπαντούσε στην ε-ρώτησιν για τα Χριστούγεννα:

ΕΛΣΑ ΜΑΡΤΙΝΕΛΛΙ

Μιά νέα «Σταχτοπούτα» που κατέκτησε την οθόνη

Η Έλσα Μαρτινέλλι, η καινούργια και δημοφιλής οθονίστρια με το προκλητικό σώμα και τα μεγάλα όνειρα, που κατέκτησε ήδη τα διεθνή στούντιο μόνο με τρεις ταινίες, προέρχεται από τον κόσμο των «μυθικών». Σε κάποια μοντέρνα «Μπουτίκ» της Ρώμης, πριν από τρία χρόνια, έκανε την εμφάνισή της για πρώτη φορά και απ' εκεί ξεκίνησε για να αναδειχθεί γρήγορα στις τάξεις των «μυθικών» και άργησε να παραβιάσει με μοναδικά εφόδια τα οικιακά προσόντα της τις πόρτες των αμερικανικών και των Ιταλικών κινηματογραφικών στούντιο. Άλλωστε ακούσαμε για λίγο την ίδια τι λέει για τον εαυτό της:

«Γεννήθηκα στη Φλωρεντία στις 13 Ιανουαρίου του 1935 και είμαι το τέταρτο κορίτσι των γονέων μου, που είχαν άλλα 7 παιδιά! Έπειδή ήμαστε πολύ φτωχοί, μόλις και μετά βίας μερικά από τα παιδιά του Έντσο Μαρτινέλλι κατάφεραν να φτάσουν ως το Γυμνάσιο. Μεταξύ αυτών ήμουν κι' εγώ. Αγαπούσα τα γράμματα αλλά, παράλληλα, λυπόμουν και τον πατέρα μου, υπάλληλο της Ραδιοφωνίας, που αγωνιζόταν σκληρά για να μας συντηρήσει. Οι φιλοδοξίες μου περιοριζόνταν στο να τελειώσω το σχολείο και αμέσως να εργασθώ όπουδήποτε, για να βοηθήσω τους γονείς και τα έφτα αδελφάκια μου.

«Πριν τελειώσω τις σπουδές μου, φύγαμε από τη Φλωρεντία και εγκατασταθήκαμε στη Ρώμη. Ένα πρωινό, καθώς πήγαμνα βιαστικά σ' ένα γραφείο που ζητούσε δακτυλογράφο, δεν άντεξα στον πειρασμό και γεμάτη θαυμασμό στάθηκα εμπρός σε μια βιτρίνα. Έτσι άρρωστο έπαινος μου είχε τραβήξει τη προσοχή. Έφοριζα όμως και μια ματιά στην τιμή και... έφοριζα: 40.000 λιρέτες, τιμή εύκαιρα!

«Αν είχα 40.000 λιρέτες... ψιθύρισα χαρις να θέλω.

«Κι' όμως, μπορείτε να τις έχετε, αν θέλετε, άκουσα να μου λέει ελαφρώς μια γυναίκα φωνή, δίπλα μου.

«Υπάρχω εκπληκτική και βλέπω την ιδιοκτησία εκείνου του «ατέλιε», η οποία συνέχισε:

«Η Έλσα Μαρτινέλλι στο νέο της φιλμ «Μέσα στους ρυζώνες».

«Παράστε μέσα να το δοκιμάσετε πάνω σας. Που έχετε τί μπορεί να βγί από μια απλή δοκιμή ενός άρρωστου παιδιού».

«Στην αρχή έμεινα διαταρακτική και φοβισμένη. Αμέσως, όμως, ξεναγήθηκα το θάρρος μου και μπήκα μαζί της στο κατάστημα.

«Μου φόρεσε άμυστα το περιπόνητο παλτό και με έφερε εμπρός σ' ένα καθρέφτη. Μου πήγαινε εξαιρετικά, με έκανε πραγματικά άγνωστη!

«Δεν σας γνωρίζω κι' ούτε ξέρω τίποτα για σας, συνέχισε εκείνη η γυναίκα. Έκείνο που βλέπω όμως, είναι ότι διαθέτετε ένα άρρωστο σώμα κι' ένα περιπόνητο στυλ «μυθικών». Θέλετε να σας προσλάβω για να δείχνετε στις πλούσιες πελάτισσες τα διάφορα μοντέλα του «ατέλιε» μου;

«Ίσως η ιστορία μου να σας φανή σαν το παραμύθι της Σταχτοπούτας. Άλλα είναι αληθινά και σας βεβαιώ πως δεν υπερβάλλω σε τίποτα. Γι' αυτό και στην πατρίδα μου με έξιπυρουν περισσότερο ως «μυθική» Σταχτοπούτα και λιγότερο ως Έλσα Μαρτινέλλι. Με την συγκοπή των γονέων μου, λοιπόν, πήγα στο «ατέλιε» αυτό και άνηλθα υπηρέτρια. Άλλα δεν έμεινα πολύ καιρό. Λίγο άργησε το εγκατέλειψα για να προσληφθώ σε μεγαλύτερο οίκο μόδας και μετά σε ακόμη μεγαλύτερο και πολύ γνωστό. Σε ηλικία 16 ετών είχα κερδίσει τον τίτλο του πιο κομψού «μυθικών» της Ρώμης. Στο περιβάλλον αυτό έκανα και πολλές γνωριμιές ανάμεσα στους κύκλους των ήθελαν τον θεάτρο και του κινηματογράφου. Μεταξύ αυτών ήταν και ο γνωστός συμπατριώτης μου καμίκος Βάλτερ Κιόρι, ο οποίος, έθουσιασμένος από την εμφάνισή μου, όπως έλεγε, ανέλαβε να με παρουσιάσει στο έλαφο θεάτρο.

«Μόλις έλαρα συμπληρώσει μερικούς μήνες με τον Κιόρι, όταν ένα βράδυ μου παρουσιάσαν ένα νέο: «Απ' εδώ ο διάσημος Άμερικο-ες συνάδελφος Κέρκ Ντάγκλας, μου είπε, ο οποίος ζήτησε να σε γνωρίσω, γιατί του άρεσαν πολύ οι φωτογραφίες σου.

«Για λίγο έμεινα άφωνη από την κατάπληξη! Το όνομα του Ντάγκλας μου ήταν πολύ γνωστό, αλλά τον ίδιο πρώτη φορά τον έβλεπα από κοντά. Σε λίγο, ωστόσο, ξεναγήθηκα τη μηλιά μου και του είπα σε πολύ καλὰ αγγλικά:

«Αν είστε πράγματι ο διάσημος σπάρ, τραγουδίστη μου, παρακαλώ, το τραγουδάκι που λέτε στην ταινία σας «20.000 λείψα από την θάλασσα».

«Μόλις για να ικανοποιήσω την περιέργειά μου, ο Κέρκ άρχισε να σιγοντραγουδάει τις πρώτες στροφές του γνωστού κομμοματιού και τότε πείσθηκα ότι πράγματι θροισάκι μου εμπρός στον πασίγνωστο καλλιτέχνη του Χόλλυγουντ.

«Θα θέλατε, μίς Μαρτινέλλι, να δοκιμάσετε τα προσόντα σας στο Χόλλυγουντ; με ρώτησε ξαφνικά ο Κέρκ, έθουσιασμένος μαζί μου.

«Και πάλι έμεινα άφωνη από την κατάπληξη. Ένοιωθα το κεφάλι μου να γυρίζει...

«Θα ταξιδεύουμε μαζί στο Χόλλυγουντ, αν θέλετε, και ίσως παίξουμε μαζί σ' ένα φιλμ, συνέχισε ο Κέρκ, χαμογελώντας με το σάστισμά μου.

«Η τύχη μου άλλαξε ριζικά, όταν δέχθηκα την πρόταση και δώσαμε τα χέρια.

«Εγκατέλειπα άμυστα τους οίκους μόδας και τον απαραίτητο Βάλτερ Κιόρι και έπαισα με τα μούτρα στις προσεχόμενες του ταξιδιού. Αυτή είναι με δυο λόγια η καλλιτεχνική ιστορία μου. Δεν μοιάζει αληθινή με την ιστορία της Σταχτοπούτας...»

«Ο Κέρκ Ντάγκλας κράτησε την υπόσχεσή του και μόλις έλασαν στο Χόλλυγουντ την πήρε μαζί του ως πρωταγωνίστρια στο φιλμ «Η ανταρσία άρχισε». Αμέσως έπειτα έπαιξε στο φιλμ «Επίθεσι στην αλήτη», με τον Ρόου Κάλχουν και έπειτα δόθηκε σε άλλα στούντιο για να πρωταγωνιστήσει στο φιλμ «Τέσσερα κορίτσια στην πόλη», μαζί με τις Τζούλι Άνταϊς, Μαριάννα Κούκ και Μάρθα Χάιερ.

«Πριν τελειώσει το φιλμ αυτό υπέγραψε ένα τριετές συμβόλαιο και γύρισε στην Ιταλία για να πρωταγωνιστήσει στο «ρεαλιστικό» φιλμ «Μέσα στους ρυζώνες», που είναι μια παραλλαγή της γνωστής ταινίας «Γόβι στους βάλτους», που γυρίστηκε προ όλντων ετών με την Μόνικα.

«Ποιος να το φανταζόταν, λέει τώρα η Έλσα, ότι ένα πανάκριβο παλτό σε μια βιτρίνα της Ρώμης, θα γινόταν αίτια να έλθω σε καλλιτεχνικά του αμερικανικού και του Ιταλικού κινηματογράφου! Η ζωή των ανθρώπων είναι πάντα γεμάτη από εκπλήξεις.

«Η δική μου, όμως, είναι πλημμυρισμένη από τη γοητεία ενός παραμυθιού...».

Φ. ΡΙΤΣΙ

«Η Έλσα Μαρτινέλλι σε μια τελευταία φωτογραφία της».

«Η Τζένη Ράσελ»

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησεύλες

«Οι Νεοβαρκείοι επεβύλαξαν έθουσιωδή ύποδοξη στη Τζένη Λολομπρίτζινα, που μετέβη στο Νέο Κόσμο για να παρευρεθεί στην πρεμιέρα της νέας ταινίας της «Όμορφη αλλά επικίνδυνη». Ένας δημοσιογράφος μέσα σ' ένα έθουσιωδες άρθρο του γράφει μεταξύ άλλων και την ακόλουθη φράση: «Η Τζένη είναι ότι καλύτερο μας ήρθε από την Ιταλία από την εποχή του Χριστόφορου Κολόμβου!».

«Στο Παρίσι προβάλλεται τις ημέρες αυτές ένα φιλμ που τόσο πριν όσο και μετά την προβολή του έγινε αφορμή να χυθεί άφροσύ μελάνι. Πρόκειται για τί νέα έκδοση του «Μιχαήλ Στρογκόφ» με τον Γεωργιάδη Κούρτ Γκι. Γνωστό μας είναι από το φιλμ «Οι ήρωες κορσάρικαν» και «Στρατηγός Διάβολος». Το έργο αυτό, που φέρει τίτλο σε γαλλο-ιταλο-σερβική συνεργασία γυρίστηκε στα περίχωρα του Βελιγραδίου και στην κοιλάδα του Δουναβίου, στοίχισε δε 535 εκατομμύρια φράγκα, γιατί οι παραγωγοί του θέλησαν να παρουσιάσουν μια ταινία «Ξινομαζοχιστική» με συναγωνιστές σε θέματα και σε πληθώρα κομμάτια υπερπαραγωγές αμερικανικές τουλάχιστον. Το έργο αυτό σιχίζει τουλάχιστον 100 εκατομμύρια φράγκα παραπάνω, αν ο στρατηγός Τίτο δεν έθεσε στη διάθεσή του σκηνοθέτου 4.000 άνδρες του γιουγκοσλαβικού ιππικού και τους 500 ιππείς με τα βαρυστάλλα αλογα τους που αποτελούν την προσωπική του σωματοφυλακή. Όλοι αυτοί οι Σέρβοι ιππείς υποδύναντα τατάρους που έπαναστατούν και πολεμούν τα στρατεύματα του τσάρου.

«Πριν από 20 χρόνια, ο Άντον Βόλμπρουκ είχε υποδυθεί τον άξιο ερωτικό που προτιμά να χυθεί το φως του παρά να προδώσει τον τσάρου. Στη νέα έκδοση, ο Κούρτ Γκιούργκενς δημιουργεί υπ' την διεύθυνση του Καρμίνε Γκαλλόνε, εύθυμο του Καρμίνε Γκαλλόνε, του Ευρωπαίου Σέσιλ ντε Μίλ, ο οποίος έχει αποκλήσει, ένα νέο Μιχαήλ Στρογκόφ, που σφαλώνει χαλκή λημονή. Ο δέν θα λημονήσει και την ίδια η Γκαλλόνε που έχει και την ίδια ηλικία με τον Ντε Μίλ (είναι 72 χρόνια) συναντήσε μεγάλη δυσκολία για να γυρίσει της σκηνής κατά την οποία ο Στρογκόφ τυκτάται την οποία ο Στρογκόφ τυκτάται με το πυρακτωμένο αέριο. Η θέρη του σιδηρού αέρος έλασε σε αληθινό κίνδυνο την δραστηριότητα του. Για να αποφευχθεί ο κίνδυνος αυτός, αλλά κρυφά ο κίνδυνος αυτός, ο σκηνοθέτης πλάσσει ένα τεράστιο νοβέλης παράγγειλε ένα τεράστιο βαλόνισκα 15 τετραγωνικών μέτρων, που τοποθετήθηκε ανάμεσα στον πυρακτωμένο σιδηρό και στον πυρακτωμένο σιδηρό να διακρίνεται το παραμυθίο.

«Μεταξύ άλλων, εκπλήξων που δοκίμασαν οι πρωταγωνιστές του φιλμ «Μιχαήλ Στρογκόφ» κατά την μακρά παραμονή τους στη Σερβία, είναι και η πληροφορία ότι στη γλώσσα σημαίνει «γεροεκούτης».

«Η Ντόροθ Λαμμούρ που ανήγγειλε ότι αποσύρεται οριστικά από τον κινηματογράφο, έκανε το ντεμπούτο της ως τραγουδίστρια σ' ένα μεγάλο νυχτερινό κέντρο της Νέας Υόρκης.

«Η Άννιτα Έκμπεργκ βρίσκεται από σήμερα σ' ένα νοσοκομείο του Λος Άντζελες. Η πάθης της δεν είναι σοβαρή και οφείλεται σε κάποιο χαλασμένο δόντι.

«Το ρομάντζο της Έλσα Μπόρος «Οι σερήνες», θεωρήθηκε η ωραιότερη ερωτική ιστορία της χρονιάς και φυσικά το Χόλλυγουντ έσπευσε ν' αγοράσει τα δικαιώματα να γυρίσει ένα φιλμ βάσει του έργου αυτού. Η Έλσα Μπόρος είναι μια Ουγγαρέζα, που γράφει στην αγγλική γλώσσα.

«Η Κάρολ Σέιλλερ κέρδισε το «Όσκαρ» του Ισπανικού Κινηματογράφου. Η Ισπανίδα Λολομπρίτζινα όπως την αποκαλούν οι συμπατριώτες της, έχει γυρίσει μέχρι σήμερα πάνω από 20 φιλμ χωρίς να διακόψει τις εμφανίσεις της στα νυχτερινά κέντρα των μεγάλων ισπανικών πόλεων, οι θαύμασε των οποίων την καταχειροκροτούν για το εξαιρετικό φωνητικό και χορευτικό ταλέντο της.

«Με τον ρόλο της στο φιλμ του Άνταλ Λίτσακ «Αναστασία», η Τζένη Λολομπρίτζινα, που μετέβη στο Νέο Κόσμο για να παρευρεθεί στην πρεμιέρα της νέας ταινίας της «Όμορφη αλλά επικίνδυνη», ένας δημοσιογράφος μέσα σ' ένα έθουσιωδες άρθρο του γράφει μεταξύ άλλων και την ακόλουθη φράση: «Η Τζένη είναι ότι καλύτερο μας ήρθε από την Ιταλία από την εποχή του Χριστόφορου Κολόμβου!».

«Στο Παρίσι προβάλλεται τις ημέρες αυτές ένα φιλμ που τόσο πριν όσο και μετά την προβολή του έγινε αφορμή να χυθεί άφροσύ μελάνι. Πρόκειται για τί νέα έκδοση του «Μιχαήλ Στρογκόφ» με τον Γεωργιάδη Κούρτ Γκι. Γνωστό μας είναι από το φιλμ «Οι ήρωες κορσάρικαν» και «Στρατηγός Διάβολος». Το έργο αυτό, που φέρει τίτλο σε γαλλο-ιταλο-σερβική συνεργασία γυρίστηκε στα περίχωρα του Βελιγραδίου και στην κοιλάδα του Δουναβίου, στοίχισε δε 535 εκατομμύρια φράγκα, γιατί οι παραγωγοί του θέλησαν να παρουσιάσουν μια ταινία «Ξινομαζοχιστική» με συναγωνιστές σε θέματα και σε πληθώρα κομμάτια υπερπαραγωγές αμερικανικές τουλάχιστον. Το έργο αυτό σιχίζει τουλάχιστον 100 εκατομμύρια φράγκα παραπάνω, αν ο στρατηγός Τίτο δεν έθεσε στη διάθεσή του σκηνοθέτου 4.000 άνδρες του γιουγκοσλαβικού ιππικού και τους 500 ιππείς με τα βαρυστάλλα αλογα τους που αποτελούν την προσωπική του σωματοφυλακή. Όλοι αυτοί οι Σέρβοι ιππείς υποδύναντα τατάρους που έπαναστατούν και πολεμούν τα στρατεύματα του τσάρου.

«Πριν από 20 χρόνια, ο Άντον Βόλμπρουκ είχε υποδυθεί τον άξιο ερωτικό που προτιμά να χυθεί το φως του παρά να προδώσει τον τσάρου. Στη νέα έκδοση, ο Κούρτ Γκιούργκενς δημιουργεί υπ' την διεύθυνση του Καρμίνε Γκαλλόνε, εύθυμο του Καρμίνε Γκαλλόνε, του Ευρωπαίου Σέσιλ ντε Μίλ, ο οποίος έχει αποκλήσει, ένα νέο Μιχαήλ Στρογκόφ, που σφαλώνει χαλκή λημονή. Ο δέν θα λημονήσει και την ίδια η Γκαλλόνε που έχει και την ίδια ηλικία με τον Ντε Μίλ (είναι 72 χρόνια) συναντήσε μεγάλη δυσκολία για να γυρίσει της σκηνής κατά την οποία ο Στρογκόφ τυκτάται την οποία ο Στρογκόφ τυκτάται με το πυρακτωμένο αέριο. Η θέρη του σιδηρού αέρος έλασε σε αληθινό κίνδυνο την δραστηριότητα του. Για να αποφευχθεί ο κίνδυνος αυτός, αλλά κρυφά ο κίνδυνος αυτός, ο σκηνοθέτης πλάσσει ένα τεράστιο νοβέλης παράγγειλε ένα τεράστιο βαλόνισκα 15 τετραγωνικών μέτρων, που τοποθετήθηκε ανάμεσα στον πυρακτωμένο σιδηρό και στον πυρακτωμένο σιδηρό να διακρίνεται το παραμυθίο.

«Μεταξύ άλλων, εκπλήξων που δοκίμασαν οι πρωταγωνιστές του φιλμ «Μιχαήλ Στρογκόφ» κατά την μακρά παραμονή τους στη Σερβία, είναι και η πληροφορία ότι στη γλώσσα σημαίνει «γεροεκούτης».

«Η Ντόροθ Λαμμούρ που ανήγγειλε ότι αποσύρεται οριστικά από τον κινηματογράφο, έκανε το ντεμπούτο της ως τραγουδίστρια σ' ένα μεγάλο νυχτερινό κέντρο της Νέας Υόρκης.

«Η Άννιτα Έκμπεργκ βρίσκεται από σήμερα σ' ένα νοσοκομείο του Λος Άντζελες. Η πάθης της δεν είναι σοβαρή και οφείλεται σε κάποιο χαλασμένο δόντι.

«Το ρομάντζο της Έλσα Μπόρος «Οι σερήνες», θεωρήθηκε η ωραιότερη ερωτική ιστορία της χρονιάς και φυσικά το Χόλλυγουντ έσπευσε ν' αγοράσει τα δικαιώματα να γυρίσει ένα φιλμ βάσει του έργου αυτού. Η Έλσα Μπόρος είναι μια Ουγγαρέζα, που γράφει στην αγγλική γλώσσα.

«Η Κάρολ Σέιλλερ κέρδισε το «Όσκαρ» του Ισπανικού Κινηματογράφου. Η Ισπανίδα Λολομπρίτζινα όπως την αποκαλούν οι συμπατριώτες της, έχει γυρίσει μέχρι σήμερα πάνω από 20 φιλμ χωρίς να διακόψει τις εμφανίσεις της στα νυχτερινά κέντρα των μεγάλων ισπανικών πόλεων, οι θαύμασε των οποίων την καταχειροκροτούν για το εξαιρετικό φωνητικό και χορευτικό ταλέντο της.

«Με τον ρόλο της στο φιλμ του Άνταλ Λίτσακ «Αναστασία», η Τζένη Λολομπρίτζινα, που μετέβη στο Νέο Κόσμο για να παρευρεθεί στην πρεμιέρα της νέας ταινίας της «Όμορφη αλλά επικίνδυνη», ένας δημοσιογράφος μέσα σ' ένα έθουσιωδες άρθρο του γράφει μεταξύ άλλων και την ακόλουθη φράση: «Η Τζένη είναι ότι καλύτερο μας ήρθε από την Ιταλία από την εποχή του Χριστόφορου Κολόμβου!».

«Στο Παρίσι προβάλλεται τις ημέρες αυτές ένα φιλμ που τόσο πριν όσο και μετά την προβολή του έγινε αφορμή να χυθεί άφροσύ μελάνι. Πρόκειται για τί νέα έκδοση του «Μιχαήλ Στρογκόφ» με τον Γεωργιάδη Κούρτ Γκι. Γνωστό μας είναι από το φιλμ «Οι ήρωες κορσάρικαν» και «Στρατηγός Διάβολος». Το έργο αυτό, που φέρει τίτλο σε γαλλο-ιταλο-σερβική συνεργασία γυρίστηκε στα περίχωρα του Βελιγραδίου και στην κοιλάδα του Δουναβίου, στοίχισε δε 535 εκατομμύρια φράγκα, γιατί οι παραγωγοί του θέλησαν να παρουσιάσουν μια ταινία «Ξινομαζοχιστική» με συναγωνιστές σε θέματα και σε πληθώρα κομμάτια υπερπαραγωγές αμερικανικές τουλάχιστον. Το έργο αυτό σιχίζει τουλάχιστον 100 εκατομμύρια φράγκα παραπάνω, αν ο στρατηγός Τίτο δεν έθεσε στη διάθεσή του σκηνοθέτου 4.000 άνδρες του γιουγκοσλαβικού ιππικού και τους 500 ιππείς με τα βαρυστάλλα αλογα τους που αποτελούν την προσωπική του σωματοφυλακή. Όλοι αυτοί οι Σέρβοι ιππείς υποδύναντα τατάρους που έπαναστατούν και πολεμούν τα στρατεύματα του τσάρου.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ρεβεγιόν μ' ένα ΜΠΑΛΛΟΝΙ...

(Νύχτα Χριστουγεννιάτικη Παραμονή. Έκείνος κι' εκείνη δεν είναι ώρα πολλή που γύρισαν απ' έξω, αφού ταλαπατήθηκαν από ένα σωρό χαρούς που πλημμύριαν ασφυκτικά τους δρόμους. Εκείνος κρατάει μηχανικά, πολύ ταπεινωμένος, ένα μεγάλο πράσινο μπαλόνι, με το σπαγγάκι περασμένο σε ένα δαχτύλο του...)

ΕΚΕΙΝΗ (μπαίνοντας, πετάει το παλτό της): Ούφ! Τι κόσμος!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί... Ήταν άτυχη η πολυκοσμία. Όλες αυτές τις ημέρες λες και γυρνούν αλλοι τόσοι άνθρωποι στην Αθήνα!... Δεν είναι να βγαίνει κανείς...

ΕΚΕΙΝΗ: Καί όμως, βγήκαμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τό έξιμο, βλέπετε...

ΕΚΕΙΝΗ (με συγκρατημένη πίκρα): Έπρεπε, άλλωστε, να ψανίσουμε και τους μπαλόνιαδες μας...

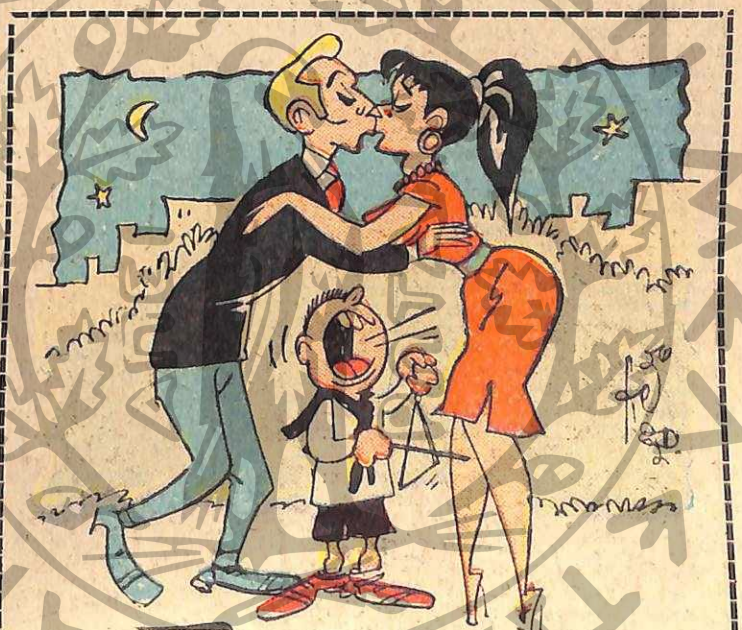
ΕΚΕΙΝΟΣ (κόκκινος όλο και πιο ταπεινωμένος, αφίνει το μπαλόνι που κρατά: να κυλήσει ντροπισμένο κι' αυτό σε μια γωνία): Δεν είν' ανάγκη να υπογραμμίζεις αυτό που προσπάθησες να ξεχάσεις!

ΕΚΕΙΝΗ (μ' ένα γλωσσικό χαμόγελο): Ποιό δηλαδή...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ξασφάει): Νά, ότι είμαι ένας τιποτένιος, ένας άχρηστος, ένας γελοίος!

ΕΚΕΙΝΗ (πεί από πάνω του, καθώς αυτός κάθεται, και του χαίδευε απαλά το μαλλιά): Τι να γίνει... Θα κάνουμε ύπομονη και θα περιμένουμε... Κάποτε θα γυρίσει και γι' αυτό σ' ελπίδες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί, στο μετα-

— Οι ουρανοί αγάλλονται, χαιρετ' η κτίσις όλη! (Του Αρχέλαου)

ξύ, περνάει τα χρόνια μας άγωνα και χωρίς χαρά, περνάει τα Χριστούγεννα, πάλι να βρούμε τις Πρωτοχρονιές, κι' εμείς είμαστε πάντα οι ίδιοι: κυνηγοί μιάς ελπίδας που διαρκώς τρέχει μπροστά μας σ' ασημένια κι' ασύλληπτα ζαρκάδι, και μιάς αφίνει πίσω να την κυνηγάμε!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μην απελπίζεσαι... Κι' εσύ γίνε και γι' ας...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): Δεν απελπίζομαι, ταπεινώνομαι... Όλοι οι άντρες βρίσκουν τον τρόπο αυτές τις ημέρες να χαρίσουν στις γυναίκες που μοιράζονται τη ζωή τους, κάτι αγνό, μα και τόσο χρήσιμο—κάτι που δίνει χαρά! Τι είναι ο μπουναμάς των Χριστουγέννων, της Πρωτοχρονιάς; Ένα τίποτο, που μοιάζει τόσο όμως με το πάλι! Οι μέρες αυτές δεν έχουνε καμιά αξία αν δεν τις συνοδεύει κάτι αγνό που σελαγίζει, αστραποδοιάει, θαμπώνει τα μάτια, μεθάει την καρδιά... Τι βγήκανε να κάνουνε όλοι αυτοί οι σημερινοί χαζοί που τους είδαμε να πήζονε τους δρόμους; Να πάρουνε κάτι, να χαρίσουνε κάτι. Κι' εγώ...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' εσύ πήρες το μπαλόνι...

ΕΚΕΙΝΟΣ (θυμωμένος): Μη μου μιλάς γι'α το μπαλόνι, γιατί θα το δώσω μιά να σκάσει στον τοίχο!

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά, σοφά): Και δε θα κάνεις καθόλου, πιστέψέ με, καλά... Η μάλλον, θα κάνεις ένα καθαρό έγκλημα!... Αυτό το μπαλόνι ήρθε σήμερα κοντά μας να εκπροσωπήσει τα Χριστούγεννα. Δε φταίει διόλου αυτό αν είναι μόνο μπαλόνι κι' όχι παριζιάνικο άρωμα ή ακριβό διαμαντικό... Κι' ύστερα όμως, κι' αυτό κάνει τη δουλειά του: Χριστούγεννα μπορεί να νοιώσει κανείς, το ίδιο με ένα μονόπετρο, πεντακοσίων λιρών, το ίδιο και μ' ένα κοραγκιόκι δέκα δραχμών, ή με ένα μπαλόνι πέντε!... Το πάλι είναι να βρεθεί κάτι γι'α να μιάς θυμίσω πως είναι Χριστούγεννα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πνίγει ένα στεναγμό του): 'Ας κάνουμε, λοιπόν, ρεβεγιόν μ' ένα μπαλόνι!...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί;... 'Ασκημα θάνατι;... (Τον αγκαλιάζει, κυττάει και οι δύο τους μέσα από το μπαλόνι τον γλόμπο του ηλεκτρικού. Σιγά στο ατύ του). Κύττα πόσο ωραία μιά δείχνει τη φτωχική καμαρούλα μας, και την ακόμη πιο φτωχική, ζωή μας... Το πράσινο χρώμα του μοιάζει σαν το γλυκοχάραμα μιάς καινούριας ελπίδας...

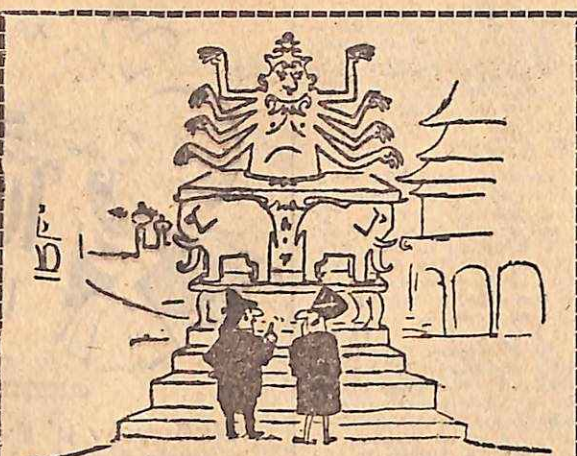
ΕΚΕΙΝΟΣ (τη σφίγγει τρυφερά απάνω του): 'Αγαπημένη... Πόσο με ανεβάζεις!... Πόσο μου δίνεις δύναμη να υποφέρω αγόγγυστα τα κύματα της αναποδιάς που δε βαρεθήκανε να μιάς χτυπάνε!... Ήμουν δυστυχής και ταπεινωμένος, και μ' ανέβασες στο βάθος ενός κανονικού ανθρώπου—ένος ανθρώπου που μπόρεσε να πάρει ένα μπουναμά σε εκείνη που αγαπάει...

ΕΚΕΙΝΗ: Μουκάνες το πράσινο μπαλόνι! Αυτό μου φάνε!... Γιατί ξέρω ότι μου τ'α προσφέρει η αγάπη σου—ή πραγματική αγάπη... Το δέχομαι πιο συγκινημένη από το πιο ακριβό δώρο που θα μου πρόσφερε η ψυχή κι' αποκρουστική περηφάνεια ενός πλούσιου ανόητου χωρίς ψυχή... (Ποίει σε ένα ντουλάπι, το ανοίγει, βγάζει τα πατηράκια και μιά μπουκάλα, τα γεμίζει, του δίνει το ένα). 'Ορίστε, γκρινιάρη! 'Εχουμε και λικέρ... Και παραπονιέσαι!... 'Ελα, πίες...

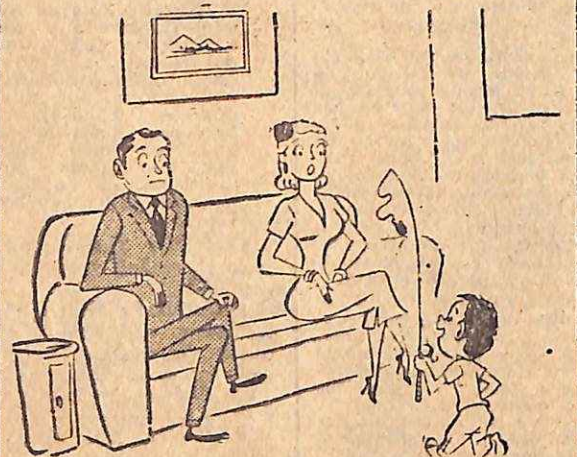
ΕΚΕΙΝΟΣ (υψώνει το πατηράκι με αίσιοδοξία): Στην υγεία σου... Καλά Χριστούγεννα!

ΕΚΕΙΝΗ: Καλά Χριστούγεννα... (Κατεβάζουνε και οι δυο τα πατηράκια τους ως κάτω. Δίπλα τους, το πράσινο μπαλόνι σελαγίζει όλο και πιο πολύ, γεμάτο φως της ελπίδας...).

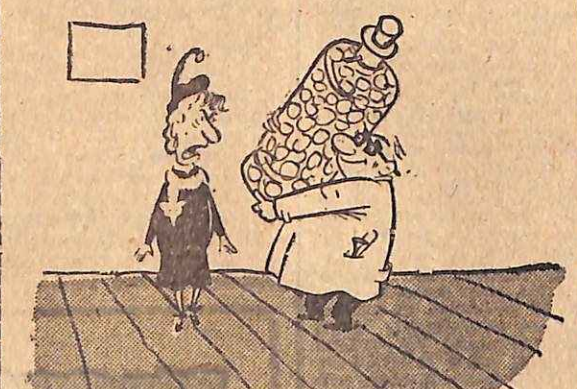
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

—Κι' αυτό είναι το μνημείο της Έφορίας;

—Σούφερα το δικό μου αγόιστρο, μιά και ή μαμά ελε πώς πρέπει να πιάσης άποψη στο αγόιστρο τον κ. Γιαννάκη!

—Θα παίγνης ένα χαπάκι την ημέρα και να ξανάβρης πιά το 1967!...

—Βάλε ακόμα ένα, να πιω εις υγείαν της γυναίκας μου!

ΟΙ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ σ' όλο τον κόσμο

Η χριστιανική υπερτερεί
από όλες

Σύμφωνα με μία πρόσφατη στατιστική έρευνα του Ο.Η.Ε., ο πληθυσμός της γης κατανέμεται από την άποψή του θρησκευμάτων ως εξής:

1) Χριστιανοί (σύνολο)	742.370.000
2) Άθεοι ή άνευ θρησκείας	528.400.000
3) Μουσουλμάνοι	315.647.000
4) Όπαδοι του Κομφούκιου	300.589.000
5) Ινδουίστες	255.785.000
6) Βουδδιστές	150.300.000
7) Πρωτόγονοι	121.150.000
8) Τσιτσάι	50.053.000
9) Σινιτσάι	25.000.000
10) Ισραηλίται	11.224.000

Ειδικότερα, η χριστιανική θρησκεία κατανέμεται ως εξής:

Καθολικοί	421.470.000
Ορθόδοξοι	127.700.000
Διασπασμένοι (διαφόρων αποχρώσεων)	193.200.000

Στην Ευρώπη, ο αριθμός των οπαδών των διαφόρων θρησκειών είναι ο εξής:

Χριστιανοί	441.500.000
(καθολικοί 215.400.000, ορθόδοξοι 112.500.000, διασπασμένοι 113.600.000)	
Άθεοι ή άνευ θρησκείας	166.500.000
Μουσουλμάνοι	3.700.000
Ισραηλίται	3.000.000
Όπαδοι του Κομφούκιου	50.000
Τσιτσάι	12.000

Στην Αφρική, υπερισχύουν οι θρησκείες των πρωτόγονων λαών. Υπάρχουν επίσης 61 εκατομμύρια μουσουλμάνων και 58 εκατομμύρια χριστιανών, μεταξύ των οποίων περί τα 6 εκατομμύρια ήπειρο αντιπροσωπεύονται όλα τα θρησκευτικά, πλην του σινιτσισμού. Στην Βόρεια, πλην του σινιτσισμού, υπάρχουν 300.000 βουδδιστές, 285.000 Ινδουίστες, 180.000 όπαδοι του Κομφούκιου, 172.000 μουσουλμάνοι, 32.000 τσιτσάι και άκαθόριστος αριθμός οπαδών περιέργων δογμάτων και αιρέσεων.

Στην Ασία υπερισχύουν οι όπαδοι του Κομφούκιου, που υπολογίζονται σε 300.000.000. Ακολουθούν με τη σειρά οι Ινδουίστες (255.100.000), οι μουσουλμάνοι (251.300.000), οι βουδδιστές (150.000.000), οι Τσιτσάι (50.000.000) κλπ. Η χριστιανική θρησκεία αριθμεί σ' ολόκληρη την Ασία 51 περίπου εκατομμύρια πιστούς, από τους οποίους τα 8 εκατομμύρια είναι ορθόδοξοι.

Στην Ωκεανία, όσο κι' αν φανή παράδοξο, υπερισχύει ο χριστιανισμός με 52.600.000 πιστούς. Οι όπαδοι των άλλων θρησκειών καταλαμβάνουν ως εξής:

Ινδουίστες	100.000
Μουσουλμάνοι	75.000
Όπαδοι του Κομφούκιου	52.000
Ισραηλίται	50.000
Τσιτσάι	8.000

Υπάρχουν επίσης περί τα 6 εκατομμύρια ανθρώπων άνευ θρησκείας.

Από τις θρησκείες της Ανατολής, μόνον ο σινιτσισμός είναι περιορισμένος στις ιαπωνικές νήσους. Όλες οι άλλες θρησκείες έχουν οπαδούς στις άλλες ηπείρους. Έτσι ο τσιτσισμός, που η κοπής του είναι η Κίνα, αριθμεί 2.000 οπαδούς στην Ευρώπη, 1.200 στην Αφρική, 32.000 στην Αμερική και 8.000 στην Ωκεανία. Η θρησκεία του Κομφούκιου, εξ' άλλου αριθμεί 50.000 οπαδούς στην Ευρώπη, 7.500 στην Αφρική, 180.000 στην Αμερική και 52.000 στην Ωκεανία. Στις Ηνωμένες Πολιτείες υπάρχουν 220.000 περίπου βουδδιστές και περί τους 80.000 στην Κεντρική και Νότιο Αμερική. Και ο Ινδουισμός επίσης έχει περί τους 300.000 πιστούς στην Αφρική, 285.000 στην Αμερική και 100.000 στην Ωκεανία.

Η κατανομή των ορθόδοξων κατά ηπείρους έχει ως εξής:

Ευρώπη (πρώτη μεταξύ των χριστιανικών θρησκειών)	112.500.000
Αφρική	5.900.000
Αμερική	1.200.000
Ασία	8.100.000
Ωκεανία	...

Πρωτότυπο περιπετειώδες μυθιστόρημα υπό Έμιλιο Σαλγκάρι

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟ ΤΟΥ ΣΙΑΜ

Ο θάνατος του λευκού ελέφαντα

ΕΝΑΣ μακρόσυρτος μεταλλικός θόρυβος απλώθηκε. Ξαφνικά, μέσα στην άπειρη αίσθηση με τις είκοσι ξυλινές κολώνες, που ήταν σκεπασμένες με πολύχρωμες ζωγραφιές και στολίζονταν με μεγάλες δόχρυσες πλάκες στην κορυφή και τη βάση τους.

Ο Λάκον-Τάυ, ο πανίσχυρος στρατηγός που είχε την επίβλεψη των «Σέν-μένγκ», των ιερών λευκών ελεφάντων, ακούγοντας αυτό το χτύπημα του γκόνγκ, αισθάνθηκε ένα γρεμουλιασμό σ' όλο του το κορμί. Χοντρές πταγόνες ιδρώτα φάνηκαν στο μέτωπό του. Σηκώθηκε άργα από τη μεγάλο μεταωτό μαζιλάρι με τα άσημενα κρόσια όπου ήταν καθισμένος και ψιθύρισε με πνιγμένη φωνή:

— Αυτό το χτύπημα μου προαναγγέλλει άραγε τη ζωή ή το θάνατο; Την κατάρα του Σομόνα Κοντόμ ή την ευτυχία; Το μήνυμά του βασιλιά και την κατάρα του λαού ή καινούργιες τιμές και αξιώματα; 'Ω, Λέν-Λάι, φτωχό μου κορίτσι!...

Το πρόσωπό του πήρε μιά έκφραση ανείπωτης αγωνίας.

— 'Ω, αγαπημένη μου Λέν-Λάι! ψιθύρισε και πάλι.

Στη σκέψη της κόρης του, ξαναβρήκε όλο το βάρος του.

— Ο Λάκον-Τάυ δεν πρέπει να φοβάται, ακόμη και στην περίπτωση που θα ήταν θύμα του λυσσασμένου μίσους ενός άγνωστου έχθρου, είπε.

Προχώρησε κατόπιν προς την πόρτα. Έβαλε το χέρι του στο ασπένιο πόμολο και την άνοιξε.

— Έλα! είπε στον άνθρωπο που στεκόταν απ' έξω.

Ήταν ένας νέος ως είκοσιπέντε χρόνων, με λεπτή μύτη, προεξέχοντα μάλα, μάτια ολόμαυρα και λαμπερά, κόκκινα χείλη και κατάμαυρα δόντια από το αδιάκοπο μασούλημα του «μπτελέ», που είναι ο καρπός ενός αναρριχητικού είδους πιπεριάς. Οι κάτοικοι του Σιάμ ξετρελλαίνονται μ' αυτόν και τον μασσουλίζουν όπως οι Αμερικανοί τις τσιγκές.

Φορούσε έναν ολόλευκο μεταξωτό χιτώνα με φαρδιά μανίκια, όπως των Κινέζων, που έδειχνε πως ήταν ένας «μαχατλέ», δηλαδή ένας από τους ακόλουθους του βασιλικού παλατιού. Το εύρητο κι' ανάλαφρο βάδισμά του τον έκανε να μοιάζει μ' ένα από τα αναρίθμητα αιλουροειδή των τροπικών δασών.

— Τι ήρθες να μου αναγγείλεις, Φένγκ; τον ρώτησε ο Λάκον-Τάυ, αφού έκλεισε την πόρτα πίσω του. Μου φέρνεις την ελπίδα ή το θάνατο;

— Άτυχία, αφέντη, στέναξε ο ακόλουθος λυγίζοντας το κορμί του στα δύο. Κι' ο τελευταίος «Σέν-μένγκ», πεθαίνει!...

Ο Λάκον-Τάυ σκέπασε το πρόσωπο με τα δύο του χέρια.

— Ο Σομόνα Κοντόμ με καταράσθηκε, είπε.

— Εμείς κάμποσες στιγμές ακίνητος σ' αυτή τη θέση. 'Εμοιαζε σαν απολιθωμένος. 'Επειτα είπε:

— Μίλησε.

— Ο Σέν-μένγκ άνοιξε τη συνθησμένη τροφή του, απάντησε ο Φένγκ. Δεν έφαγε ούτε τα γλυκά από ρύζι και ζαχαροκάλαμο, που του έφτιαξαν με τα ίδια τους τα χέρια οι βασιλικές πριγκιπίσες και που τα καταβρόχιζε ως σήμερα με μεγάλη βουλιμία. Φαίνεται πολύ εξωργισμένος, αφέντη. Ξέχασα να σου πω πως σκότωσε με την προβοσκίδα του τον αρχηγό των φορμών των ιερών ζώων.

— Και τί άλλο; ρώτησε ο Λάκον-Τάυ με πνιγμένη φωνή.

— Έχει πέσει στα γόνατα και στενάζει

σαν να έχη μιά φωτιά μέσα στο σώμα του.

— Πώς είναι τα μάτια του;

— Δίχως ζωή και δακρυσμένα.

— Ειδοποιήθηκε ο βασιλιάς;

— Κανένας δεν τολμάει να 'κον ειδοποίηση...

— Είναι όλοι τους δειλοί! είπε ο Λάκον-Τάυ. Φοβούνται!

— Λένε πως σύ μόνο, αφέντη, μπορείς να ειδοποιήσεις το βασιλιά.

— Και βέβαια, είπε ο Λάκον-Τάυ. Έγώ πρέπει να πληρώσω για όλους!

Έπιασε τον Φένγκ από το μπράτσο και τον τράβηξε στο αντίθετο μέρος της μεγάλης αίθουσας.

— Πιστεύεις πως είναι φυσικός ο θάνατος επτά λευκών ελεφάντων μέσα σ' ένα μήνα; τον ρώτησε.

— Γιατί μου κάνεις αυτή την ερώτηση, αφέντη; είπε ο ακόλουθος, γουρλώνοντας τα μάτια του.

— Απάντησε! φώναξε ο Λάκον-Τάυ σφίγγοντας του το μπράτσο.

— Αφέντη, ποιος θα τολμούσε να σηλώση το χέρι του πάνω στους θεούς ελέ-

φαντες, που κλείνουν μέσα στο σώμα τους τη ψυχή του Σομόνα Κοντόμ και που τους σέβονται όλοι, από το βασιλιά ως τον τελευταίο υπήκοό του;

— Ποιος; είπε ο Λάκον-Τάυ. Κάποιος που να έχη όρκοστη την καταστροφή μου... Κάποιος, που, γι'α να φτάση στο σκοπό του, δεν διστάζει ν' αντιμετωπίση την άρνη του μεγάλου θεού!... Έσύ που κοιμάσαι μέσα στο ανάκτορο των λευκών ελεφάντων, δεν πρόσεξες ποτέ τίποτα, που να σου έκομε ξεχωριστή εντύπωση;

— Όχι, αφέντη, στο όρκίζομαι, απάντησε τρέμοντας ο Φένγκ.

— Μήπως πήγε κανείς κοντά τους τή νύχτα;

— Δεν το πιστεύω...

— Μήπως ξέχασες καμιά φορά να δοκιμάσης τις τροφές που προσφέρουμε στους ελέφαντες;

— Τίποτε, αφέντη.

— Κι' άσπασο, κάποιος τους σκότωσε! είπε ο Λάκον-Τάυ.

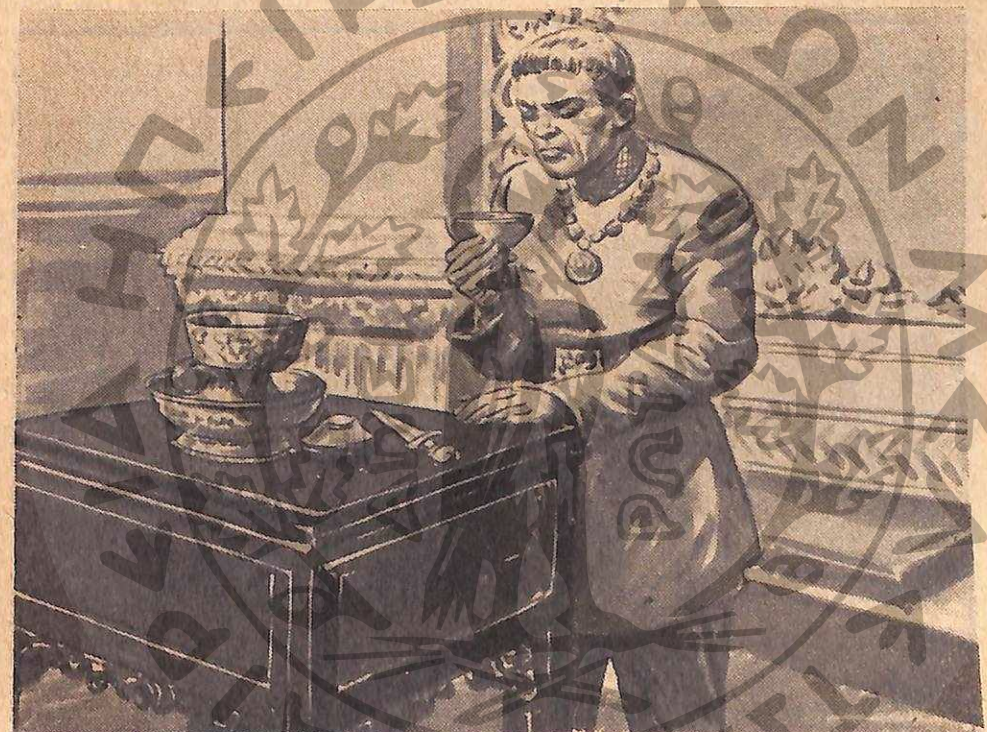
— Ποιος; ρώτησε με τη σειρά του ο ακόλουθος. Δεν έχεις έχθρους, αφέντη, κι' όλοι σ' αγαπάνε γιατί είσαι δίκαιος και γενναίος. Ποιος θα μπορούσε να βέλη να καταστρέψω εσένα, τον ένδοξο στρατηγό του Σιάμ, που νίκησες τόσες φορές ως τώρα τους Βιρμανούς, τους Καμποτζιανούς και τους Στιένκους;

— Μήπως ξέρω; απάντησε ο Λάκον-Τάυ. Φοβάμαι πως ο θάνατος του τελευταίου από τους λευκούς ελέφαντες θα σημάνη και το δικό μου τέλος, καθώς και της Λέν-Λάι, της κόρης μου...

Τη στιγμή εκείνη άκούστηκε ένα άγριο βογγητό.

Ο Λάκον-Τάυ έτρεξε στην πόρτα, την άνοιξε με όρμη κι' άρχισε να κατεβήνη τη μεγάλη σκάλα, που ήταν στρωμένη με πολυτελή χαλί. Πέρασε κατόπιν από μιά μακρόστενη αψίδα και βγήκε στον κήπο του βασιλικού παλατιού.

Στο βάθος αυτού του κήπου κοντά σε μιά λίμνη με λωτούς, ύψωνόταν το παλάτι των ελεφάντων.

—Ο θάνατός μου ίσως εξευμενίση το βασιλιά και σώση την κόρη μου από τη σκληρά... ψιθύρισε ο Λάκον-Τάυ.

Ο Λάκον-Ταύ εφτάσε τρέχοντας σχεδόν εκεί. Στη γωνία μιάς απέραντης αίθουσας, που οι τοίχοι της ήταν από δόλο λευκό μάρμαρο και το ταβάνι στρωμένο με χρυσές πλάκες, ξεψυχούσε ο τελευταίος από τους ιερούς ελέφαντες του Σιάμ, ξαπλωμένος πάνω σ' ένα χαλί της Μπουχάρας.

Ήταν ένα πελώριο ζώο, που το ύψος του θάπρεπε να ξεπερνάει τα τέσσερα μέτρα. Κρίκοι από ατόφιο χρυσάφι, στολισμένοι με σμαράγδια και ρουμπίνια, στόλιζαν τα πόδια του. Στο επάνω μέρος της προδοσκίδας του, στο μέτωπό του, ανάμεσα στα μικροσκοπικά μάτια του, ξεχώριζε ένα ολόχρυσο διάδημα στολισμένο με διαμάντια και μαργαρίτα. Βαρύτιμα σκουλαρίκια κρέμονταν από τ' αυτιά του κι' η ράχη του σκεπάζονταν από ένα μεταξωτό υφασμα με χρυσά κρόσια, που ήταν κατάστικτο από μικρά λαφείρια, ρουμπίνια, σμαράγδια και διαμάντια.

Οι αλλικοί και οι μοναχοί, που βρίσκονταν μέσα στην αίθουσα, παραμέριζαν μπροστά στον Λάκον-Ταύ.

Ο στρατηγός πήγε κοντά στον άρρωστο ελέφαντα, σαν ναθελε να δεβαιωθεί με τα ίδια του τα μάτια για την απελπιστική κατάστασή του ιερού ζώου.

— Νομίζεις ότι θα πεθάνει; ρώτησε τον «μαχούτ» που ήταν επιφορτισμένος με την περιποίησή του ελέφαντα.

— Δεν έλπιζω πια τίποτα, αφέντη, απάντησε εκείνος.

— Δεν μπορείτε να μαντέψετε την άρωστίειά του;

— Κανείς δεν καταλαβαίνει τίποτα, αφέντη. Ο γιατρός που τον είδε, είπε πως δεν μπορούσε να κάνει τίποτα...

— Έξακολουθεί να πίνει;...

— Έχει πια τεράστιες ποσότητες νερού από τ' πρωί! Θάλεγε κανείς πως έχει μια μεγάλη φωτιά μέσα στα σωθικά του.

— Είναι ο έβδος που πεθαίνει, είπε ο Λάκον-Ταύ, σφίγγοντας με απόγνωση τα χέρια του. Ποιος ξέρει ποιές συμφορές θα ξεσπάσουν πάνω στη χώρα μας, όταν χαθεί κι' ο τελευταίος από τους λευκούς ελέφαντες!...

— Και το κακό είναι πως δε μπορούμε να βρούμε άλλους, συμπλήρωσε ο «μαχούτ». Οι κυνηγοί, που πήγαν γύρω στη λίμνη Νόν-χάνκ, δεν κατάφεραν να βρουν πουθενά λευκούς ελέφαντες και γύρισαν άπρακτοι. Φαίνεται πως ο Σομόνα Κοντόμ είναι άργισμένος μαζί μας.

— Κι' αν όλοι αυτοί οι θάνατοι, είναι έργο κάποιου ιερόσυλου χεριού; είπε ο Λάκον-Ταύ.

Ο «μαχούτ» ήταν έτοιμος ν' απαντήσει, όταν, ξαφνικά, ένα τρομερό δογγητό ακούστηκε μέσα στην αίθουσα.

Ο γιγαντιαίος ελέφαντας αναστήθηκε λίγο κι' άρχισε να κουνάει δεξιά κι' αριστερά την προδοσκίδα του. Το τεράστιο σώμα του παχυδέρμου τραντάζονταν σπασμωδικά.

— Ο ιερός ελέφαντας πεθαίνει!... φώναξε κάποιος.

Δεκάδες στόματα επάναλθαν αυτά τα λόγια.

Ο ιερός ελέφαντας κατάφερε να σταθεί στα πόδια του. Το θέαμα ήταν τρομακτικό. Κουνούσε σαν δαιμονισμένος την προδοσκίδα του, λές κι' ήθελε να χυμίζει πάνω στους ανθρώπους που τον περιστοιχίζαν και να τους λυώση κάτω από τα βαρεία πόδια του.

Στη θέσι αυτή έμεινε κάμποσες στιγμές. Έπειτα σωριάστηκε κατά γής μ' ένα μεγάλο γόυπο. Ήταν τόσο όρμητικό τ' πεσινό του, που ένα από τα δόντια του κόπηκε στα δυο και το άδμαντοκόλλητο διάδημα που στόλιζε το μέτωπό του έγινε συντριμνία.

Από την προδοσκίδα του παχυδέρμου έτρεχε τώρα πηχτό μαύρο αίμα.

— Πέθανε! φώναξαν οι μοναχοί, οι αλλικοί και οι ακόλουθοι, πέφτοντας στα γόνατα.

Ο «μαχούτ», που περιποιόταν τον ιερό ελέφαντα, πήγε κοντά στον Λάκον-Ταύ. Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του.

— Αφέντη, είπε, πρέπει να ειδοποιήσης το βασιλιά για το μεγάλο κακό που δρῖκε όλους μας!...

Ο Λάκον-Ταύ έριξε μια ματιά ολόγυρα. Οι αλλικοί που βρίσκονταν μέσα στην αίθουσα έκαναν πως δεν τον έβλεπαν. Μέσα στη σκέψη τους προεξόφλουσαν τ' διωξίμό του από την υψηλή θέσι που είχε ως τότε. Ήταν για όλους ένας άνθρωπος που δεν άξιζε τίποτα πια...

— Είναι περιττό, απάντησε ο στρατηγός. Υπάρχουν τόσοι άλλοι που θα τρέξουν να του πουν τη θλιβερή είδησι...

— Κι' έσκυψε το κεφάλι.

Η απόπειρα

Στις χώρες της Ανατολής, κανείς δεν σκέφτεται να ξεφύγει από τη μοίρα του.

Ο Λάκον-Ταύ ήξερε τώρα τι τον περίμενε κι' είχε πάρει την απόφασή του.

Όταν γύρισε στο σπίτι του, φώναξε την κόρη του και της έκαμε γνωστή τη θλιβερή είδησι.

— Λέν-Λαί, της είπε έπειτα, σ'εμιά εβδομάδα κλείνεις τα δεκαεφτά σου χρό-

νια. Εγώ, όμως, είμαι γeros και μπορώ από τη μιά στιγμή στην άλλη να φύγω απ' αυτόν τον κόσμο...

— Ό, πατέρα μου, φώναξε η νέα, γιατί μου τ'ό λες αυτό; Ποιές θλιβερές σκέψεις βασανίζουν το μυαλό σου;

— Καμιά κακή σκέψη δεν βασανίζει το μυαλό μου, απάντησε ο Λάκον-Ταύ. Μά ο άνθρωπος πρέπει να συλλογίζεται πάντοτε το άπρόοπτο...

— Άκουσε, λοιπόν, τι έχω να σου πω. Στην άκρη του κήπου, μέσα σ' ένα σιδερένιο μπαούλο, που έχω θάψει μέσα στη λίμνη, βρίσκονται όλα τα κοσμήματα της οικογένειάς μας, καθώς και πολλές πλάκες χρυσού... Υπάρχουν εκεί μέσα τόσα χρήματα, όσα χρειάζονται για να σ'ε κάμουν μια από τις πλουσιώτερες νέες του Μπαγκόγκ. Κανείς δεν ξέρει ότι τα χρήματά μου βρίσκονται εκεί.

Όταν θηλήσης, θα είναι πολύ εύκολο να τα πάρης.

— Θα μου τ'α πής άλλοτε, πατέρα μου, είπε η Λέν-Λαί με τη μελωδική της φωνή. Σηκώθηκε ταυτόχρονα για να έτοιμάσει στον πατέρα της να φάη.

— Άλλ' ο Λάκον-Ταύ μόλις άγγιξε τα φαγητά που του σερβίρισε. Προφασίστηκε κατόπιν πως είχε να έργαστη, κι' άφου φίλησε την κόρη του στο μέτωπο πήγε στο δωμάτιό του.

Του έκανε εντύπωση πως ο βασιλιάς δεν είχε στείλει ακόμη τους στρατιώτες του για να τον συλλάβουν. Τόσο το καλύτερο! Είχε, έτσι, όλον τον καιρό για να πραγματοποιήσει την απόφασή του.

Η άρχική σκέψη του Λάκον-Ταύ ήταν να τερματίσει τη ζωή του, κόβοντας τ'ε λαιμό του με το μαχαίρι του.

Αυτό το μαχαίρι ο Λάκον-Ταύ το είχε αγοράσει σ' ένα ταξίδι που έκαμε στην Ιαπωνία. Ήταν κοφτερό κι' από τις δυο μεριές κι' είχε μια ολόχρυση λαβή.

Ο Λάκον-Ταύ το έβγαλε από την άσημνια θήκη του κι' ακούμπησε την αιχμή του στο λαιμό του. Άλλα την τελευταία στιγμή δίστασε.

— Όχι! ψιθύρισε. Το θέαμα θα ήταν τρομακτικό για την Λέν-Λαί. Μπορώ να πεθάνω μ' έναν τρόπο πιο απλό.

Άνοιξε άμέσως ένα συρτάρι κι' έβγαλε από εκεί ένα δοχείο από πορσελάνη. Μέσα σ' αυτό βρίσκονταν κάτι μικρές ολόμαυρες πλακίτσες. Ο Λάκον-Ταύ πήρε μια απ' αυτές, την έλυσε μέσα σ'ε νερό κι' έφερε τ'ε ποτήρι στα χείλη του.

— Χαίρε, μικρή μου Λέν-Λαί, ψιθύρισε. Ο θάνατός μου ίσως εξευμενίσει τη βασιλιά και σ'ε σώσει από τη σκλαβιά...

Ήπιε κατόπιν τ'ε μαυρουδερό υγρό. Ένας σπασμός τράνταξε άμέσως όλο τ'ε σώμα του.

Ο Λάκον-Ταύ ξαπλώθηκε στο κρεβάτι του. Αισθανόταν τ'ε δλέφαρά του βαρείά, σαν να ήταν μολυβένια.

— Έρχεται ο αιώνας ύπνος, ψιθύρισε. Έκλεισε τα μάτια του και δεν είπε τίποτα πια.

Ύστερα από μερικές στιγμές μια σκιά γλύστρησε μέσα στ'ε δωμάτιο, πηδώντας από τ'ε ανοιχτό παράθυρο που έβλεπε στη βεράντα.

Ήταν ο Φένγκ.

Ο πιστός ακόλουθος, από την έκφραση και τις νευρικές κινήσεις του Λάκον-Ταύ, είχε μαντέψει πως ο κύριός του είχε πάρει κάποια τρομερή απόφασή. Κι' είχε πάει άθόρυβα στη βεράντα, για να μπορεί να τον παρακολουθή από εκεί.

Όταν τον είδε να βγάξη τ'ε μαχαίρι από τη θήκη του και να στηρίξει την αιχμή του στο λαιμό του, ήταν έτοιμος να φωνάξη. Άλλ' ο Λάκον-Ταύ είχε πετάξει πέρα τ'ε μαχαίρι.

Ο Φένγκ τον είδε κατόπιν να διαλύει κάτι μέσα σ' ένα ποτήρι με νερό και να τ'ε πίνει.

Σκέφτηκε στην αρχή ότι ήταν ίσως κάποιο καταπραυντικό. Άλλ' όταν είδε τ'ε Λάκον-Ταύ ακίνητο πάνω στ'ε κρεβάτι του, ανησύχησε και, χωρίς να διστάση περισσότερο, πήδησε μέσα στ'ε δωμάτιο.

Ο Λάκον-Ταύ είχε ξεχάσει πάνω σ' ένα μικρό τραπέζι τ'ε δοχείο με τις μαυρές πλακίτσες, κι' ο Φένγκ δεν δυσκολεύτηκε να καταλάβη την τρομερή αλήθειά.

Βούρξε τότε από τ'ε δωμάτιο κι' έτρεξε

να βρή τη Λέν-Λαί, που δεν είχε κοιμηθή ακόμη.

— Ο πατέρας σου ήπιε όπιο! της φώναξε. Ό είναι τρομερό!

— Έπρεπε να τ'ε καταλάβω! είπε με πνιγμένη φωνή η Λέν-Λαί που τ'ε μάτια της πλημμύρισαν άμέσως από δάκρυα.

— Πρέπει να φέρωμε ένα γιατρό, πρότεινε ο Φένγκ.

— Ένα γιατρό! είπε και η Λέν-Λαί. Ή ίδια σκέψη πέρασε συγχρόνως από τ'ε μυαλό τους.

— Να φωνάξουμε τ'ε λευκό γιατρό, που μένει απέναντι, είπε ο Φένγκ.

— Ναί, είναι καλύτερο να φωνάξουμε τ'ε λευκό γιατρό συμφωνησε και η Λέν-Λαί.

Δεν είχαν κι' οι δυο τους εμπιστοσύνη στους ντόπιους γιατρούς, που ήταν τις περισσότερες φορές άστοιχείωτοι μοναχοί ή άσυνειδητοι άγύρτες, που προσπαθούσαν να γιατρέψουν τ'ε αρρώστους με έρρα και μαργαρίτες. Η Ιατρική δεν είχε προσδεύσει στο Σιάμ, όπως στη γειτονική Κίνα.

Όταν ο λευκός γιατρός παρουσιάστηκε σ'ε λίγο, η Λέν-Λαί έτρεξε κοντά του.

— Σώστε τον, κι' όλοι οι θησαυροί τ'ε πατέρα μου θα γίνουν δικοί σας! τ'ε παρακάλεσε.

Ο λευκός γιατρός ήταν πολύ νέος. Τ'ε σοβαρό πρόσωπό του φωτιζόταν από δυο ολόμαυρα μάτια, που έλαμπαν ζωρά.

— Μου άρκει η ευγνωμοσύνη τ'ε Άνθους τ'ε Σιάμ, απάντησε.

Μ' αυτό τ'ε όνομα άποκαλούσαν όλοι τη Λέν-Λαί, κι' όλοι έλεγαν πως ήταν η πιο όμορφη νέα τ'ε βασιλείου.

Ο γιατρός πλησίασε στο κρεβάτι. Εξέτασε με προσοχή τ'ε Λάκον-Ταύ κι' έπειτα πήρε μια μαύρη πλακίτσα από εκείνες που βρίσκονταν μέσα στ'ε δοχείο και τη μύρισε.

— Είναι «πάντα», τ'ε καλύτερο, αλλά και τ'ε πιο επικίνδυνο όπιο που υπάρχει στον κόσμο! είπε. Άλλ' ευτυχώς έχωμε καιρό. Ή θανατηφόρος ένεργεια του δεν θα έκδηλωθ'ε πριν από δυο ώρες. Μην ανησυχήτε, πρόσθεσε, μιλώντας στη Λέν-Λαί, ο πατέρας σας θα σωθ'ε.

Άνοιξε τη μικρή βαλίτσα, που είχε φέρει μαζί του, έβγαλε από εκεί ένα μπουκαλάκι, που περιείχε ένα υγρό με ρουμπινένιο χρώμα κι' έχυσε μερικές σταγόνες μέσα σ' ένα ποτήρι με νερό.

Πήρε κατόπιν τ'ε μαχαίρι με τη χρυσή λαβή, που ο Λάκον-Ταύ είχε στηρίξει πριν από κάμποση ώρα στο λαιμό του, έχυσε την αιχμή του ανάμεσα στα δόντια τ'ε στρατηγού, για ν' άνοιξη λίγο τ'ε στόμα του κι' έχυσε μέσα τ'ε μυστηριώδες υγρό.

Ετοίμασε κατόπιν μια σύριγγα κι' έκαμε μιά ένεσι στ'ε άριστερό μπράτσο τ'ε Λάκον-Ταύ. Έπειτα από ένα τέταρτο, τ'ε έκαμε και δεύτερη ένεσι στ'ε δεξί μπράτσο.

Έξέτασε ύστερα τ'ε σφυγμό του και φάνηκε ικανοποιημένος απ' αυτή την εξέταση.

— Ο πατέρας σας σώθηκε, είπε στη νέα. Έπειτα από μιά ώρα θ' άνοιξη τ'ε μάτια του. Ή δόσι τ'ε όπιου ήταν πολύ ισχυρό, αλλά τώρα πια έχει εξουδετερωθ'ε...

Ο μυστηριώδης έχθρος

Ή πρόβλεψις του πραγματοποιήθηκε πολύ πρωτίτερα.

Ο Λάκον-Ταύ άφησε, ξαφνικά, ένα δογγητό, μετακίνησε τ'ε ένα του χέρι κι' έπειτα άνοιξε τα μάτια του.

Από τ'ε τρία πρόσωπα που είδε σκυμμένα πάνω του αναγνώρισε τ'ε δυο. Τ'ε ένα ήταν τ'ε αγαπημένης του Λέν-Λαί και τ'ε άλλο τ'ε πιστού τ'ε Φένγκ. Τ'ε τρίτο τ'ε φάνηκε άγνωστο...

Άλλα γιατί τ'ε κτύπαζαν έτσι; Θυμόταν τώρα πως είχε πια μιά ισχυρή δόσι όπιου, για να τερματίσει τη ζωή του. Πώς, όμως, δεν είχε πεθάνει ακόμη; Μήπως, λοιπόν, βρίσκονταν στίς τελευταίες του στιγμές; Άλλ' όχι, αυτό δεν ήταν δυνατόν.

Τ'ε μυαλό του λειτουργούσε κανονικά και μπορούσε να κουνάει ελεύθερα τ'ε μέλη του. Άν τ'ε όπιο είχε κάμει την ένεργειά του, θάπρεπε να βρίσκονταν σ'ε λήθαργο, να μη

μπορη να κινηθ'ε, να μη βλέπη και να μην ακούη.

Ή Λέν-Λαί έπεσε κλαίγοντας στην άγκαλιά του.

— Πατέρα μου, σώθηκες! τ'ε είπε. Είχα φοβηθ'ε πως δεν θα καταφέρναμε να σ'ε γλυτώσουμε από τ'ε χέρια τ'ε θανάτου. Γιατί, λοιπόν, θέλησες ν' άφήσης μόνη της την κόρη σου που σ'ε λατρεύει;

Ο Λάκον-Ταύ κατάλαβε. Τ'ε είχαν φέρει πίσω στη ζωή. Και βέβαια αυτό θ'ε ήταν έργο τ'ε ανθρώπου με τη λευκή επιδερμίδα που στεκόταν πλάι στην κόρη του. Τ'ε μάτια του στηρίχθηκαν μ' ευγνωμοσύνη πάνω του.

— Είναι ο λευκός γιατρός που μένει απέναντι από τ'ε σπίτι μας, τ'ε εξήγησε η Λέν-Λαί, που μάντευε την άπορία του.

Ο Λάκον-Ταύ έσφιξε τ'ε χέρια τ'ε γιατρου μέσα στα δικά του.

— Σας ευχαριστώ κι' εγώ κι' η κόρη μου, η αγαπημένη μου Λέν-Λαί, τ'ε είπε.

— Είμαι ευτυχής που κατάφερα να σας σώσω, στρατηγέ, απάντησε ο γιατρός. Οι άνθρωποι σαν και σας είναι σπάνιοι στο Σιάμ!...

— Ένα θλιβερό χαμόγελο μισάνοιξε τ'ε χείλη τ'ε Λάκον-Ταύ.

— Είμαι σήμερα ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος τ'ε κόσμου! είπε. Ο βασιλιάς, οι μεγιστάνες, ο λαός, όλοι με θεωρούν υπεύθυνο για τ'ε θάνατο τ'ε λευκών ελεφάντων, που είναι οι προστάτες τ'ε βασιλείου μας...

— Νομίζω πως τ'ε βασιλείο τ'ε Σιάμ θα μπορούσε να εημερήσει και χωρίς τ'ε λευκούς ελέφαντες, παρατήρησε ο γιατρός. Όλες αυτές οι προλήψεις και οι δεισιδαιμονίες θα εξαφανισθούν μιά μέρα.

— Ίσως έχετε δίκιο, απάντησε ο Λάκον-Ταύ. Άλλα δεν είναι εύκολο να ξεριζώση κανείς τις προλήψεις τ'ε από ένα λαό, που συνήθισε να ζή μ' αυτές. Μήπως, άλλωστε, όλοι οι λαοί δεν έχον τις δικές τους; Συμφωνώ μαζί σας ότι θα εξαφανιστούν μιά μέρα. Άλλα, τώρα πρέπει να τις σεβαστούμε άφου είναι συνυφασμένες με τη ζωή τ'ε λαού μας...

— Μ' ευχαριστεί που έχετε συγχρονισμένες αντίληψεις, είπε ο γιατρός, χαμογελώντας. Για μ'ε τους Ευρωπαίους οι λευκοί ελέφαντες δεν είναι ούτε άνωτεροι ούτε κατώτεροι από τ'ε άλλους, που έχον γκρίζο τρίχωμα.

Ο Λάκον-Ταύ αναστήθηκε και στηρίξε τη ράχη του στα μαξιλάρια. Αισθάνονταν άκμαίες τις δυνάμεις τ'ε σαν μ'ε μην είχε μεσολαθήσει τίποτα. Μόνο τ'ε χέρια τ'ε έτρεμαν ελαφρά και άνεπνεε με κάποια δυσκολία.

— Ο θάνατος τ'ε επτά λευκών ελεφάντων μέσα σ'ε τόσο μικρό διάστημα μ'ε φαίνεται πολύ περίεργος, είπε έπειτα από μικρή σιωπή ο γιατρός.

— Α, ύποπτευσάστε και σεις ότι ο θάνατός τους δεν είναι φυσικός; ρώτησε ο Λάκον-Ταύ.

— Ναί, απάντησε ο γιατρός. Έχετε κανένα ισχυρό έχθρο στην αλλη... Κάποιον που να ζητάη να πάρη τη θέσι σας;

— Είναι φυσικό να έχω πολλούς έχθρους, είπε ο Λάκον-Ταύ. Άλλα δε φανταζόμ'ε πως κανένας απ' αυτούς θα τ'ελομούσε να προκαλέσει την όργη τ'ε Σομόνα Κοντόμ. Έκτός ίσως...

Είπε την κόρη του που παρακολουθούσε με αγωνία τη συζήτησή τους.

— Αγαπημένη μου Λέν-Λαί, άφησε μ'ε για λίγο μόνους με τ'ε γιατρό, την παρακάλεσε. Θα σ'ε ξαναφωτάω άογότερα.

Ή Λέν-Λαί γύρισε πρὸς τ'ε μέρος τ'ε γιατρου.

— Θα σ'ε ευγνωμονώ, όσο υπάρχει πνοή μέσα στ'ε στήθος μου! τ'ε είπε.

Βγήκε έπειτα από τ'ε δωμάτιο. Ο Φένγκ, χωρίς να περιμένη να τ'ε πη ο κύριός του, τ'ε άκολουθήσε.

— Ένας μόνο θα μπορούσε να κάνει αυτό τ'ε έγκλημα, συνέχισε ο Λάκον-Ταύ, όταν έμειναν μόνοι. Ο Μιέν-Μίνγκ!...

— Ποιός είναι αυτός;

— Ο Μιέν-Μίνγκ κατάγεται από τ'ε Καμπούτ. Ήταν ως προχτές ένας τιποτένιος. Άλλα δεν ξέρω με πιο τρόπο κατάφερε να κερδίση την εύνοια τ'ε βασιλιά, που τ'ε εμπιστεύθηκε τ'ε αξίωμα τ'ε «πουράμ» (ύπουργός τ'ε Δικαιοσύνης και σφραγιδοφυλάκα).

Ήταν άλλοτε στην ύπηρεσία τ'ε βασιλιά τ'ε Βιρμανίας, που τ'εν έδωξε όμως γιατί καταχράστηκε την εμπιστοσύνη του. Είναι ύποκοιτης και δόλιος. Είμαι βέβαιος πως δεν διστάει μ'ε προστά σ'ε κανένα έγκλημα για να ικανοποιήση την άχαλινωτή φιλοδοξία του...

— Έχει κανένα λόγο για να έπιθυμή την καταστροφή σας; ρώτησε ο γιατρός.

— Ναί, απάντησε ο Λάκον-Ταύ. Ήθελε να μ'ε έκδικηθ'ε, γιατί τ'ε άρνήθηκα τ'ε χέρι τ'ε Λέν-Λαί.

— Ζήτησε τη Λέν-Λαί;

— Ναί. Πριν από τρείς μήνες...

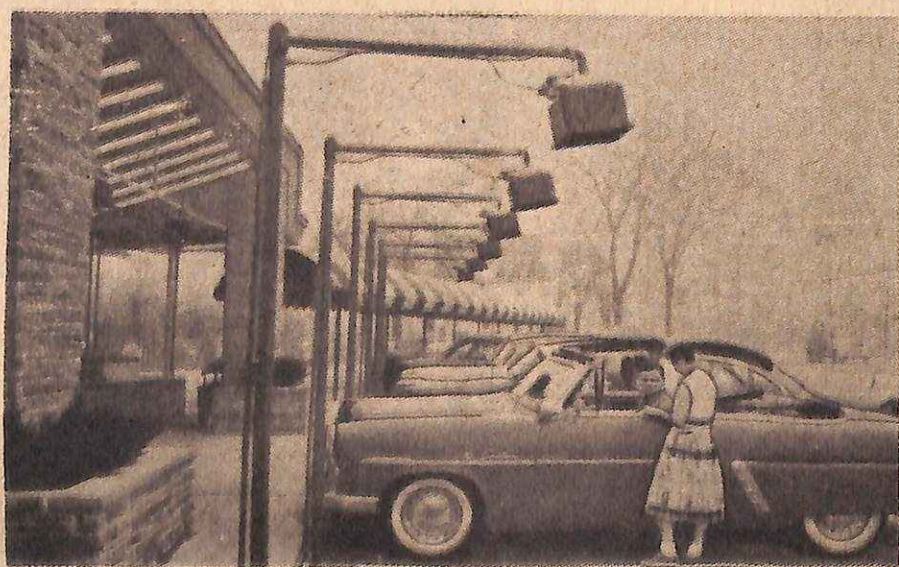
Ο γιατρός έμεινε συλλογισμένος μερικές στιγμές.

— Δεν έχετε, όμως, καμιά απόδειξη έναντίον του, είπε σ'ε λίγο.

— Καμιά...

— Είναι βουδδιστής;

— Νομίζω πως είναι όπαδός τ'ε θρη-

ΥΠΑΙΘΡΙΕΣ ΘΕΡΜΑΣΤΡΕΣ

Πολλά εστιατόρια των μεγάλων αυτοκινητοδρόμων των Ηνωμένων Πολιτειών για τ'ε θέρμενοι τ'ε πελάτων τους, τώρα τ'ε χειμώνα, εφοδιάστηκαν με σύμπες υπερυθρών ακτίνων. Χάρη στις εγκαταστάσεις αυτές ολοκληρώη η αλλη τ'ε ρεστωράν έχει μια μόνιμη θερμότητα, κυμαινόμενη μεταξύ 15—22 βαθμών πάνω από τ'ε μηδέν κι' όταν ακόμη η φυσική θερμότητα λίγο πιο πέρα είναι κάτω από τ'ε μηδέν. Οι σύμπες αυτές κατασκευάζονται από ένα μεγάλο εργοστάσιο τ'ε Κληβελάντ.

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΣ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟ

Πρὸ ημερῶν δημοσίευσεν στο Λονδίνο ένα πρωτοφανές για τ'ε συμβολαιογραφικά χρονικά ολοκληρωμένο κείμενο έγγραφου. Ο πενήνταχρονος Λονδρέζος Ντόναλντ Χάλετ (δεξιά) έβγαλε την υπογραφή του κάτω από τ'ε έξης συμβόλαιον: «Αδίκη τη συγκάταξή μου, όπως ο άδελφός μου Ρόλαντ Χάλετ έχει από σημερινον συζυγικές σχέσεις με τη σύζυγό μου Φλόρενς—Σαλώμη Χάλετ με τ'ε σκοπό, όπως η τελευταία άποκτήσ'ε τέκνον. Ο άτυχής Ντόναλντ υπέκυψε και υπέγραψε τ'ε πρωτοφανές αυτό έγγραφο για να ικανοποιήση τη φλογερή επιθυμία τ'ε Σαλώμης (δεξιά) να τεκνοποιήση. Ο άδελφός τ'ε νομίμου συζύγου Ρόλαντ φαίνεται από μέσον.

λευκούς που βρίσκονται στο κράτος τους. Σε μένα, άλλωστε, δείχνει μία εξαιρετική ευνοία, που την χρωστώ σίγουρα στην κα-
ταγωγή μου...

Ο Λάκον-Τάυ δεν φάνηκε πως πρόσε-
ξε τα τελευταία λόγια του.

Οι υπόνοιές σας ήταν δικαιολογημέ-
νες, συνέχισε ο γιατρός. Ο λευκός έλεφας
πέθανε δηλητηριασμένος... Τού είχαν δώσει
ένα πολύ ισχυρό δηλητήριο.

— Πώς το εξακριβώσατε;

— Αναλύοντας λίγο αίμα, που μου επέ-
τρεψαν να πάρω. Βρήκα μέσα σ' αυτό ίχνη
δηλητηρίου, που προκάλεσε το θάνατό του.

— Είσατος βέβαιος, γιατρέ, ότι δεν ε-
κάματε λάθος;

— Η επιστήμη δεν κάνει ποτέ
παρόμοια ζητήματα. Τα μέσα που ούρε-
τομε μās επιτρέπουν ν' ανακαλύψουμε την
παραουσία ενός δηλητηρίου μέσα στο αίμα.

— Αν μου έδιναν την άδεια να εξετάσω και
τα σπλάγχνα του λευκού ελέφαντος, θα μπο-
ρούσα να σας πω ποιο ήταν το δηλητήριο
που έχρησιμοποιήσαν οι έχθροί σας.

— Η επιστήμη σας είναι αξιοθαύμαστη,
είπε ο στρατηγός. Γιατί, άλλωστε, ν' απο-
ρώ; Μήπως δεν με σώσατε από το θάνατο;
Οι δικοί μας γιατροί δεν θα μπορούσαν
ποτέ να κάμουν αυτό το θαύμα.

— Έγινε στη Λέν-Λαί και στον Φένγκ
να τους αφήσουν μόνους κι' έπειτα ρώτησε
το γιατρό, που 'κρινόταν βυθισμένος και
πάλι σ' τις σκέψεις του:

— Μάθατε τίποτα σχετικά με τις διαθέ-
σεις του βασιλιά απέναντί μου;

— Οι πληροφορίες μου δεν είναι πολύ
ευχάριστες, απάντησε ο γιατρός. Φαίνεται
πως έχετε ισχυρούς έχθρους, που επιθυμούν
την ολοκληρωτική καταστροφή σας. Έμαθα
ότι ο βασιλιάς είναι πολύ εξωργισμένος για
το θάνατο του τελευταίου από τους λευκούς
ελέφαντες.

— Τι με συμβουλεύετε να κάμω; ρώτησε
ο Λάκον-Τάυ με κάποια αγωνία στη φωνή.

— Ν' αγωνισθίτε μ' όλες σας τις δυνά-
μεις για να ξανακερδίσετε την ευνοία του
βασιλιά.

— Αν φανέρωνα στο βασιλιά πως οι
λευκοί ελέφαντες πέθαναν δηλητηριασμέ-
νοι;

— Ποιός θα σας πίστευε;

— Έχετε δίκιο, συμφώνησε ο στρατη-
γός.

— Θα υποστηρίξω, φυσικά, την καταγ-
γελία σας με τα πορίσματα της επιστήμης
μου. Και πάλι, όμως, θα σας χαρακτηρί-
ζαν σαν τρελλό. Κανείς δεν θα σας πι-
στέψει.

— Τι λογαριάζει να κανη ο βασιλιάς;
ρώτησε ο Λάκον-Τάυ.

— Δεν το ξέρω. Αλλά φοβάμαι πως οι
διαθέσεις του απέναντί σας δεν είναι κα-
θόλου ευνοϊκές. Κι' ο λαός επίσης σας θεω-
ρεί υπεύθυνο για το θάνατο του λευκού ε-
λέφαντα.

Ο Λάκον-Τάυ κούνησε με απογοήτευσ-
η τα χέρια του.

— Θα ήταν καλύτερο αν μ' αφήνατε να
πεθάνω, είπε.

— Δεν συλλογιζόσαστε τουλάχιστον τη
Λέν-Λαί;

— Έχετε δίκιο, είπε ο Λάκον-Τάυ.
Συγχωρέστε με... Δεν έπρεπε να πω αυτά
τα λόγια μπροστά σας...

Τη στιγμή εκείνη, ακούστηκε ένα δυνατό
χτύπημα στην πόρτα. Κάποιος είχε τραβή-
ξει το μπροντζινο χερούλι και το είχε α-
φήσει να πέσει με όρμη πάνω στην πλάκα
που βρισκόταν από κάτω.

Ο Λάκον-Τάυ ανατρίχισε.

— Ποιός μπορεί να είναι; ψιθύρισε.

— Ένας απεσταλμένος του βασιλιά, εί-
πε ο Φένγκ μπαίνοντας την ίδια στιγμή στο
δωμάτιο. Έφερε για σένα, αφέντη, αυτό το
μήνυμα.

Κρατούσε στα χέρια του ένα χαρτόνι,
που η κάθε πλευρά του ξεπερνούσε το μέ-
τρο. Μεγάλα χρυσά γράμματα ήταν χαρα-
γμένα πάνω σ' αυτό. Στο επάνω μέρος του
εικονίζονταν δύο ελέφαντες και στο κάτω
ο Σομόνα Κοντόμ σε δύο διαφορετικές στά-
σεις.

— Ένα μήνυμα του βασιλιά! Είπε ο Λά-
κον-Τάυ σκυθρωπιάζοντας. Θα περιέχ-
ει την καταδίκη μου.

— Είναι καλύτερο να το διαβάσετε, συμ-
βούλευσε ο γιατρός.

Ο Λάκον-Τάυ άρχισε να διαβάει τις
λέξεις που βρισκόνταν πάνω σ' ε χαρτόνι.

— Είναι μία πρόσκληση για να παρα-
στώ στην καύση του λευκού ελέφαντα, είπε
έπειτα από μερικές στιγμές.

— Αυτό δείχνει ότι ο θυμός του βασιλιά
πέρασε, συμπέρανε ο γιατρός.

— Νομίζω ότι έτσι πρέπει να είναι,
συμφώνησε ο Λάκον-Τάυ. Με προσκαλεί
στο βασιλικό θεωρείο μαζί με την κόρη μου
και τον ακόλουθό μου που θα κρατά το
χρυσό κουτί με το «μπτελέ». Θέλετε νάρθη-
τε μαζί μου;... Η κόρη μου αποφεύγει τις
νεκρικές τελετές.

— Πότε θα γίνει η καύση; ρώτησε ο για-
τρός.

— Έπειτα από δυό ώρες, λίγο πριν α-
πό τη δύση του ήλιου.

— Είναι ένα θέαμα που αξίζει να το δ-
ω.

— Επειτα από μια ώρα, ο Λάκον-Τάυ,
που είχε φορέσει τη χρυσόκεντηπη στολή
του κι' ο γιατρός έφευγαν από το σπίτι
πάνω σε δυό πολυτελή φορεία, που τα
κρατούσαν στα χέρια τους όχτοι ρωμαίοι
σκλάβοι. Μπροστά βάδιζαν δυό υπηρέτες.
Ο ένας κρατούσε στα χέρια του τη χρυσή
θήκη, που περιείχε το «μπτελέ» του στρα-
τηγού και ο άλλος μια κόκκινη ομπρέλλα
με χρυσά κρόσια, προνόμιο που ο βασιλιάς
παραχωρούσε μόνο στους μεγάλους αξιω-
ματούχους του κράτους.

Οι πλούσιοι του Σιάμ, όπως επίσης στη
Βιρμανία και στο Τογκίν, δεν βγαίνουν πο-
τέ χωρίς να έχουν μαζί τους έναν υπηρέτη
που κρατάει ένα μικρό κουτάκι με «μπτελέ».
Γιατί τους είναι αδύνατο να κάμουν χωρίς
αυτό. Συνοδεύονται επίσης από έναν υ-
πηρέτη που κρατάει την ομπρέλλα. Το μέ-
γεθος της ομπρέλλας, το χρώμα της, το
ύφασμα από το οποίο είναι φτιαγμένη
κλπ. ποικίλλουν ανάλογα με την κοινωνική
τάξη του καθενός.

Η μικρή συνοδεία έφτασε σε λίγο σε
μία απέραντη πλατεία, που απλωνόταν
μπροστά στο βασιλικό ανάκτορο και κα-
τέβαινε ως τις όχθες του Με-Νάμ.

Εκεί θα γινόταν η καύση του νεκρού
ελέφαντα. Πλήθος κόσμου είχαν συγκεντρω-
θεί σ' αυτή την πλατεία. Στο βάθος είχαν
στηθεί οι εξέδρες και τα θεωρεία, από ο-
που θα παρακολουθούσαν το θέαμα ο βα-
σιλιάς, οι αλφικοί κι' οι ανώτεροι αξιωμα-
τούχοι του κράτους. Χιλιάδες εργάτες εί-
χαν δουλέψει όλη τη νύχτα για το στήσιμο
τους.

Στη μέση της πλατείας είχε ύψωθεί μία
γιγαντιαία πυρά, που το ύψος της ξεπερ-
νούσε τα πενήντα μέτρα. Την είχαν φτιά-
ξει με μεγάλους κορμούς δέντρων, που τους
είχαν τυλίξει με χρυσόχαρτα.

Αυτή η πυρά σχημάτιζε ένα τεράστιο
τετράγωνο. Από κάθε πλευρά του, ξεκι-
νούσε ένα είδος στοάς. Αυτές οι στοές
διευθύνονταν προς τα τέσσερα σημεία του
υψώματος και κατέληγαν σε τέσσερες κλ-
ες πυρές, όμοιες στο σχήμα με την κεν-
τρική, αλλά μικρότερες στις διαστάσεις.

Γύρω στην κεντρική πυρά είχαν στήσει
στο χώμα τις δεκαοχτώ ομπρέλλες από κι-
τρινο μεταξωτό ύφασμα, με χρυσά κρόσια,
που ο βασιλιάς είχε χαρίσει στο λευκό ε-
λέφαντα όσο ζούσε. Κάθε μία απ' αυτές
αντιπροσώπευε κι' έναν τίτλο ευγενείας.

Στην κορυφή της πυράς κυματίει η βα-
σιλική σημαία και πλάι σ' αυτήν το κα-
τακόκκινο σκέπασμα του ελέφαντα.

Οι Σιαμαίοι εορδούν τεράστια ποσά για
τις νεκρικές τελετές. Οι κηδείες των βασι-
λιάδων, των πριγκιπισσών και των επιφα-
νών προσώπων αποτελούν θεάματα, που
δεν μπορεί κανείς να τα δ- σε κανένα άλλο
μέρος του κόσμου. Οι συγγενείς του νεκρού
έκδηλώνουν τη λύπη τους σκορπίζοντας
χρήματα προς όλες τις διευθύνσεις. Η κη-
δεία π.χ. της συζύγου του βασιλιά Τιάν-
Φά, που παρassύθηκε από το όρμητικό ρεύ-
μα του ποταμού Με-Νάμ, στοίχισε 12½
εκατομμύρια χρυσά γαλλικά φράγκα.

Τα δυό φορεία, του στρατηγού και του
γιατρού σταμάτησαν στην άκρη της βασι-
λικής εξέδρας.

Οι περισσότεροι από τους μεγάλους α-
ξιωματούχους βρίσκονταν κι' όλες εκεί μα-
ζί με τις οικογένειές τους.

Ο Λάκον-Τάυ ανέβηκε τα σκαλοπάτια,
ακολουθούμενος από το γιατρό και τους δυό
υπηρέτες που κρατούσαν ο ένας την ομ-
πρέλλα κι' ο άλλος το χρυσό κουτί με
το «μπτελέ».

Η εμφάνισή του έκαμε βαθειά εντύπωσι

σ' εκείνους που βρίσκονταν πάνω στην ε-
ξέδρα. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι δεν περί-
μεναν πως δ- τον βασιλιά απέναντί τους.
Γι' αυτό, οι περισσότεροι απόφυγαν
να την χαιρετήσουν. Κι' οι ελάχιστοι που
τό αντάπεδωσαν το χαιρετισμό του το έ-
καμαν πιο πολύ από συμπόνους.

Στον κέντρο της εξέδρας ύψωνόταν ένα
ευρύχωρο θεωρείο, όπου ήταν καθισμένος ο
βασιλιάς Φρά-Μπράντ, περιστοιχισμένος
από τα μέλη της βασιλικής οικογενείας.

Ο Λάκον-Τάυ προσπάθησε να σταθή
σε τέτοιο μέρος ώστε να τον δ- ο βασι-
λιάς.

Και, πραγματικά, τα μάτια του Φρά-
Μπράντ έπεσαν σε κάποια στιγμή πάνω
του.

Ο βασιλιάς τον κύτταξε δυό ή τρία
δευτερόλεπτα κι' έπειτα γύρισε αλλού τ-
βλέμμα του.

— Σας πρόσεξε, είπε σιγά ο γιατρός.

— Ναί, απάντησε ο στρατηγός...

— Δε μου φαίνεται καλόκεφος...

— Πολύ σπάνια είναι πρόσχαρος. Όλα
αυτά τα χρόνια που βρίσκομαι κοντά του
δεν τον είδα να γελάει περισσότερο από
δυό ή τρεις φορές... Να οι μοναχοί...

Η καύση άρχισε...

— Και που βρίσκεται ο ελέφας;

— Στο εσωτερικό της κεντρικής πυράς.
Μετά την καύση, η τέφρα του θα σκορπι-
σ- στον Με-Νάμ, που είναι ο μεγαλύ-
τερος ποταμός του Σιάμ. Τα κόκκαλά του
θα τα βάλουν μέσα σ' ένα δόχρυσο κι-
βότιο και θα τα πάνε στην παγίδα του
Μπρομπίστ. Εκεί βρίσκονται τα όσα δ-
λων των παλιών βασιλιάδων του Σιάμ και
όλων των άλλων λευκών ελεφάντων που έ-
χουν πεθάνει.

Ένα πλήθος από μοναχούς και μοναχές
προχωρούσαν τώρα προς τη σωρ, ψέλνον-
τας πένθιμους ύμνους στη γλώσσα των
Μπαλί. Άνδρες και γυναίκες φορούσαν ο-
λόλευκα μεταξωτά ράσα. Μουσικοί με πνευ-
στά όργανα, όπως τα κλαρίνα και με με-
γάλα τύμπανα, που έμοιαζαν με βαρέλια,
συνόδευαν τις ψαλμωδίες τους. Ακολουθού-
σαν οι χορευτές κι' οι χορεύτριες, που φο-
ρούσαν στο κεφάλι κωνικούς σκούφους με
ψεύτικα πετράδια. Πίσω απ' αυτούς άρχιζε
μια ατελείωτη σειρά από σκλάβους, που
κρατούσαν στα χέρια τους κείνιστρα με ρη-
νιόξυλα, σκόνη σαντάλ και άνθη. Την που-
τιόξυλα, πάλι, έβγαζαν από χρυσά αγγεία
που έκλειναν δώδεκα άρματα. Σε καθένα
απ' αυτά βρίσκονταν τεράστια αγάλματα
από επιχρυσωμένο ξύλο, που παρίσταναν
λέοντες, τίγρεις, ελέφαντες, κολοσσισίους
δράκοντες και άλλα μυθολογικά τέρατα.
Τα άρματα αυτά κινούνταν κάτω από μου-
σικούς, που κρατούσαν κάτι παράξενα μου-
σικά όργανα όμοια με μπουζιλίες, που ή-
ταν τυλιγμένες με δέρματα ζώων. Αυτά τα
όργανα τα χτυπούσαν με τις γροθιές.

Η παράθεση λιτανεία έκαμε δυό φο-
ρές το γύρο της πυράς, ενώ εκείνοι που
την αποτελούσαν έψελναν και ούρλιαζαν ο-
λόένα και πιο δυνατά. Ένας μοναχός έ-
δεσε κατόπιν μία μεγάλη μεταξωτή ται-
νία σ' ένα από τα ξύλα της πυράς και
πέρασε την άλλη άκρη της γύρω σ' ένα
σωρ όρών βιβλίων, για να δείξη το συν-
δεσμο που υπήρχε μεταξύ του πεθαμένου
ελέφαντος και του πνεύματος του Σομόνα
Κοντόμ.

Μόλις πραγματοποιήθηκε αυτός ο συμ-
βολικός σύνδεσμος, οι μοναχοί σταμάτη-
σαν άμεσα τις ψαλμωδίες τους κι' οι μου-
σικοί έπαψαν να παίζουν.

Μερικοί στρατιώτες σκόρπισαν κατόπιν
μπάρουτη από κεί που τελείωνε η εξέδρα
ως το σωρ των ξύλων.

Όλα πια ήταν έτοιμα για την καύση.

Ο βασιλιάς έσκυψε, κρατώντας έναν α-
ναμένο πυρσό στα χέρια του κι' έβαλε
φωτιά σ' αυτή τη μπουζιλιά. Η φλόγα έ-
τρεξε άμεσα κι' έφτασε ως τη βάση της
πυράς, όπου είχαν συγκεντρωθεί διάφορες
ρητινικές ουσίες.

Ένα πυκνό σύννεφο ολόμαυρου καπνού
σκέπασε άμεσα την κεντρική πυρά και
τις άλλες τέσσερες, που βρίσκονταν στα
τέσσερα σημεία του ορίζοντος. Έπειτα, τε-
ράστιες φλόγες άρχισαν να ξεσπούν από
το σύννεφο και να τινάζονται προς τα
πάνω.

Οι μοναχοί ξανάρχισαν

σ' εκείνους που βρίσκονταν πάνω στην ε-
ξέδρα. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι δεν περί-
μεναν πως δ- τον βασιλιά απέναντί τους.
Γι' αυτό, οι περισσότεροι απόφυγαν
να την χαιρετήσουν. Κι' οι ελάχιστοι που
τό αντάπεδωσαν το χαιρετισμό του το έ-
καμαν πιο πολύ από συμπόνους.

Στον κέντρο της εξέδρας ύψωνόταν ένα
ευρύχωρο θεωρείο, όπου ήταν καθισμένος ο
βασιλιάς Φρά-Μπράντ, περιστοιχισμένος
από τα μέλη της βασιλικής οικογενείας.

Ο Λάκον-Τάυ προσπάθησε να σταθή
σε τέτοιο μέρος ώστε να τον δ- ο βασι-
λιάς.

Και, πραγματικά, τα μάτια του Φρά-
Μπράντ έπεσαν σε κάποια στιγμή πάνω
του.

Ο βασιλιάς τον κύτταξε δυό ή τρία
δευτερόλεπτα κι' έπειτα γύρισε αλλού τ-
βλέμμα του.

— Σας πρόσεξε, είπε σιγά ο γιατρός.

— Ναί, απάντησε ο στρατηγός...

— Δε μου φαίνεται καλόκεφος...

— Πολύ σπάνια είναι πρόσχαρος. Όλα
αυτά τα χρόνια που βρίσκομαι κοντά του
δεν τον είδα να γελάει περισσότερο από
δυό ή τρεις φορές... Να οι μοναχοί...

Η καύση άρχισε...

— Και που βρίσκεται ο ελέφας;

— Στο εσωτερικό της κεντρικής πυράς.
Μετά την καύση, η τέφρα του θα σκορπι-
σ- στον Με-Νάμ, που είναι ο μεγαλύ-
τερος ποταμός του Σιάμ. Τα κόκκαλά του
θα τα βάλουν μέσα σ' ένα δόχρυσο κι-
βότιο και θα τα πάνε στην παγίδα του
Μπρομπίστ. Εκεί βρίσκονται τα όσα δ-
λων των παλιών βασιλιάδων του Σιάμ και
όλων των άλλων λευκών ελεφάντων που έ-
χουν πεθάνει.

Ένα πλήθος από μοναχούς και μοναχές
προχωρούσαν τώρα προς τη σωρ, ψέλνον-
τας πένθιμους ύμνους στη γλώσσα των
Μπαλί. Άνδρες και γυναίκες φορούσαν ο-
λόλευκα μεταξωτά ράσα. Μουσικοί με πνευ-
στά όργανα, όπως τα κλαρίνα και με με-
γάλα τύμπανα, που έμοιαζαν με βαρέλια,
συνόδευαν τις ψαλμωδίες τους. Ακολουθού-
σαν οι χορευτές κι' οι χορεύτριες, που φο-
ρούσαν στο κεφάλι κωνικούς σκούφους με
ψεύτικα πετράδια. Πίσω απ' αυτούς άρχιζε
μια ατελείωτη σειρά από σκλάβους, που
κρατούσαν στα χέρια τους κείνιστρα με ρη-
νιόξυλα, πάλι, έβγαζαν από χρυσά αγγεία
που έκλειναν δώδεκα άρματα. Σε καθένα
απ' αυτά βρίσκονταν τεράστια αγάλματα
από επιχρυσωμένο ξύλο, που παρίσταναν
λέοντες, τίγρεις, ελέφαντες, κολοσσισίους
δράκοντες και άλλα μυθολογικά τέρατα.
Τα άρματα αυτά κινούνταν κάτω από μου-
σικούς, που κρατούσαν κάτι παράξενα μου-
σικά όργανα όμοια με μπουζιλίες, που ή-
ταν τυλιγμένες με δέρματα ζώων. Αυτά τα
όργανα τα χτυπούσαν με τις γροθιές.

Η παράθεση λιτανεία έκαμε δυό φο-
ρές το γύρο της πυράς, ενώ εκείνοι που
την αποτελούσαν έψελναν και ούρλιαζαν ο-
λόένα και πιο δυνατά. Ένας μοναχός έ-
δεσε κατόπιν μία μεγάλη μεταξωτή ται-
νία σ' ένα από τα ξύλα της πυράς και
πέρασε την άλλη άκρη της γύρω σ' ένα
σωρ όρών βιβλίων, για να δείξη το συν-
δεσμο που υπήρχε μεταξύ του πεθαμένου
ελέφαντος και του πνεύματος του Σομόνα
Κοντόμ.

Μόλις πραγματοποιήθηκε αυτός ο συμ-
βολικός σύνδεσμος, οι μοναχοί σταμάτη-
σαν άμεσα τις ψαλμωδίες τους κι' οι μου-
σικοί έπαψαν να παίζουν.

Μερικοί στρατιώτες σκόρπισαν κατόπιν
μπάρουτη από κεί που τελείωνε η εξέδρα
ως το σωρ των ξύλων.

Όλα πια ήταν έτοιμα για την καύση.

Ο βασιλιάς έσκυψε, κρατώντας έναν α-
ναμένο πυρσό στα χέρια του κι' έβαλε
φωτιά σ' αυτή τη μπουζιλιά. Η φλόγα έ-
τρεξε άμεσα κι' έφτασε ως τη βάση της
πυράς, όπου είχαν συγκεντρωθεί διάφορες
ρητινικές ουσίες.

Ένα πυκνό σύννεφο ολόμαυρου καπνού
σκέπασε άμεσα την κεντρική πυρά και
τις άλλες τέσσερες, που βρίσκονταν στα
τέσσερα σημεία του ορίζοντος. Έπειτα, τε-
ράστιες φλόγες άρχισαν να ξεσπούν από
το σύννεφο και να τινάζονται προς τα
πάνω.

Οι μοναχοί ξανάρχισαν

σ' εκείνους που βρίσκονταν πάνω στην ε-
ξέδρα. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι δεν περί-
μεναν πως δ- τον βασιλιά απέναντί τους.
Γι' αυτό, οι περισσότεροι απόφυγαν
να την χαιρετήσουν. Κι' οι ελάχιστοι που
τό αντάπεδωσαν το χαιρετισμό του το έ-
καμαν πιο πολύ από συμπόνους.

Στον κέντρο της εξέδρας ύψωνόταν ένα
ευρύχωρο θεωρείο, όπου ήταν καθισμένος ο
βασιλιάς Φρά-Μπράντ, περιστοιχισμένος
από τα μέλη της βασιλικής οικογενείας.

Ο Λάκον-Τάυ προσπάθησε να σταθή
σε τέτοιο μέρος ώστε να τον δ- ο βασι-
λιάς.

Και, πραγματικά, τα μάτια του Φρά-
Μπράντ έπεσαν σε κάποια στιγμή πάνω
του.

Ο βασιλιάς τον κύτταξε δυό ή τρία
δευτερόλεπτα κι' έπειτα γύρισε αλλού τ-
βλέμμα του.

— Σας πρόσεξε, είπε σιγά ο γιατρός.

— Ναί, απάντησε ο στρατηγός...

— Δε μου φαίνεται καλόκεφος...

— Πολύ σπάνια είναι πρόσχαρος. Όλα
αυτά τα χρόνια που βρίσκομαι κοντά του
δεν τον είδα να γελάει περισσότερο από
δυό ή τρεις φορές... Να οι μοναχοί...

Η καύση άρχισε...

— Και που βρίσκεται ο ελέφας;

— Στο εσωτερικό της κεντρικής πυράς.
Μετά την καύση, η τέφρα του θα σκορπι-
σ- στον Με-Νάμ, που είναι ο μεγαλύ-
τερος ποταμός του Σιάμ. Τα κόκκαλά του
θα τα βάλουν μέσα σ' ένα δόχρυσο κι-
βότιο και θα τα πάνε στην παγίδα του
Μπρομπίστ. Εκεί βρίσκονται τα όσα δ-
λων των παλιών βασιλιάδων του Σιάμ και
όλων των άλλων λευκών ελεφάντων που έ-
χουν πεθάνει.

Ένα πλήθος από μοναχούς και μοναχές
προχωρούσαν τώρα προς τη σωρ, ψέλνον-
τας πένθιμους ύμνους στη γλώσσα των
Μπαλί. Άνδρες και γυναίκες φορούσαν ο-
λόλευκα μεταξωτά ράσα. Μουσικοί με πνευ-
στά όργανα, όπως τα κλαρίνα και με με-
γάλα τύμπανα, που έμοιαζαν με βαρέλια,
συνόδευαν τις ψαλμωδίες τους. Ακολουθού-
σαν οι χορευτές κι' οι χορεύτριες, που φο-
ρούσαν στο κεφάλι κωνικούς σκούφους με
ψεύτικα πετράδια. Πίσω απ' αυτούς άρχιζε
μια ατελείωτη σειρά από σκλάβους, που
κρατούσαν στα χέρια τους κείνιστρα με ρη-
νιόξυλα, πάλι, έβγαζαν από χρυσά αγγεία
που έκλειναν δώδεκα άρματα. Σε καθένα
απ' αυτά βρίσκονταν τεράστια αγάλματα
από επιχρυσωμένο ξύλο, που παρίσταναν
λέοντες, τίγρεις, ελέφαντες, κολοσσισίους
δράκοντες και άλλα μυθολογικά τέρατα.
Τα άρματα αυτά κινούνταν κάτω από μου-
σικούς, που κρατούσαν κάτι παράξενα μου-
σικά όργανα όμοια με μπουζιλίες, που ή-
ταν τυλιγμένες με δέρματα ζώων. Αυτά τα
όργανα τα χτυπούσαν με τις γροθιές.

Η παράθεση λιτανεία έκαμε δυό φο-
ρές το γύρο της πυράς, ενώ εκείνοι που
την αποτελούσαν έψελναν και ούρλιαζαν ο-
λόένα και πιο δυνατά. Ένας μοναχός έ-
δεσε κατόπιν μία μεγάλη μεταξωτή ται-
νία σ' ένα από τα ξύλα της πυράς και
πέρασε την άλλη άκρη της γύρω σ' ένα
σωρ όρών βιβλίων, για να δείξη το συν-
δεσμο που υπήρχε μεταξύ του πεθαμένου
ελέφαντος και του πνεύματος του Σομόνα
Κοντόμ.

Μόλις πραγματοποιήθηκε αυτός ο συμ-
βολικός σύνδεσμος, οι μοναχοί σταμάτη-
σαν άμεσα τις ψαλμωδίες τους κι' οι μου-
σικοί έπαψαν να παίζουν.

Μερικοί στρατιώτες σκόρπισαν κατόπιν
μπάρουτη από κεί που τελείωνε η εξέδρα
ως το σωρ των ξύλων.

Όλα πια ήταν έτοιμα για την καύση.

Ο βασιλιάς έσκυψε, κρατώντας έναν α-
ναμένο πυρσό στα χέρια του κι' έβαλε
φωτιά σ' αυτή τη μπουζιλιά. Η φλόγα έ-
τρεξε άμεσα κι' έφτασε ως τη βάση της
πυράς, όπου είχαν συγκεντρωθεί διάφορες
ρητινικές ουσίες.

Ένα πυκνό σύννεφο ολόμαυρου καπνού
σκέπασε άμεσα την κεντρική πυρά και
τις άλλες τέσσερες, που βρίσκονταν στα
τέσσερα σημεία του ορίζοντος. Έπειτα, τε-
ράστιες φλόγες άρχισαν να ξεσπούν από
το σύννεφο και να τινάζονται προς τα
πάνω.

Οι μοναχοί ξανάρχισαν

σ' εκείνους που βρίσκονταν πάνω στην ε-
ξέδρα. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι δεν περί-
μεναν πως δ- τον βασιλιά απέναντί τους.
Γι' αυτό, οι περισσότεροι απόφυγαν
να την χαιρετήσουν. Κι' οι ελάχιστοι που
τό αντάπεδωσαν το χαιρετισμό του το έ-
καμαν πιο πολύ από συμπόνους.

Στον κέντρο της εξέδρας ύψωνόταν ένα
ευρύχωρο θεωρείο, όπου ήταν καθισμένος ο
βασιλιάς Φρά-Μπράντ, περιστοιχισμένος
από τα μέλη της βασιλικής οικογενείας.

Ο Λάκον-Τάυ προσπάθησε να σταθή
σε τέτοιο μέρος ώστε να τον δ- ο βασι-
λιάς.

Και, πραγματικά, τα μάτια του Φρά-
Μπράντ έπεσαν σε κάποια στιγμή πάνω
του.

Ο βασιλιάς τον κύτταξε δυό ή τρία
δευτερόλεπτα κι' έπειτα γύρισε αλλού τ-
βλέμμα του.

— Σας πρόσεξε, είπε σιγά ο γιατρός.

— Ναί, απάντησε ο στρατηγός...

— Δε μου φαίνεται καλόκεφος...

— Πολύ σπάνια είναι πρόσχαρος. Όλα
αυτά τα χρόνια που βρίσκομαι κοντά του
δεν τον είδα να γελάει περισσότερο από
δυό ή τρεις φορές... Να οι μοναχοί...

Η καύση άρχισε...

— Και που βρίσκεται ο ελέφας;

— Στο εσωτερικό της κεντρικής πυράς.
Μετά την καύση, η τέφρα του θα σκορπι-
σ- στον Με-Νάμ, που είναι ο μεγαλύ-
τερος ποταμός του Σιάμ. Τα κόκκαλά του
θα τα βάλουν μέσα σ' ένα δόχρυσο κι-
βότιο και θα τα πάνε στην παγίδα του
Μπρομπίστ. Εκεί βρίσκονται τα όσα δ-
λων των παλιών βασιλιάδων του Σιάμ και
όλων των άλλων λευκών ελεφάντων που έ-
χουν πεθάνει.

Ένα πλήθος από μοναχούς και μοναχές
προχωρούσαν τώρα προς τη σωρ, ψέλνον-
τας πένθιμους ύμνους στη γλώσσα των
Μπαλί. Άνδρες και γυναίκες φορούσαν ο-
λόλευκα

— "Εμεινες εκεί πολύ καιρό, συνέχισε ο βασιλιάς. Πρέπει, λοιπόν, ν' άκουσες ένα θρύλο...

— Ποιά θρύλο;
— Τό θρύλο που μιλάει γιά τó μαστίγιο του Σομόνα Κοντόμ.

— Ο Λάκον - Τάυ κτύπαζε με άμχανιά τó βασιλιά. Δέν υπερούσε να καταλάβη ποιά σκοπό είχε αυτή ή έρώτησι. "Επειτα άπάντησε:

— Ναι, άκουσα κάποτε αυτό τó θρύλο.

— Ξέρεις που είναι θαμμένο;

— Σύμφωνα με τίς άφηγήσεις που μου έκαναν, τó μαστίγιο αυτό είναι θαμμένο σε μία παγέδα κάποιας παλαιάς πολιτείας.

— Που βρίσκεται κοντά στη μυητηριώδη λίμνη του Κε Σάπ, δέν είν' έτσι;

— Έτσι άκουσα.

— Μαθε τώρα πώς ό Σομόνα Κοντόμ, που τόν ρώτησαν οι μοναχοί, τούς άπάντησε με τή συμβολική γλώσσα του πώς, χωρίς αυτό τó μαστίγιο, δέν θα μπόρεσώμε να πιάσωμε κανένα λευκό έλέφαντα.

Είναι απαραίτητο, λοιπόν, να ξαναβρούμε αυτό τó μαστίγιο. Διαφορετικά, οι πιο μεγάλες καταστροφές θα ξεσπάσουν στο Σιάμ...

— Αν θέλεις να ξανακερδίσεις τήν εύνοιά μου και να γλυτώσης τήν κόρη σου από τή σκλαδιά, πηγαίνε να βρης αυτό τó μαστίγιο.

— Άλλ' αν δέν υπάρχει πουθενά; τραύλισε ό Λάκον - Τάυ.

— Ο Σομόνα Κοντόμ μίλησε τούς μοναχούς, άπάντησε ό βασιλιάς. Τολμάς, λοιπόν, ν' άμφισβητήσεις τή λόγια του θεού;...

Από τριακόσια χρόνια γίνεται λόγος γι' αυτό τó μαστίγιο!

— Άλλά πώς θα μπόρέσω να τó βρώ; ρώτησε ό Λάκον - Τάυ.

— Αυτό είναι δική σου δουλειά, άπάντησε ό βασιλιάς. Σου δίνω τρεις μέρες προθεσμία γιά να κάνεις τίς απαραίτητες προετοιμασίες. Πηγαίνε... Ξέρεις τώρα με ποιό τρόπο μπόρείς να έξιλεωθής άπέναντί μου και να ξανακερδίσεις τήν εύνοιά μου;

— Ο Λάκον - Τάυ έφυγε συλλογισμένος από τó βασιλικό ανάκτορο.

— Ο γιατρός τόν περίμενε κοντά στην πύλη.

— Ξανακερδίσατε τήν εύνοιά του βασιλιά; τόν ρώτησε.

— Ο Λάκον - Τάυ έκανε μία άόριστη χειρονομία.

— Τό μόνο που μπορώ να πώ είνε ότι έσωσα γιά τή στιγμή τó κεφάλι μου κι' ότι γλυτώσα τήν άγαπημένη μου Λέν - Λάϊ από τή σκλαδιά. Άλλά...

— Άλλά;

— ...με τόν όρο ότι θα φύγω άμέσως από τήν Μπαγκόγκ.

— Γιά να πάτε που;

— Ο βασιλιάς που άνέθεσε μία μακρυνή άποστολή...

— Ποιά άποστολή;

— Ο Λάκον - Τάυ κτύπαζε γύρω του σαν να φοβόταν μήπως τούς παρακολουθούσαν.

— Πηγαίνουμε καλύτερα στο σπίτι μου, άπάντησε. Έκεί θα μπόρέσωμε να συζητήσωμε με μεγαλύτερη ήσυχία.

Μία επικίνδυνη άποστολή

— Έπειτα από ένα τέταρτο, βρίσκονταν στο δωμάτιό όπου είχαν πρωτοσυναντηθή κι' όπου ό γιατρός είχε κατορθώσει να σώσει τó στρατηγό από τή νύχια τού θανάτου.

Μόλις έφτασαν εκεί, ό Λάκον - Τάυ είνε στην κόρη του ότι θα κοιμήσει άργότερα και τήν παρακάλεσε να κινή γνώση σε όλους ότι δέν επιθυμούσε να τόν ένοχλήσουν. "Εκείσε κατόπιν τήν πόρτα και προσκάλεσε τó γιατρό να καθίση πλάι του σ' ένα ντιβάνι που βρισκόταν στο βάθος τού δωματίου.

— Να ποιά είναι ή άποστολή που μου άνέθεσε ό βασιλιάς, είνε.

Και τόν άφηγήθηκε τή συνομιλία που είχε με τόν Φά - Μπάιντ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι

— Εν ALMA MICHIGAN, U.S.A., τήν 21 Νοεμβρίου 1956 ετελέσθησαν οι γάμοι τού κ. Ευαγγέλου Π. Ανδρεούλα μετά τής θείας Κλεοπάρας Δ. Στάμα.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μαγκμερ, που φοβόταν τόν Τριβουλέτο, άποφύγει να εμφανιστή στο πανόραμο τού Καρολμαννού γιά να συλλάβη τόν πρίγκηπα ντε Μοντεμπέλλο και τούς συντρόφους του, όπως τόν είχε διατάξει ό βασιλιάς. Τό ίδιο βράδυ, ό θραυκός κατορθώνει ν' άπαγάγη τή Ζιλέτ, ένα ό Σανούκ που τόν συνόδευε, χτυπάει μ' ένα αιδερένιο λαστάρι τή Μαργαρίτα στο κεφάλι. Γυρίζει κατόπιν γιά να τήν άποτελειώσει, άλλα βρίσκεται αντιμετώπος στο Μαγκμερ. Μονομαχούν και ό Σανούκ σφριάζεται νεκρός. Ο Μαγκμερς κι' οι συντρόφοί του, που τούς έχει οδηγεί μέσα από πάρκα η Μαγδαληνή θεού, σκοτώνοντας τή στρατιά τού φρουρού, σε ατην πόρτα, ρομούν κατόπιν προς τó μέρος τού ανακτόρου, γιά ν' άπελευθερώσουν τή Ζιλέτ από τή χείρα τού βασιλιά.

52ον

— Φρουροί!... Συναγερμός!...

φώναζε ό Μαγκμερ, βλέποντας αυτούς τούς αγνώστους που είχαν παραβείσει τó άσυλο τών βασιλικών διαμερισμάτων.

Άλλ' οι έπιδρομείς είχαν άρχισει κι' άλλας τó έργο τους. Πρώτη ή Μαγδαληνή Φερράν θύσισε τó έγχειρίδιό της στο στήθος τού ενός από τούς δυό φρουρούς και κατόπιν, με μία άστρατιά κίνησι, χτύπησε τόν άλλον στην κοιλιά.

Ο Μαγκμερς κι' ό Λαντενάι είχαν όρμησει ταυτόχρονα πάνω στους τρεις άξιωματικούς που μόλις πρόφτασαν να θγαλουν τή ξίφη τους. Άλλ' οι δυό φίλοι δέν έδωσαν τή δική τους. Πατήσαν τή έγχειρίδιά τους. Κι' ήταν τόσο ορμητική ή έπιθεσί τους, πού, έπειτα από μερικά λεπτά, οι τρεις αντίπαλοί τους σωριάζονταν κάτω πλημμυρισμένοι στα αίματα.

Οι τέσσερες ύπηρετες γονάτισαν μπροστά στο Λορέντζο και άπλωσαν τή χείρα τους γιά να τούς τή δέση.

Ο Μαγκμερ, βλέποντας τούς έπιδρομείς, θέλησε να τρέξη έξω γιά να ζητήσει βοήθεια. Άλλά βρέθηκε μπροστά στον Μοντεμπέλλο.

— Τόπο! φώναξε.

Άλλ' αίσθηθηκε εσφινικά, δέκα δάκτυλα να σφίγγονται γύρω στο λαιμό του.

Ήταν ό Τριβουλέτος, που είχε χρησιμοποίησει, αντί γιά άπλο, τή χείρα του.

Έπειτα από μία στιγμή ό Μαγκμερ, σωριαζόταν στο πάτωμα.

Έκείνη τή στιγμή άκούστηκε μία σπαρρακτική κραυγή:

— Μητέρα!... Βοήθεια!...

Ήταν ή φωνή τής Ζιλέτ.

Έτρεξαν όλοι στην πόρτα τού βασιλικού κοιτόνα. Άλλά τήν βρήκαν κλειστή.

— Κατάρα! βρυχήθηκε ό Μαγκμερς.

Πίσω απ' αυτή τήν πόρτα άκούγόταν θόρυβος πάλης.

— Βοήθεια! φώναζε και πάλι ή δυστυχισμένη νέα.

— Έρχουαι, Ζιλέτ! άπάντησε ό Μαγκμερς.

Κι' άρχισε να χτυπά με τόν ώμο του τήν πόρτα.

Ο Μοντεμπέλλο είχε εσφινικά, μία σωτηρία έμπνευσι.

— Σηκώστε τόν πάγκο! φώναζε.

Ήταν ένας θαυός βρύνας πάγκος, που βρισκόταν στο βάθος τού προθαλάμου.

Τόν έπιασαν άμέσως κι' άρχισαν να χτυπάνε μ' αυτόν τήν πόρτα.

Στό πέμπτο ή έκτο χτύπημα, ένα κομμάτι από τήν πόρτα έπεσε. Μερικά καινούργια χτυπήματα τήν έκαναν να σωριαστή με πάταγο.

Ωρμησαν τότε όλοι μέσα στον βασιλικό κοιτόνα.

Η Ζιλέτ είχε συγκεντρώσει κάμποσα καθίσματα γύρω της και τή χρησιμοποιούσε σαν κινούμενον προμαχώνα. Όταν ό βασιλιάς ώρμούσε από τó ένα μέρος, ή νέα έφευγε από τó άλλο, φροντίζοντας πάντα να βρίσκεται πίσω από τή καθίσματα που τήν έπροστάτευαν.

Άλλά πώς θα ακόμη θα μπορούσε να κρατήσει αυτό τó παιχνίδι; Η δυστυχισμένη νέα ήταν μουσκεμένη στον ιδρώτα και τή γονάτ της λυγίζαν από τήν κόπωση και τήν αγωνία.

Ο Μαγκμερς βρέθηκε μ' ένα πήδημα κοντά της. Τήν άρπαξε άμέσως από τήν μέση και τήν έριξε στον ώμο του... Ή στιγμή δέν ήταν κατάλληλη γιά διαχωσεις. Διευθύθηκε κατόπιν προς τήν πόρτα.

Ο βασιλιάς κτύπαζε σαν άπληθύνόμενος τούς έπιδρομείς. "Ήθελε να φωνάξη στους ανθρώπους του, άλλ' από τó στόμα του έδαιναν μόνο αναβρές κραυγές.

Ο Μαγκμερς με τó πολύτιμο φορτίο του στη ραχή ώρμησε προς τόν προθαλάμο. Οι άλλοι πέντε τόν περιστοιχισαν, φτιάχνοντας γύρω του μία ασπίδα με τή κορμιά τους.

Άλλ' οι ένοικοι τού πύργου είχαν άναστατωθή από τίς φωνές και τó θόρυβο. Οι γυναίκες ούρλιαζαν σαν δαιμονισμένες ενώ οι άνδρες ντυνόταν βιαστικά κι' έτρεχαν έξω από τήν θωριάτ τους.

Ο γελωτοποιός

Η μικρή ομάδα περνούσε τώρα από τόν κεντρικό διάδρομο.

Καμία είκοσαριά εύγενείς βρίσκονταν εκεί. Μερικοί απ' αυτούς τράβηξαν τή ξίφη τους, ενώ οι άλλοι έκαναν τάχα πως ζητούσαν πληροφορίες γιά να μήν πάρουν μέρος στη σύγκρουσι.

Ο Μοντεμπέλλο προπορευόταν από τούς συντρόφους του. Τό ξίφος του άρχισε να διαγράφει κύκλους ολόγυρα.

Άκούστηκαν άμέσως ουρλιαγματα πάνου. Ο πρίγκηπας χτυπούσε στην τύχη.

Και, δυό ή τρεις φορές, ή αίχμη τού ξίφους του χόθηκε στη ραχή ή τó στήθος αλλικών που ήταν όπλοισ ή δέν είχαν πάρει μέρος στη σύγκρουσι.

— Τόπο! φώναζε ό πρίγκηπας ενώ μοίραζε μεθοδικά τή χτυπήματά του.

Γύρω του ό Λαντενάι, ό Τριβουλέτος, ή Μαγδαληνή κι' ό Λορέντζο χτυπούσαν έπίσης με τή ξίφη ή τή έγχειρίδιά τους.

Η μικρή ομάδα προχωρούσε με κόπο. Οι εύγενεις είχαν συνέλθει τώρα από τήν κατάπληξι τους κι' ώρμούσαν από όλα τή μέρη. Οι σωματοφύλακες τού Μαγκμερ έκαναν ήρωικές προσπάθειες γιά ν' άνοίξουν δρόμο. Είχαν όλοι τραυματιστή, άλλα κατάφεραν πάντα να προχωρούν.

Σε κάποια στιγμή, ό βασιλιάς Φραγκίσκος έμφανίστηκε στο επάνω μέρος τής σκάλας.

— Σταματήστε τους! ούρλιαξε. Σκοτώστε τους!

Η εμφάνισι τού βασιλιά ξανάβωσε θόρυβο στους εύγενεις, που ώρμησαν με λύσσα πάνω στη μικρή ομάδα. Καθένας από κείνους που τήν άποτελούσαν έπρεπε ν' αντιμετώπιζε πέντε ή έξη ταυτόχρονα.

Ήταν άμφίβολο πιά αν θα κατάφεραν να φτάσουν ως τήν έξοδο.

Άλλ' ένα άπρόοπτο περιστατικό έσωσε τήν κατάσταση. Ο βασιλιάς είχε άναγνωρίσει τόν Τριβουλέτο.

— Ο Τριβουλέτος! φώναζε.

Η φωνή του είχε κάτι τó σπαρρακτικό. Δέν τού είχαν πη, λοιπόν, ότι ό Τριβουλέτος είχε πεθάνει σε κάποιο υπόγειο κελλί τής Βαστίλλης; Άλλά τότε πώς βρισκόταν στο Φονταίνεμπλά; Μήπως ήταν τó φάντασμα του;

— Ο Τριβουλέτος! ξαναφώναζε.

— Ο Τριβουλέτος! άκούστηκαν δέκα, είκοσι, τριάντα φωνές ολόγυρα.

Οι αλλικοί δοκίμαζαν τήν ίδια έκπληξι με τó βασιλιά. Γιατί κι' αυτοί επίσης είχαν μάθει πώς ό γελωτοποιός είχε πεθάνει και δέν μπορούσαν να καταλάβουν αυτή τήν άπροδόκητη εμφάνισι τόν στον πύργο τού Φονταίνεμπλά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

Τις θα καλωλεμήσει ΤΗΝΑΝΙΑ

Επί τέλους να κοιμηθώ!..

ΟΤΑΝ σηκωνόμαστε τó πρωί, μετά από έναν ήσυχο και γλυκό ύπνο, είμαστε ευδιάθετοι ολόκληρη τήν ήμέρα. Οι ψυχίατροι χρησιμοποιούν τόν όρο «ευφορία» γιά να προσδιορίσουν τήν ευχάριστη αυτή κατάσταση. Μας λένε ακόμη ότι ένας βαθύς ύπνος μας δίνει περισσότερη ευτυχία από όση όλα τά άγαθά τής γής και είναι απαραίτητος γιά όσους θέλουν να χαρούν πραγματικά τή ζωή.

Ο μεγαλύτερος έγχρος τού ανθρώπου τού 20ού αιώνα είναι ή άπνεια. Τά διεθνή προβλήματα, οι φροντίδες, ή έντατική ζωή τής έποχής μας, μάς δημιουργούν μία τέτοια ψυχική και σωματική κατάσταση, ώστε δέν έχουμε τήν ήρεμία που απαιτείται γιά έναν ευεργετικό ύπνο. Τά νεύρα μας έρεθίζονται. Γινόμαστε κακοί ούζυγοι, άμελείς γονείς, άπροσεχτοι υπάλληλοι...

Όταν μάθουμε τó μηχανισμό τού σώματός μας, όταν προσπαθήσουμε να κερδίσουμε τόν ύπνο όπως άποφασίζουμε να κερδίσουμε τó ψαμί μας, τότε μόνο θα άπαλλαγόμε όριστικά από τήν άπνεια.

Αν έχετε άποκτήσει τήν όλβια συνήθεια να μεταχειρίζεστε ύπναιτικά, προσέξτε! Είναι επικίνδυνα. Δέν έχουν θεί μεία σε μία κανονική ζωή. Προκαλούν συχνά τó θάνατο γιάτί εξασθενίζουν τόν οργανισμό. Είναι άναγκαία, βέβαια, σε ώρισμένες περιπτώσεις (πόνος, ψυχική κατάπτωσης, ανάρρωσις). Δέν επιτρέπεται όμως να καταφεύγουμε σ' αυτό ένας άνθρωπος όλης, και προπαντός χωρίς να συμβουλευτεί τήν προηγούμενη τó γιατρό του.

Όπως γιά να έρετε οτιδήποτε υπάρχει ένας ώρισμένος τρόπος, μία τέχνη που πρέπει να τήν μάθετε, έτσι και γιά να νικήσετε τήν άπνεια πρέπει να δοκιμάσετε διάφορα τεχνάσματα. Πρέπει δηλαδή να μάθετε πώς να κοιμόσαστε. Μήν άμφισβάζετε γιά τή άποτελέσματα. Μπορείτε!

Τά άρθρα αυτά γράφτηκαν άκριβώς γιά να σας βοηθήσουν. Και αν ακόμα δέν πάχετε από άπνεια, θα βρήτε ενδιαφέροντα τρυκ που θα σας επιτρέψουν να βελτιώσετε τόν ύπνο σας.

Πρίν από 2.200 χρόνια ό Μέγανδρος έλεγε σε κάποιο από τά δράματά του: «Όλες οι άρρώστειες γιάτρευονται με τόν ύπνο».

Και ένας σύγχρονός μας, ό γνωστότατος Άγγλος γιατρός Σερ Ρίτσαρντσον: «Οι άρρωστοί που κοιμούνται καλά, είναι αυτοί που έχουν τς περισσότερες πιθανότητες να γιάτρευτούν».

Μετά από πολλές έρευνες, ό δόκτωρ Άντιμποντ Λένιν, έφτασε στο συμπέρασμα ότι πολλές φυσικές άνωμαλίες ένηλικών ανθρώπων όφείλονται σε στερήσι ύπνου κατά τήν παιδική τους ήλικία.

Όφείλομε να κοιμόμαστε άρκετά κάθε νύχτα. Αν συνήθως κοιμόσαστε όκτώ ώρες και τίς έλάτωσης σε έξη, ή ένεργητικότης σας θα μειωθεί αυτόματως κατά 25%.

Σε ένα διαγινισμό ύποψηφιων υπαλλήλων άσφαλιστικών εταιριών, έτέθη ή έξη έρώτησις: «Τί είναι τó πρώτο, τó όποιο ζητά να μάθι ένας άσφαλιστικός μεσίτης από τόν πελάτη του, γιά να κάνει κριβώς αν πρέπει να τού σώσει μία άσφάλεια ζωής;»

«Πόσες άπάντησις λοιπόν ήταν: «Πόσες ώρες κοιμάται συνήθως κάθε νύχτα. Αν ούς πη 8-9, ό πελάτης πρέπει να καταταχθι στην ομάδα τών ανθρώπων που υπόσχονται μία μακρεία ζωή. Και έπομένως μπόρετε να τού κάνετε τήν άσφάλειαν».

Και ό Θεράπωντες στον «Δόν Κιχώτη» μιλώντας γιά τόν ύπνο, λέει τά έξης: «Σκεπάζε έντελώς τόν άνθρωπο, τίς ιδέες του όπως και τó κορμί του, άκριβώς σαν παλτό. Είναι ή τροφή γι' αυτόν που πνίει, τó μί του, άκριβώς σαν ύμνη, ή ζέση γι' αυτόν που κινεί, ή βροδιά που γι' αυτόν που ζεσταίνεται. Είναι τó νόμισμα με τó όποιο αγοράζει καγι' αυτόν που χαράς τής ζωής. Η ζυγαριά στην όποία βαρύνει έξ ίσου όλες τίς χαρές τής ζωής, ό φρόνιμος κι' ό τρελλός».

Με όλο τήν πολύτιμη συμβουλή που θα σας δώσουμε, δώχτε μας όλο από τήν κρεβατοκάμαρά σας τó χειρότερο έχθρο σας, τόν πύργο τού άπνεια.

Μία στατιστική που έγινε σε έπτά χώρες, Ήνωμένες Πολιτείες, Γαλλία, Άγγλία, Καναδά, Δανία, Σουηδία, Νορβηγία, απέδειξε ότι ή «Αμερική μαστίζεται κυριολεκτικά από τήν άπνεια. Τά ένα τρίτα τών κατοίκων της, δηλαδή 50 εκατομμύρια άνθρωποι, άντρες και γυναίκες, παραδέχτηκαν ότι δέν κοιμούνται όπως θα ήθελαν. Ένώ στή Σκανδιναβία (Σουηδία, Δανία, Νορβηγία) μόλις ένας στους τέσσερες κατοίκους έχει αυτή τήν στενοχωρία.

Εκτός αυτού, ή στατιστική άπεκάλυψε ότι:

1) Οι παντρεμένοι είναι πολύ λιγότερο έπιρρεπείς στην άπνεια από όσους ούκ άντρες και οι χωρισμένοι, οι όποιοι, ως επί τó πλείστον, άρ- γούν πολύ να παρασθουν στις άγκάλας τού Μαρρώου.

2) Μεταξύ αυτών που πάσχουν από άπνεια, οι περισσότεροι είναι γυναίκες.

3) Η κυριότερη αίτια τής άπνειας είναι ή κακή κατάσταση τού νευρικού συστήματος.

4) Στους δέκα ανθρώπους που πάσχουν από άπνεια, οι τέσσερες δέν κάνουν τίποτα γιά να θεραπευθούν, οι πέντε παίρνουν ύπναιτικά και καταπραυντικά και ό ένας φανταστικά πρόβασα ή άπαγγέλλει τήν προσπάθεια.

5) Αυτοί που έχουν πάρει μία μέση μόρφωσι, κοιμούνται καλύτερα από τούς πολύ μορφωμένους.

6) Οι ήλικιωμένοι και γενικώς όσοι έχουν περάσει τά 50 δυσκολεύονται να κοιμηθούν πολύ περισσότερο από τούς νέους τών 20 έτών.

7) Όταν ένας άνθρωπος λή «είμαι εύτυχισμένος» μήν άμφισβάζετε ότι δέν γνώρισε ποτέ τó μαρτύριο τής άπνειας. Οι εύτυχισμένοι είναι εκείνοι που δέν μπορούν να κλείσουν μάτι τή νύχτα.

Μία άλλη στατιστική άπεκάλυψε ότι ή πώλησι τών νομίμων ύπναιτικών έχει αύξηθι κατά 100% στις Ήνωμ. Πολιτείες κατά τά δύο τελευταία χρόνια. Κάθε χρόνο αγοράζεται τόση ποσότης απ' αυτά, ώστε θα έφτανε γιά να πάρη από μία δόσι όλος ό πληθυσμός τών Ήνωμένων Πολιτειών και τού Καναδά. Δέν είναι καταπληκτικό;

Άκόμα μία στατιστική δείχνει ότι τó σύνολο τών συνταγών που περιέχουν ναρκωτικά, από 18.159.363 που ήταν τó 1939 έφτασε τά 34.806.618 στο 1948, κι' ένας Θεός ξέρει πόσες θα είναι σήμερα!

Τι δείχνουν αυτοί οι άριθμοι; Μήπως είναι μία προειδοποίησι; Άλλωστε, τής όποιας τούς νόμους άπο καιρό καταπατήσαν οι κάτοικοι τών στες, είναι γεγονός ότι θυμάτα τής άπνειας είναι μόνοι οι κάτοικοι τών πόλεων. Οι άγρότες δέν στριφογυρίζουν ποτέ στο κρεβάτι τους περιμένοντας τήν αύγη.

Όπως θα έρετε, ή αίσθησις τής κοπώσεως φέρνει σχεδόν πάντα ύπνο, ενώ αντίθετος ή μεγάλη σωματική ή πνευματική κόπωση τόν δώχνει. Ο άνθρωπος που όλη τήν ήμέρα εργάζεται καταναλώνοντας περισσότερη ένεργεια από όση τού επιτρέπει ό οργανισμός του, είναι τελείως εξαντλημένος τó βράδυ. Ο συνηθισμένος που δοκίμασε έχουν έρεβσει τó νευρικό του σύστημα. Νυστάζει, βέβαια, άλλα τó πνεύμα του, που όλη τήν ήμέρα βρισκόταν σε υπερδιέγερση, δέν τόν άφήνει να κοιμηθι.

Πολλές φορές κάποιος που παραπονιέται ότι ύποφέρει από άπνεια, δέν είναι παρά υπερβολικός. Άς μήν ξεχάσουμε ότι δέκα λεπτά στο κρεβάτι μάς φαινονται δυό ώρες. Έχουμε τήν άξίωσι να κοιμηθούμε μόλις άκουμπήσουμε τó κεφάλι μας στο μαξιλάρι. Κι' όσο περνάει ή ώρα, αντί να μένουμε ήρεμοι με κλειστά μάτια, περιμένοντας τόν ύπνο, έκνευρίζομαστε, θυμώσουμε, αλλάζουμε συνεχώς θέσεις και έτσι τόν δια- χύνουμε έντελως.

Πρέπει να έρετε ότι όσο σκέπτεσθε ότι πάχετε από άπνεια, τόσο περισσότερες γίνονται οι ώρες τού μαρτυρίου σας. Καλύτερα να πέσετε στο κρεβάτι λίγο άργότερα, όταν καταλάβετε πιά ότι νυστάζετε και ότι τά μάτια σας κλείνουν.

Οι άνθρωποι που πάσχουν από άπνεια, διαίρονται σε τρεις κατηγορίες:

1) Αυτούς που άργούν να κοιμηθούν.

2) Αυτούς που κοιμούνται πολλές φορές τή νύχτα.

3) Αυτούς που κοιμούνται πολύ νωρίς τó πρωί.

Περισσότεροι είναι εκείνοι που ανήκουν στην πρώτη κατηγορία. Οι λιγώτεροι είναι αυτοί που ανήκουν στην τρίτη κατηγορία.

Εκτός από τίς έννοιες και τή νευρική διεύρσι υπάρχουν και πολλές δεύτερες αιτίες τής άπνειας. Παραδείγματος χάριν, λεία έλκας, βρογχίτις, άσθμα, άρρωστικες παροχές, παθήσεις τού άναπνευστικού συστήματος, διαβήτης, άνωμαλίες τού θυρεοειδούς, άλκοολισμός, ζέτασις, άρθροπληρωσις, κλπ.

Πρέπει να έχετε υπ' όψι σας ότι ή άπνεια είναι ένα σύμπτωμα, όπως π.χ. ό έλκας ή οι πόντοι. Φροντίστε λοιπόν να άνακαλύψετε τήν αίτια που τήν προκαλεί.

Και πρίν από όλα κάντε μία γενική ιατρική εξέταση.

Άλλη αίτια είναι ό θόρυβος και ή έλλειψι θορύβου. Οι κάτοικοι τών πόλεων δυσκολεύονται πολύ να κοιμηθούν σε ένα έσοχικό μέρος όπου βασίλει άπόλυτη ήσυχία.

Επίσης πολλοί άνθρωποι χάνουν τόν ύπνο τους γιάτί δέν ξέρουν να τεί άναπνεύσουν.

Άλλωθι δέν έχουν άποκτήσει καλές συνήθειες από μικροί. Πέφτουν στο κρεβάτι άπαισθητοί ώρα, κοιμούνται ποτέ λίγο ποτέ πολύ και γενικά προσπαθούν να άναγκάσουν τόν οργανισμό τους να προσαρμωσθι σε κάποια τούη αντί- όπως είναι τó σωστό-να συμμορφωθούν αυτοί με τίς δίκες τού άνάγκης.

ΤΖΕΗΜΣ ΜΠΕΝΤΕΡ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τρόποι που θα σας βοηθήσουν να βελτιώσετε τόν ύπνο σας.

δὲν ἔβλεπε τὴ στιγμή, τοῦ δείξετε ἀποστροφή. Πιὸ εὐκόλα μπορεῖ νὰ σοῦ συγχωρήσῃ ἓνα μικρὸ λόγο.

Γι' αὐτὸ τοῦ μίλουσε ἀπόψε ἔτσι πικρά; Ἐπειδὴ δὲν λίγο θάπρεπε νὰ παίξῃ τὸ ρόλο τῆς;... Γι' αὐτὴ ἡ φυσικὴ ἀμυνὰ τῆς ψυχῆς τῆς, τὴν ἔκανε νὰ τοῦ φερθῇ ψυχρά; Ἦξερε πὼς σὲ λίγο θὰ ἦταν ἀναγκασμένη νὰ παίξῃ τὸν πιὸ μεγάλο ρόλο τῆς ζωῆς τῆς.

Τὴν πήρε ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἔδωσε τὸ φῶς. Τώρα τὸν ἔβλεπε σὰν σκιά μπροστὰ τῆς. Τὰ δόντια τῆς χτυποῦσαν. Ἦταν εἰκοσι χρόνων, παιδί σχεδὸν ἀκόμη. Κι' ὅμως εἶχε ἀκούσει διάφορα γι' αὐτὲς τὶς στιγμές. Δὲ μποροῦσε νὰ πῇ πὼς ἦταν ἀνίδεξη.

Τὸ φεγγαράκι χάθηκε πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα. Καθὼς ἔδρασε ἀπὸ τὴν ἑξῆς μιά ματιά ἡ Βέτα ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, εἶδε τὴν πλάσι σκεπτικὴ. Ὁ φόδος τῆς ἐσφίξε τὴν καρδιά.

Τότε ἐνοίωσε τὰ μπράτσα του γερὰ γύρω τῆς. Τινάχτηκε. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ ξεφώνιζε. Ἡ ἐπαφὴ αὐτὴ πέρασε ἀπάνω τῆς σὰν ηλεκτρικὸς σπινθίρας. Τὰ γερὰ μπράτσα τὴν ἐσφίξαν πιὸ πολύ.

— Τὸν μισῶ! Τὸν μισῶ! ἔλεγε μέσα τῆς ἡ Βέτα, καὶ τὸ κορμί τῆς ὁλόκληρο γινόταν ἓνα κομμάτι πυρῶμένο σίδερο.

Θάβει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμά του. Θάβει νὰ φύγῃ, ξεφωνίζοντας:

— Δὲν εἶσαι σὺ ὁ ἄντρας μου! Δὲν εἶσαι σὺ ὁ ἄντρας ποὺ διάλεξε ἡ ψυχὴ μου.

Τὰ δόντια τῆς χτυποῦσαν. Τὰ γερὰ μπράτσα ὁ μὴς τὴν κρατοῦσε σφιχτά.

Μέσα στὴν ἀγωνία τῆς προσπάθειον νὰ ξεδιαιλύνῃ τὴν καθήλων ἀκίνητη στὴν ἀγκάλια του, ἡ σκέψι πὼς ἦταν κάτι τὸ ἀναπόφευκτο, τὸ συναισθηματὶ τῆς τιμῆς πὼς ἔτσι ἔπρεπε νὰ φερθῇ, ἐπειδὴ τοῦ ἔχε ὀρκισθῇ νὰ γίνῃ γυναίκα του, καὶ τὸ ἔχε υποσχεθῇ καὶ στοὺς γονεῖς του; Ἡ δυνάμι του ποὺ κι' ἂν ἤθελε νὰ φύγῃ, θὰ τὴν κρατοῦσε;

Κι' ἀξάφια, σὰν ἀστραπὴ, πέρασε γιὰ μιά στιγμή μιά ἄλλη σκέψι στὸ νοῦ τῆς:

Μήπως τίποτε ἀπὸ αὐτὰ; Μήπως τὸ μόνον ποὺ τὴν κρατοῦσε ἔτσι ἀκίνητη, λιπόθυμη σχεδὸν στὴν ἀγκάλια του, ἦταν κάποια πρωτόγνωρη εὐτυχία;

Ἡ ψυχὴ τῆς ἐπαναστάτησε σ' αὐτὴ τὴ σκέψι. Κι' ἡ φωνὴ τῆς ἀκούστηκε ἄγρια, πονεμένη:

— Ἀφσέ με!

Ὁ ἄντρας ὅμως δὲν ἀκούγε πιά. Κι' ἡ Βέτα, μὲ κάποια ἐνδομυχὴ ἱκανοποίησι, κατάλαβε πὼς τὰ χέρια του ἦταν σὰν δύο σιδερένιες λαβίδες γύρω τῆς. Μὲ μιά ἐνδομυχὴ χαρὰ ἐνοίωσε πὼς ἡ βία τὴν ἀνάγκαιε νὰ ὑποταχθῇ. Καὶ νάθελε τώρα, δὲν θὰ τὴν ἀφῆνε νὰ φύγῃ.

Ἡ εὐτυχία τῶν ἄλλων

Τὴν ἄλλη μέρα ἐφθασαν οἱ δικοὶ τῆς στὸ ξενοδοχεῖο, μὲ γλυκὰ, μὲ χαρὲς, μὲ τὴν εὐτυχία ζωγραφισμένην στὸ πρόσωπό τους. Ἡ Βέτα, χλωμὴ σὰν κέρινη, καθόταν ἀπαθῆς. Ὁ Μίμης φαινόταν εὐτυχισμένος. Ἄν καὶ ἦταν λιγώλογος καὶ τυπικός.

Τὸν παρακολοῦθοῦσε ἡ Βέτα, καθὼς μιλοῦσε μὲ τοὺς γονεῖς τῆς. Ἦταν ψηλός, ξε-

ρακιανός, ὅλη του ἡ ὕπαρξι εἰδείχνε τὸν ἄντρα ποὺ ἐργάστηκε γιὰ νὰ φθάσῃ κάπου. Καὶ τώρα, μετὰ τῆς χαρὲς καὶ τὰ γέλια, μιλοῦσε σοβαρὰ στὸν πατέρα τῆς:

— Μόλις περάσουν αὐτὲς οἱ ἡμέρες, θὰ κυττάξω νὰ τελειώσω μιά σπουδαία δουλειά...

Δὲν ἀκούσε παρακάτω ἡ Βέτα. Τὸ μυαλό τῆς σταμάτησε στὴν πρώτη φράσι:

— Μόλις τελειώσουν αὐτὲς οἱ ἡμέρες...

Μιλοῦσε σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ καμμιὰ ἀγαρεία.

— Ὅλα γι' αὐτὸν εἶναι δουλειά, ὑποθέσεις, δούναί καὶ λαβεῖν! συλλογίζονταν πικρά.

Καί, μὴ μπορώντας νὰ βαστάξῃ τὴ σκέψι τῆς, πήρε τὴν ἀδερφὴ τῆς παρὰμερα καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Τί ἔμπορος! Καὶ σήμερα ἀκόμα, μιά τέτοια μέρα, μονάχα γιὰ λογαριασμούς μιλάει καὶ γιὰ δουλειές! Τί ἔμπορος!...

Ἐξυπνὴ ἡ Σοφίκα, τῆς γέλασε στὸ μούτρο!

— Τί λὲς καλέ! Ἄν ἔμεινε ἔμπορος, θὰ σ' ἔπαιρνε ἐξάνα ἀπροιχί!...

Τὰ μάγουλα τῆς Βέτας κοκκίνισαν. Αὐτὸ δὲν τῆς ἄρεσε νὰ τὸ σκέφτεται.

— Εἰ μ' ἀγάπησε, γι' αὐτό! εἶπε πικρά.

— Γιὰ νὰ σ' ἀγάπησῃ, θὰ πῇ πὼς δὲν εἶναι τόσο ἔμπορος! Ἄν ἀγαποῦσε ἀπ' ὅλα πιὸ πολύ τοὺς παρὰδες, θάδρισκε μιά νύφη πλούσια...

— Ποιὰ πλούσια θὰ τὸν ἔπαιρνε; ἔκανε ἡ Βέτα περιφρονητικά.

Γούρλωσε τὰ μάτια τῆς ἡ Σοφίκα.

— Γιατί δὲν θὰ τὸν ἔπαιρνε;

— Τί θὰ τοῦ ζήλευε; Εἶναι τόσο ἄσχημος!...

Κύτταξε ἀπὸ μακριὰ λοξὰ ἡ μικρὴ τὸ γαμπρό τῆς, ἐξεταστικά, κούνησε τὸ κεφάλι τῆς.

— Χμ... Δὲν μπορεῖς νὰ τὸν πῇς κι' ἀσχημο. Βέβαια, δὲν εἶναι σὰν τὸν Ἀγγελὸ Βούλτη...

Τὸ ὄνομα αὐτὸ μπηκε σὰν μαχαιριὰ στὴν καρδιά τῆς μεγάλης. Ὅχι πὼς τὸν ἔχε βγάλει στιγμή ἀπὸ τὴ σκέψι τῆς ἀπὸ χθές. Ἀλλὰ, ἔτσι τώρα, καθὼς πρόφερε τὸ ἀγαπημένο του ὄνομα ἡ Σοφίκα, τῆς φάνηκε σὰν νὰ τὸν ἔβλεπε ζωντανὸ μπροστὰ τῆς, ψηλὸ, ξανθὸ, κομψό, χωρὶς νὰ εἶναι ἀδύνατος. Νόμισε πὼς τὸν ἔβλεπε νὰ τῆς χαμογελά. Κι' ἀκούσε τὰ λόγια του τὴν τελευταία φορὰ ποὺ εἶχαν συναντηθῇ, ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες:

— Ἄν κάνης ὑπομονὴ νὰ στρώσω τὴ ζωὴ μου, θὰ σὲ παντρευθῶ!

Νόμισε πὼς τὸν ἔβλεπε νὰ σκύβῃ ἀπάνω τῆς, νὰ σκύβῃ πολύ, ἐπειδὴ ἦταν ψηλὸς κι' αὐτὴ κοντούλα... νὰ σκύβῃ, νὰ ζητᾷ τὰ χεῖλη τῆς. Κι' αὐτὴ νὰ γυρίζῃ τὸ κεφάλι τῆς ντροπισμένη τὴν πρώτη στιγμή, κι' ἔπειτα, ξαφνικά, νὰ περῇ τὰ μπράτσα τῆς γύρω στὸ λαιμὸ του σὲ μιά κίνησι τρελλή, καὶ νὰ τοῦ δῇ τὰ χεῖλη τῆς.

Τὸ πρῶτο, τὸ μόνον φίλι τῆς ζωῆς τῆς ἀπὸ ἄλλον ἄντρα. Τὴν ἄλλη μέρα, εἶπε τὸ ναι στὸ Μίμη.

— Τί παράξενο! εἶπε ἡ Σοφίκα. Ἀλήθεια, Βέτα, δὲν σοῦ φαίνεται παράξενο, ἕνας ἄντρας τόσο τυπικός σὰν τὸ Μίμη, νὰ σ' ἀγαπᾷ μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ σ' ἔβλεπε νὰ

περνᾷς μπροστὰ ἀπὸ τὸ γραφεῖο του κάθε μέρα;

— Αὐτὸ δείχνει ἐπιπολαιότητα στὸ χαρακτήρα του, εἶπε ἡ Βέτα, ἀκλινά.

— Νὰ τα μαρ! γέλασε ἡ μικρὴ. Θὰ τὸν βρίσκει κίοςας ἐπειδὴ σ' ἀγάπησε;

— Δὲν ἦταν σοβαρὴ αὐτὴ ἡ ἀγάπη, Σοφίκα, καὶ θὰ δῇς πὼς θὰ σῶσῃ σὰν σαπουνόφουσκα, θὰ σῶσῃ ὅπως ἄναψε. Μ' ἔβλεπε ποὺ περνοῦσα ἀπὸ τὸ γραφεῖο του! Σάμπως νάμουν ἡ μόνη κοπέλλα ποὺ περνοῦσα! Τί ἦξερε γιὰ μένα; Μποροῦσε νὰ εἶμαι μιά ἀνάξια, μιά διεφθαρμένη...

— Μά, παιδί μου, ρώτησε γιὰ σένα, δὲν μάς εἶπε; Πῆρε πρῶτα πολλὲς πληροφορίες. Κούνησε ἡ Βέτα τὸ κεφάλι τῆς.

— Αὐτὰ εἶναι λόγια. Ἀφοῦ τοῦ ἄρεσε, ἔχω τὴν ἰδέα πὼς θὰ μ' ἔπαιρνε κι' ἂν λάβαινε τὶς χειρότερες πληροφορίες.

— Κι' αὐτὸ δὲ σὲ συγκινεῖ;

— Αὐτὸ ἴσα-ἴσα μὲ ψυχραίνει! πρόφερε ἡ Βέτα, κοφτά. Μοῦ δείχνει πὼς δὲν μπορῶ νὰ τοῦχα ἐμπιστοσύνη.

Ἡ φωνὴ τοῦ Μίμη ἀκούστηκε αὐτὴ τὴ στιγμή, θερμῇ.

— Πατέρα, ἔλεγε στὸν Ἀντώνη Λαπαρᾶ, δὲν πρέπει νὰ στενοχωριέσαι γιὰ τίποτα...

Ἄν πετύχω αὐτὴ τὴ δουλιὰ, ἀντίο φτώχεια. Ὅσα πᾶρα αὐτοκίνητο γιὰ νὰ εἶναι πιὸ εὐχρηστική ἡ Βέτα, καὶ πρὸ πάντων θὰ σοῦ δώσω ὅσα χρήματα χρειάζονται γιὰ νὰ πᾶς στὴν Εὐρώπῃ νὰ κυττάξῃς τὰ μάτια σου...

— Παιδί μου, τί καλὸς ποὺ εἶσαι! φώναξε ἡ μητέρα μ' ἓνα λυγμὸ στὴ φωνή.

Ὁ Γιώργος ποὺ παρακολουθοῦσε μ' ἐνδιαφέρον τὴ συζήτησι τῶν μεγάλων, πέταξε ἔτσι τὰς τῆς τῆς:

— Κι' ὅταν τελειώσω τὸ Πανεπιστήμιο, θὰ μοῦ δώσης κι' ἑμένα λεφτὰ νὰ πᾶς κι' ἐγὼ στὴν Εὐρώπῃ.

— Ὅλα θὰ γίνουν! εἶπε καλόβολα ὁ Μίμης.

— Ὑγιεινὰ νάχουμε κι' ὅλα θὰ γίνουν...

Ἡ Σοφίκα τῆς ἐκείσε τὸ μάτι.

— Ἀκούε; Κι' ἔπειτα κλαίγεις; Τὰ βλέπεις; Ὅλοι μας θὰ γίνουμε εὐτυχισμένοι τώρα.

— Κι' ἐγὼ δυστυχισμένη! ψιθύρισε ἡ Βέτα ἀχνά.

— Ψέμματα λές! Δὲν μοῦ τὸ χωρεῖς τὸ μυαλό πὼς εἶναι δυνατόν νὰ εἶσαι δυστυχισμένη.

— Νομίζεις πὼς δὲν εἶναι ἀρκετὴ δυστυχία γιὰ μένα, νὰ σὰς βλέπω νὰ τὸν κυττάξῃς ἐτσι ὅλοι σου, ποῖος θὰ τοῦ πρωταρπάξῃ κατὶ; φώναξε πικρὰ ἡ Βέτα.

Ἡ Σοφίκα τὴν κύτταξε τρομαγμένη.

— Τί ὕφος εἶναι αὐτό; Σομῶνεις μαζί μας ἐπειδὴ προσπαθοῦμε νὰ ἀφελθῶμε κατὶ; Ἀφοῦ δὲν τὸν ἀγαπᾷς, τί σὲ νοιάζει ἑνέαν ἂν ἀφελθῶμε ἐμεῖς;

Σήκωσε τοὺς ὤμους τῆς ἡ Βέτα.

— Δὲν λέω πὼς μὲ νοιάζει. Δὲν πᾶτε νὰ τὸν φάτε ὁλόκληρο. Λίγο μ' ἐνδιαφέρει! Μόνο εἶναι ἀπὸ αὐτό... ἔτσι μόλις τὸν γνωρίσατε, νὰ τοῦ ζητιανεύετε.

— Τί μοῦ τὸ λὲς ἐμένα; Νὰ τὸ πῇς στὴ μητέρα, ποῦχε τὸν τρόπο νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ὑποσχεθῇ τὸ ἓνα καὶ τὸ ἄλλο.

Ἡ Βέτα σηκώθηκε, πήγε κοντὰ στὸν ἄντρα τῆς. Αὐτὸς μόλις τὴν ἐνοίωσε κοντὰ του, πέρασε τὸ χέρι του γύρω στὴ μέση τῆς.

— Βέτα, εἶπε γελαστός, γιατί δὲν μιλάς; Στέκεις παρὰμερα, σὰν νὰ εἶσαι ἀκόμα τὸ μικρὸ κοριτσάκι καὶ μ' ἀφίνεις νὰ συζητῶ ἐγὼ μὲ τοὺς γονεῖς σου.

Σοῦφρωσε ἡ κοπέλλα τὰ χεῖλη τῆς. Κι' ἡ μητέρα τῆς πέταξε γρήγορα, ἀπὸ φόδο μὴν πῇ ἡ κόρη τῆς καμμιὰ πικρὴ λέξι:

— Εἰ, τί εἶναι ἡ Βέτα; Χθεσινὴ μαντάμ. Ἔτσι εὐκόλα νομίζεις πὼς γίνεται ἓνα κοριτσάκι γυναίκα;

Μιά τρελλὴ συντροφιά

Τὸ δάσος βούιζε. Καθισμένη στὸ ὑπαλκόνι τῆς ἡ Βέτα, κύτταξε τὶς κορφὲς τῶν πεύκων ποὺ σείονταν ἐξαελλισσόμενες, λὲς καὶ μιλοῦσαν τὴ δική τους γλῶσσα μ' αὐτὰ τὸν τρόπο, κουνώντας τὰ κλαδιά τους. Τὸ δάσος βούιζε καὶ μέσα στὴν ψυχὴ τῆς νεοπαντρεῖς ἔβραζε κάποια τρικυμία.

— Δὲν θὰ τὸν ἀγαπήσω ποτέ! Δὲν θὰ τὸν ἀγαπήσω ποτέ! Ὅ,τι καὶ νὰ κάνω, δὲν θὰ τὸν ἀγαπήσω, δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀγαπήσω!

Ὁ Μίμης καθόταν στὴν ἄκρη τοῦ μπαλκονίου, ἐξαπλωμένος σὲ μιά πολυθρόνα καὶ διάβαζε, καπνίζοντας. Ἦταν ἡ πέμπτη μέρα τῆς μοναξιάς τους στὸ ἀριστοκρατικὸ ξενοδοχεῖο.

Σὲ μιά στιγμή ὁ Μίμης σηκώθηκε.

— Ἐλα, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε τρυφερά. Πάμε κάτω νὰ φάμε. Εἶναι ὥρα.

Σηκώθηκε αὐτὴ, χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα τῆς.

Προχώρησε πρὸς τὸ χώλι, κατέβηκε τὶ

σκάλα. Ἀκόμα ὅλα σχεδὸν τὰ τραπεζάκια ἦταν ἄδεια. Καὶ κάθε βράδυ, ἐλάχιστοι ἔτρωγαν στὴ μεγάλη τραπεζαρία. Ἡ ἐποχὴ ἦταν προχωρημένη, καὶ τὸ δάσος δὲν τραβούσε πιά τίς συντροφίες.

Ἀφηρημένη παράγγειλε κατὶ ἡ Βέτα κι' ἀρχισε νὰ τρώῃ, κυττάζοντας ἔξω, τὸ σκοτεινὸ τὸ δάσος.

Ἀξαφια, ἀκούστηκε κάποιο αὐτοκίνητο, ποὺ σταμάτησε στὴν εἰσοδο τοῦ ξενοδοχείου. Τὰ γκαρσόνια ἔτρεξαν στὴν πόρτα.

Μιά ὁλόκληρη συντροφιά πήδηξε ἀπὸ τὸ ἀμάξι. Φωνὲς νεανικὲς, ἀντρικὲς καὶ γυναικεῖες. Τὴν ἄλλη στιγμή, ἡ συντροφιά μπήκε στὴ μεγάλη αἴθουσα.

Ἡ καρδιά τῆς Βέτας σταμάτησε. Τὸν εἶδε κι' ἀμέσως κατάλαβε.

Ἦταν ὁ Ἀγγελὸς Βούλτης. Ποῖος ξέρεי πὼς εἶχε πληροφορηθῇ πὼς περνοῦσε σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος, κι' εἶχε ἔρθει ἐπίτηδες.

Ψηλός, μὲ τὸ κεφάλι στητό, μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά του κυματιστά, προχώρησε ὁ Ἀγγελὸς Βούλτης, ὁμορφος σὰν ἵπποτικὸς ἥρωας, ρίχνοντας γύρω του μιά γρήγορη ματιά. Τὴν εἶδε. Ἡ καρδιά τῆς Βέτας σκίρτησε...

Φόδος μαζί καὶ κάποια ἄγρια εὐτυχία. Τί θὰ γινόταν τώρα;

Ὁ Ἀγγελὸς χαίρετρε μὲ μιά ἐλαφρεία κλαίει τοῦ κεφαλιού του, ἔπειτα κάθησε σ' ἓνα τραπέζι ἀκριβὸς ἀντίκρου τῆς. Γύρω του, δύο, τρεῖς νέοι καὶ δύο κορίτσια. Ὅλοι φαίνονταν ἡθοποιοί.

— Ποῖος εἶναι αὐτός;... ρώτησε σιγὰ ὁ Μίμης. Σὰν νὰ τὴν ἔβλεπε...

— Εἶναι ὁ Ἀγγελὸς Βούλτης, ὁ ἡθοποιός, ἀποκρίθηκε ψιθυριστὰ ἡ Βέτα.

— Τὸν γνωρίζεις;

— Σήκωσε τοὺς ὤμους τῆς.

— Μόλις τυπικά...

— Σὲ χαιρετρεῖ.

— Ναί, ἔτυχε νὰ συναντηθῶμε κάποτε σ' ἓνα σπίτι, εἶπε ἡ κοπέλλα ὅσο μποροῦσε πιὸ ἀδιόφορα.

Ὁ Ἀγγελὸς ἔκανε πολὺ θόρυβο. Φώναξε τὰ γκαρσόνια, παράγγειλε κάθε τόσο κατὶ, γελούσε, ἔπινε πολὺ. Φαινόταν καθαρὰ πὼς ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν ἐνοχλήσῃ. Τὴν κύτταξε κατάματα κι' ἡ ματιά του ἦταν προκλητικὴ.

Ἡ Βέτα προσπαθοῦσε ν' ἀποφύγῃ τὴ ματιά του. Τὰ μάτια τῆς ὅμως σὰν μαγνητισμένα στρέφονταν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὅπου τὴν ὦρα.

Ὁ Μίμης δὲν ἔδινε σημασία. Μετὰ τὴν ἐξήγησι τῆς πρὸς τὸν γνωρίζε τυπικά, οὔτε τὸν ἔλαβε ὑπ' ὄψιν. Τὴν κύτταξε μὲ λατρεία καὶ προσπαθοῦσε νὰ τῆς πῇ κατὶ, νὰ τραβῇ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς. Ἐκεῖνη ὅμως οὔτε ἀκούγε τὴν ἑλπίδα.

Οἱ φλέβες τῆς χτυποῦσαν καὶ περίμενε κάποια καταστροφή.

Σὲ μιά στιγμή, σηκώθηκε ὁ Ἀγγελὸς. Εἶχε τὴν ἀμυδρὴ ἐντύπωσι ἡ Βέτα πὼς τῆς ἔκανε κάποιο νόημα. Ζαλιώθηκε, τῆς φάνηκε πὼς ὅλα στριφογυρίζαν γύρω τῆς. Ἐπειτα, μὲ μιάς, σηκώθηκε κι' αὐτὴ.

— Πῶς πᾶς; Τὴ ρώτησε ὁ ἄντρας τῆς.

— Ξεχάσα τὸ μαντηλάκι μου, τοῦ ἀποκρίθηκε.

— Θὰ πάω ἐγὼ νὰ σοῦ τὸ φέρω...

— Ὅχι, Μίμη, σὲ παρακαλῶ. Πρέπει νὰ πάω ἀπάνω μόνη μου μιά στιγμή.

Δίστασε ὁ Μίμης. Στὸ τέλος, ὑποχώρησε, καὶ ξανακάθησε στὴ θέσι του.

Κι' ἡ Βέτα, μὲ βῆμα κλωνιζόμενο σχεδὸν ἀπὸ τὴν ἀγωνία, βγήκε ἀπὸ τὸ ἐστιατόριο καὶ βρέθηκε ἔξω στὸν κήπο.

Λόγια μεθυσμένα

Ἀπὸ τὸν χτύπο τῆς καρδιάς τῆς, κατάλαβε πὼς τὴν περίμενε στὸ μισοσκόταδο. Γύρισε, τὸν εἶδε πίσω ἀπὸ ἓνα δέντρο νὰ τῆς κόνι νόημα. Ἐτρεξε κοντὰ του σὰν μαγνητισμένη.

— Τί θέλεις ἐδῶ; τοῦ ψιθύρισε μὲ χεῖλη ποὺ ἔτρεμαν.

— Βέτα, στὸ χρυσόφαι αὐτό, ἀποκρίθηκε ἐκείνος μὲ πείσμα.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάνης. Ἄν πάρῃ εἴδησι ὁ ἄντρας μου...

— Εἰσαι καλὴ ἡθοποιός, δὲν θὰ πάρῃ εἴδησι, Βέτα, τί θὰ γίνῃ τώρα; Γιατὶ ἔβαλες τὸ ἀνεπανόρθωτο ἀνάμεσά μας;

Τὰ γαλανὰ τῆς ὕγρα μάτια, σηκώθηκαν, βυθίστηκαν στὰ δικά του.

— Τὸ ξέρεις πὼς ἐμένα ἀγαπᾷ. Ἐμένα θ' ἀγαπᾷ πάντα!...

Τῆς πήρε τὸ χέρι μὲ μιά παράφορη κιόηση. Τῆς τῶσφιξε τόσο, ποὺ ἡ κοπέλλα πόνεσε.

— Ἀγάπη μου, γλυκεριά...

— Ἐπειτα ἡ φωνὴ του ἔγινε βραχνή, τραχεῖα:

— Πότε θὰ σὲ ἴδω; Πῆς μου, Βέτα, πότε θὰ σὲ δῶ;

Τράβηξε τὸ χέρι τῆς τρομαγμένη.

— Ὅχι... αὐτὸ ὄχι, Ἀγγέλε...

— Γιατὶ; Ἀφοῦ λὲς πὼς μ' ἀγαπᾷ...

— Φοβάμαι.

— Ζηλεύει ὁ ἄντρας σου;

— Δὲν ξέρω, δὲν μοῦδεῖ ἀκόμα πὼς ζηλεύει. Ἄλλα φοβάμαι, δὲν θέλω...

— Εἰσαι κοιτῇ. Δὲν ξέρεις πὼς ὁ γάμος εἶναι ἡ μόνη λύσις πολλὰς φορὲς σ' αὐτὲς τίς περιπτώσεις;

— Τί θέλεις νὰ πῇς;

— Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὸ καταλάβῃς. Παντρεμένη γυναίκα εἶσαι τώρα, δὲν εἶσαι πιά κορίτσι!... Τώρα δὲ μᾶς ἐμποδίζει τίποτε νὰ χαροῦμε τὴν ἀγάπη μας.

Τὸν κύτταξε μ

Την άλλη στιγμή όμως, πάγωνε. 'Αν του-
λεγε την αλήθεια, πηγαίνε χαμένη όλη της
η θυσία. 'Ο Μίμης θα ήθελε ίσως να χωρί-
σουν. Και τότε, τί γίνονταν τα σχέδια των
δικών της;

— 'Η σκέψη αυτή της έφερε ένα ψεύτικο χα-
μόγελο στα χείλη. Τ' άρπαζε ο Μίμης σαν
τη διασφαμένη γη, της χαμογέλασε ανοιχτο-
καρδιά.

— Λοιπόν, Βέτα, ζυγώνουν κι' οι γιοιότές.
Πές μου τί δώρο θέλεις;

Το χαμόγελο έφυγε από τα χείλη της.

— Τίποτε! του αποκρίθηκε σκοτεινά.

— Γιατί; Γιατί θέλεις να φανείσαι τόσο
πεζή, ενώ τό ξέρω πώς δεν είσαι;

— Γιατί όλα τα λεφτά είναι κοινά, του
είπε κρύα. Δεν μπορώ να εύχαριστηθώ μ' ένα
δώρο από σένα...

Κατσούφισε ο Μίμης.

— Αυτή η θεωρία δεν μ' άρέσει. Βέβαια,
τα λεφτά είναι κοινά, δεν υπάρχει αμφιβο-
λία. 'Ωστόσο, επειδή τα κερδίζω εγώ, και
τα διαχειρίζομαι εγώ έχω την έντυπωση πώς
πρέπει να σου δώσω χαρά ή απόφασί μου να
διαθέσω ένα μεγάλο ποσό για να σου κάνω
εύχαριστήσι...

Τα χείλη της Βέτας τρεμούλιασαν. Το
πέισμα την φρονίαζε.

— Δεν θέλω δώρο από σένα, τ' άκούεις; του
φώναξε. Δεν θέλω. 'Αν μου χάρισης τίποτε,
θα το πετάξω!...

Και μ' αυτά τα λόγια, σηκώθηκε για να
μην την καταλάβη πώς την έπιαναν οι λυγμοί.

— Έκλαψε πεσμένη μπρούμυτα στο κρεβάτι
της. 'Ηταν η πρώτη φορά που τούκανε τέ-
τοια σκηνή. 'Ηταν η πρώτη φορά που — α-
θελά της ή θεληματικά, κι' η ίδια δεν μπο-
ρούσε να ξεδιαλύνει — τούδειχνε την απόφασί
της να μη τον αγαπήσει.

— 'Ο Μίμης έβρισκε ακίνητος στη θέση του,
πολλή ώρα. 'Επειτα, άσγά, σηκώθηκε, πήγε
στο δωμάτιο. 'Ενώ εκείνη έκλαιγε ακόμα, άρ-
χιζε αυτός να περπατά πάνω-κάτω, βαριά,
καπνίζοντας. Στο τέλος, στάθηκε κοντά της.

— Βέτα, της είπε με φωνή βαθεία. Δεν
είναι ανάγκη να κλάεις. Τόση ώρα προσπαθώ
να καταλάβω γιατί φεύγεις έτσι και κατέ-
ληξα στο συμπέρασμα ότι πρέπει νάσαι δυσ-
τυχισμένη.

— Οί λυγμοί της δυνάμωσαν.

— Πές μου... Δεν μ' αγαπάς καθόλου, δεν
είναι έτσι;

Σήκωσε το κεφάλι της απότομα, το πρό-
σωπό της πνιγμένο στα δάκρυα, και τον
κύττασε. 'Η πρώτη της διάθεση ήταν να του
φωνάξη ένα πεισμαμένο όχι. 'Αλλά είδε τέ-
τοις αγωνία στη ματιά του, που η γλώσσα
της κόμπησε. Κι' άγτι να του φωνάξη, τη
λέει που θάλυσε το ζήτημα, ψιθύρισε μ' ένα
άνασπλητό:

— Δεν είναι αυτό!

— Τότε, λοιπόν, τί είναι; ρώτησε ο άν-
τρας, με φωνή απελπισμένη. Τότε τί μ'ας
έμποδίζει νάμαστε ευτυχισμένοι, Βέτα;

— Δεν ξέρω! ψιθύρισε αυτή αγνά.

Περίμενε πώς θα την αγκάλιαζε. 'Ισως έ-
κείνη τη στιγμή άν την αγκάλιαζε, άν τη φι-
λούσε, νάλυωνε ο πάγος. 'Ισως εκείνη τη
στιγμή, άν κυρίευε με τη βία την ψυχή της,
όπως είχε κατακτήσει με τη βία σχεδόν το
κορμί της, θα τον αγαπούσε. 'Ο άντρας δέ-

μως στέφθηκε σκοτεινός, ακίνητος.

— Κι' εγώ δεν ξέρω! αναστέταξε. Μ'ο-
φαινεται όμως σαν να υπάρχει ένα τείχος α-
νάμεσα μας. Κάτι που μ'ας έμποδίζει να νοι-
ώσουμε ο ένας τον άλλο πιο βαθιά.

Στάθηκαν έτσι ακίνητοι, παγωμένοι, κάμ-
πωση ώρα. Στο τέλος, ο Μίμης έπεσε στο
κρεβάτι του για το μεσημεριανό του ύπνο,
κι' η Βέτα βγήκε από την κάμαρα. Δεν κοι-
μόταν ποτέ το μεσημέρι αυτή. Κλείστηκε
στο γραφείο κι' εκεί άνοιξε το συρτάρι όπου
έκρυβε τα γράμματα του 'Αγγελου.

Της είχε στείλει ένα σωρό γράμματα τους
δυο αυτούς μήνες, που ήταν παντρεμένη.

Γράμματα γεμάτα ανυπομονησία, θυμό, πεί-
σι. Αυτή του απαντούσε τότε-πότε πώς ά-
κόμα δεν είχε έλθει η ώρα.

— 'Ηταν τρέλλα να φυλάει έτσι αυτά τα
γράμμάτα του. 'Ηταν σαν να κλείδωνε δυνα-
μίτιδα στο συρτάρι. Τό ήξερε και αταρί-
χιαζε στη σκέψη του κινδύνου. 'Ωστόσο, δεν
είχε τη δύναμη να τα καταστρέψει.

Τα ξαναδιάβασε όλα, έκλαψε, τα κλείδωσε
πάλι. Κι' αισθανθηκε μία άπεραντη δυστυχία
να βρααίνει στη ζωή της.

Σε δεκαπέντε μέρες, ήταν οι γιοιότές. Τις
συλλογίζονταν με φρίκη. 'Ο Μίμης δε θα είχε
δουλειά κάμποσες ημέρες. Θάμενε σπίτι. Τί
θα γινόταν;

— Σίγουρα κάποια καταστροφή! συλλο-
γίζονταν η γυναίκα. Δέ θα βαστάξω. Οι ή-
μέρες αυτές που θα τον έχω όλη την ώρα
κοντά μου, θα είναι η χαριστική βολή για
το γάμο μας.

Τό απόγευμα ήρθε η μητέρα της. Χαρού-
μενη, πολυσύχολη, όπως πάντα, τον τελευ-
ταίον καιρό.

— Λοιπόν, άρχισε από την πόρτα, ο Γι-
ώργος κατάφερε τ' Μίμη και τούδωσε πελ-
λά λεφτά. 'Δηλαδή τόχα για δανεικά, αλλά
τα ξέρεις τώρα, δανεικά κι' άγούιστα.

— Δεν σκέπτεστε να του τα επιστρέψε-
τε; ρώτησε ξεψυχισμένα η Βέτα.

— Μα φυσικά όχι! γέλασε η μητέρα. Για-
τί; 'Έχει τόσα αυτός. 'Επειτα, είπαμε, αύ-
τός ο γάμος θα είναι νεκρανόσται για όλη
την οικογένεια. 'Ο Γιώργος είναι έξυπνος
και καταφεροτής. 'Αγόρασε ένα κοστούμακι,
να χάσης το νού σου!... Πήρα και του πα-
τέρα σου μία γραβάτα που δεν είχε καλή,
αγόρασα κι' εγώ μία τσάντα, ένα φουτάνι
της Σοφίκας και παπούτσια της Κικής. 'Ε-
πρεπε να την ιδής την Κική, πώς χοροπη-
δούσε, και πώς φώναζε: «Καλά που πήρε η
Βέτα τ' Μίμη. Έ, μαμά!».

— 'Η Μίνα ξεκαρδίστηκε για την εξυπνάδα
της μικρής της κόρης. 'Η Βέτα ένοιωσε κά-
τι ν' ανακατεύεται μέσα της. 'Ενα αίσθημα
αηδίας της άσρώστησε σχεδόν.

Χριστούγεννα

— 'Ανήμερα τ' Χριστούγεννα είχε η Βέτα
μεγάλο τραπέζι. Είχε καλέσει όλους τους δι-
κούς της. Δεν ήταν όμως η προετοιμασία γι'
αυτό, που της άναβε όλογες στά μάγουλα.

Δεν ήταν ο κόπος κι' η εύθυνη που την έκα-
ναν να κυττάξη γύρω της με ματία παρό-
ξενα, λες και φοβόταν να μη τη δούνε ξένα
μάτια σε κάτι πούμπρεπε να μείνει κρυφό.

Σήμερα ήταν η μεγάλη ημέρα της ζωής της.
Τό είχε υποσχεθεί στον 'Αγγελο. Μόλις θά-

περτε ο Μίμης να κοιμηθώ μετά τ'ό πλοίο
φαγητό, κι' οι δικόι της θύφουγαν, όπως εί-
χαν κανονίσει. Αυτή θυσταίνε τόχα για να
πάη σε κάποια φίλη της Χριστίνα, να κάνει
βίζιτα. Και θα συναντιονταν με τον 'Αγγε-
λο στο διαμέρισμά του, εκεί κάπου στην
πλατεία της Βάθης.

Τρεις μήνες είχαν περάσει από την ημέρα
του γάμου της. Τόσο είχε βαστάξει. Τα
γράμμάτα του ήταν φωτιές που της πυρπο-
λούσαν την ύπαρξη. Τα γράμματα της ήταν
βροχή άλυπτη άπάνω στη φλογίτσα της ά-
γάπης, που πάλευε άνίσχυρη να ριζώσει μέ-
σα της για τον άντρα της. 'Εκεί που ξαφνί-
κά έπιανε τον εαυτό της να σκέπτεται με
κάποια συμπόθεια τ'ό Μίμη, έξαφνα λάβαινε
το γράμμα τ'ό 'Αγγελου. Κι' όλες οι πρά-
ξεις τ'ό Μίμη της φαίνονταν γελοίες κι' ά-
νιστες.

Φύρεσε ένα πλεκτό σε χρώμα φιλιντισένιο,
που ταίριαζε με την ζαφνι όμορφιά της, και
μία φουτίτσα κοσμετιά. 'Ηταν ένα ντυσιμό
απλό, αλλά που την έδειχνε πολύ όμορφη.

— Όλα ήταν έτοιμα τώρα, και περίμενε.

— 'Ηλθαν νωρίς-νωρίς όλοι τους, με γέλια,
με εύχές. Τελευταίος έφθασε κι' ο Μίμης.

— Άλλοτε δεν έδλεπε την ώρα να γυρίση σπίτι
του. Τώρα τελευταία δεν βιαζόταν. Κάτι
φαίνονταν νάχη ραγιάς μέσα του. Τό ξερα-
κινό του πρόσωπο φαίνονταν πιο τραγυ-
μένο, τα μάτια του είχαν χάσει τη λάμψη
τους. Κάποια πεισματωμένη πτυχή γύρω
από τα χείλη του, έδειχνε τη φυσιογνωμία
του σαν αστήρη.

Τους χαιρέτησε όλους ώστόσο εγκάρδια
και κάθισαν στο τραπέζι.

— Οί γονείς της είχαν φέρει δώρα της Βέ-
τας. 'Ηταν παλιά τους συνήθεια να κάνουν
τά δώρα τους τ'ό Χριστούγεννα. 'Ως και τ'
αδελφία της της έφεραν κάτι. Κι' όλοι κύτ-
ταζαν τ'ό Μίμη έρωτηματικά, λες και περ-
μεναν τ'ό δώρο που θα παρουσίαζε κι' αυτός.

Κατάλαβε τις έρωτηματικές ματιές τους
κι' η φωνή του άκούστηκε κρύα:

— Απορείτε πώς δεν φαίνεται τ'ό δικό
μου δώρο; Ρωτήστε τη Βέτα. Μου δώλωσε
πώς δεν θέλει δώρο από μένα...

Ποτέ δεν είχε μιλήσει με τόση πικρία ο
Μίμης. 'Η φωνή του έμπεσε σαν μοχαιριά
στην καρδιά της γυναίκας του. Σήκωσε τα
μάτια της μία στιγμή τρομαγμένα.

— Κι' αυτός, φώναζε επίθετικά:

— Γιατί δεν μιλάς, Βέτα; 'Ετσι δεν μου
δηλώσες, πώς δεν έννοεί να πάρης δώρο από
μένα;

— Εσφίξε τις γροθιές της, τρέμοντας σύγ-
κορμη από θυμό.

— Ναί! φώναζε. Στο είπα και στο ξανα-
λέω!...

— 'Η μητέρα κέρφασε.

— Τί είναι αυτό; Τί λόγια, τί ύφος;

— Έκανε ο Μίμης μία κινήσι απελπισίας.

— Επί τέλους! Έφθασε η ώρα να τα
ιδήτε και με τα ίδια σας τα μάτια. Τόσον
καιρό δεν μιλούσα. 'Αλλά τό κατάλαβα...

— Μα τί συμβαίνει; ρώτησε ο πατέρας,
προσπαθώντας να πάρη ένα ύφος αδιάφορο.

— Συμβαίνει, πατέρα, αποκρίθηκε κοφτά
ο Μίμης, πώς η Βέτα δεν έχει ματία να
με ιδή. Στην αρχή, προσπαθούσε να κρύψη
κάπως τ'ό αίσθημα αυτό της άποστροφής; η
τουλάχιστον εγώ δεν έδινα σημασία. 'Όσο
περνάει ο καιρός όμως, τόσο τα πράγματα
φθάνουν στο άπρoχώρητο. Μέρες όλοκληρες
δεν άνοιγαμε τ'ό στόμα μας, δεν έχουμε τί-
ποτε να πούμε. Κάτι μ'ας χωρίζει...

— Μα τί; φώναζε η μητέρα.

— Αυτό δεν μπορώ να τ'ό μαντέψω, μητέ-
ρα. 'Η ίδια ίσως θα μ'απορήσιν να σας τό πη.

— Κουταμάρες! Έκανε η Μίνα, γελώντας
νευρικά. Θά φταίτε σίγουρα κι' οι δυο σας.
Είσαστε πρωτόπτεροι, δεν ξέρετε... 'Η Βέ-
τα είναι τόσο παιδί ακόμα!...

— 'Η Βέτα σηκώθηκε.

— Όχι, μητέρα, όχι... δεν είμαι πιά παι-
δί. Από τόν καιρό που παντρεύεται μία γυ-
ναίκα, δεν είναι πιά παιδί.

— Τότε, λοιπόν, τί συμβαίνει; ρώτησε η
μητέρα, κάνοντάς της ένα άνεπαίσθητο νόη-
μα να συγκρατηθώ.

— 'Η Βέτα όμως είχε πάρει την απόφασί.
Στήλωσε τα ματία της σκοτεινά στον άντρα
της.

— Συμβαίνει, πρόφερε σταθερά, πώς όσο
και να προσπαθώ, δεν μπορώ να τόν αγα-
πήσω.

Νεκρική σιγή υποδέχθηκε τα λόγια της.

Οί δυο γονείς κυττάχτηκαν με την απελπι-
σία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό τους. 'Ο Μί-
μης έμενε όλορθος, με τα χέρια σταυρωμένα.

— 'Ηταν κάτι που τ'ό είχε μαντέψει, γι' αυτό
η όμολογία της δεν τούκανε την τρομερή έν-
τύπωση, που μπορούσε να τού κάνει.

— Τότε ο 'Αντώνης Λαπαράς πήρε τα πράγ-
ματα σοβαρά.

— 'Ακούστε, είπε, Έτσι δεν μπορείτε να
πάτε μπροστά. Οί πρώτοι μήνες τ'ό γάμου
είναι πάντα δύσκολοι. Δεν πρέπει ν' απο-
γοητευτεί κανείς άμέσως...

— Θα ήβλα να πη η Βέτα τί σκέπτεται,
είπε ο Μίμης σοβαρά κι' αυτός, μα με κα-
λωσύνη.

Σήκωσε αυτή τούς ώμους της, με μία κί-
νησι προσδητική.

— Τίποτε. Δεν σκέπτομαι τίποτα...

— Μήπως... μήπως θα προτιμούσες...

Τρομαγμένη η Μίνα, τούκοψε την κου-
βέντα:

— Μα, Μίμη, η Βέτα είναι παιδί, μη τ'ό
ξεχνάς. Δεν προτιμάει τίποτα. 'Αρσέ την
να μη καλά στο νόημα της συζυγικής ζωής
και σου δίνω εγώ τ'ό λόγο μου πώς σε λίγο
καιρό θα είσαστε τ'ό πιο ταίριασμένο ζευ-
γάρι τ'ό κόσμου.

Συγχρότως έκανε νόημα στην κόρη της
πώς θέλει να της μιλήσει.

— Κουτή, ήλιθια γυναίκα! της ψιθύρισε,
τρέμοντας από θυμό. Όταν έμειναν μόνες, Τί
θέλεις να γίνει; Πού θέλεις να καταλήξεις;
Να χωρίσετε; Είσαι τρελή; Δεν τ'ό κατα-
λαβαίνεις πώς θα γίνει καταστροφή;

— Δεν θέλω να χωρίσουμε, πρόφερε άτο-
να η Βέτα.

— Μα άλλη μία φορά άν τ'ό μίλησες έ-
ται, θα χόση την ύπομνή του. Είναι καλός,
κανένας όμως άντρας δεν άνέχεται να τ'ό

— 'Ακούστε, είπε, Έτσι δεν μπορείτε να
πάτε μπροστά. Οί πρώτοι μήνες τ'ό γάμου
είναι πάντα δύσκολοι. Δεν πρέπει ν' απο-
γοητευτεί κανείς άμέσως...

— Θα ήβλα να πη η Βέτα τί σκέπτεται,
είπε ο Μίμης σοβαρά κι' αυτός, μα με κα-
λωσύνη.

Σήκωσε αυτή τούς ώμους της, με μία κί-
νησι προσδητική.

— Τίποτε. Δεν σκέπτομαι τίποτα...

— Μήπως... μήπως θα προτιμούσες...

Τρομαγμένη η Μίνα, τούκοψε την κου-
βέντα:

— Μα, Μίμη, η Βέτα είναι παιδί, μη τ'ό
ξεχνάς. Δεν προτιμάει τίποτα. 'Αρσέ την
να μη καλά στο νόημα της συζυγικής ζωής
και σου δίνω εγώ τ'ό λόγο μου πώς σε λίγο
καιρό θα είσαστε τ'ό πιο ταίριασμένο ζευ-
γάρι τ'ό κόσμου.

Συγχρότως έκανε νόημα στην κόρη της
πώς θέλει να της μιλήσει.

— Κουτή, ήλιθια γυναίκα! της ψιθύρισε,
τρέμοντας από θυμό. Όταν έμειναν μόνες, Τί
θέλεις να γίνει; Πού θέλεις να καταλήξεις;
Να χωρίσετε; Είσαι τρελή; Δεν τ'ό κατα-
λαβαίνεις πώς θα γίνει καταστροφή;

— Δεν θέλω να χωρίσουμε, πρόφερε άτο-
να η Βέτα.

— Μα άλλη μία φορά άν τ'ό μίλησες έ-
ται, θα χόση την ύπομνή του. Είναι καλός,
κανένας όμως άντρας δεν άνέχεται να τ'ό

Μία ζάλη...

Κάθισαν, πήσαν τόν καφέ τους κι' η Σο-
φίκα τ'ό κατάφερε να ξαναπιη η συζήτησι
σ' ένα φιλικό τόνο. Κι' η Βέτα φαίνονταν
μετανοιωμένη για τ'ό φερσίμό της. Προσπα-
θούσε να χαμογέλαη στον άντρα της κι' αυ-
τός, άγχαός κατά βάθος, ήταν έτοιμος να
τη συγχωρήσει. Πέρασε έτσι κάμποση ώρα.

— Πρέπει να πηγαίνουμε! αναστέναξε η
Μίνα σε μία στιγμή. Θα θέλετε και σεις να
ξεκουραστήτε...

— Ναί, φώναζε χαρούμενη η Βέτα, ο Μί-
μης πρέπει να πλαγιάση, γιατί, όταν δεν
κοιμηθώ λιγάκι τ'ό απόγεμα, δεν αισθάνεται
καλά...

— Κι' εσύ;

— Εγώ θα πάω σε μία άγγαρεία. Γι'ορ-
τάζει η Χριστίνα...

— 'Α, ναι, έκανε η μητέρα με δυσ-
φορία. Καλά, είναι ανάγκη να πάς;
Τρέχα γυρεύε... Κάθισε με τόν άντρα
σου. Κάνε πώς τ'ό ξεχάσες...

— 'Ακούστε, είπε, Έτσι δεν μπορείτε να
πάτε μπροστά. Οί πρώτοι μήνες τ'ό γάμου
είναι πάντα δύσκολοι. Δεν πρέπει ν' απο-
γοητευτεί κανείς άμέσως...

— Θα ήβλα να πη η Βέτα τί σκέπτεται,
είπε ο Μίμης σοβαρά κι' αυτός, μα με κα-
λωσύνη.

Σήκωσε αυτή τούς ώμους της, με μία κί-
νησι προσδητική.

— Τίποτε. Δεν σκέπτομαι τίποτα...

— Μήπως... μήπως θα προτιμούσες...

Τρομαγμένη η Μίνα, τούκοψε την κου-
βέντα:

— Μα, Μίμη, η Βέτα είναι παιδί, μη τ'ό
ξεχνάς. Δεν προτιμάει τίποτα. 'Αρσέ την
να μη καλά στο νόημα της συζυγικής ζωής
και σου δίνω εγώ τ'ό λόγο μου πώς σε λίγο
καιρό θα είσαστε τ'ό πιο ταίριασμένο ζευ-
γάρι τ'ό κόσμου.

Συγχρότως έκανε νόημα στην κόρη της
πώς θέλει να της μιλήσει.

— Κουτή, ήλιθια γυναίκα! της ψιθύρισε,
τρέμοντας από θυμό. Όταν έμειναν μόνες, Τί
θέλεις να γίνει; Πού θέλεις να καταλήξεις;
Να χωρίσετε; Είσαι τρελή; Δεν τ'ό κατα-
λαβαίνεις πώς θα γίνει καταστροφή;

— Δεν θέλω να χωρίσουμε, πρόφερε άτο-
να η Βέτα.

— Μα άλλη μία φορά άν τ'ό μίλησες έ-
ται, θα χόση την ύπομνή του. Είναι καλός,
κανένας όμως άντρας δεν άνέχεται να τ'ό

της. 'Αν δεν βρισκόταν ο Μίμης δίπλα της
ν' άρπαχίη άπάνω του εκείνη τη στιγμή,
θα σωριαζόταν κάτω.

— Τί έπαθες; ρώτησε αυτός, τρομαγμέ-
νος.

— Δεν ξέρω! τραύλισε αυτή, κίτρινη σαν
τ'ό κερί. Μου ήρθε ζάλη. Πρώτη φορά τόπαθα
αυτό...

— Τί τρέχει; φώναζε η Μίνα, που κάτι
είχε άκούσει απ' έξω.

— 'Ελα δώ, μητέρα! αποκρίθηκε ο Μίμης.
Νά, κύττα την πώς είναι. Της ήρθε ζάλη...

— 'Ετσι, ξαφνικά, όπως πήγε να σκύψη, της
ήρθε ζάλη...

Την πρώτη στιγμή, άησυχάσε η Μίνα

— 'Η Βέτα σηκώθηκε και στάθηκε μπροστά
στον άντρα της, άναμεσα στη μητέρα της
και την αδελφή της...

— 'Οχι... φώναζε όσο μπορούσε πιο φι-
σικά η Βέτα. Δεν θ' άργήσω, μαμά. 'Ο Μί-
μης θα κοιμηθώ δυο ώρες. Στο μεταξύ, εγώ
θα πάω και θάρω...

— Άς πάη, είπε ο Μίμης, προσπαθών-
τας να χαμογέλαση κι' αυτός στη γυναίκα
του.

Φαίνονταν πώς τ'ό σύνεφο είχε τραδητή
από τις φυσιογνωμίες τους. Πίστευε στο τέ-
λος κι' αυτός πώς απ' όλους έδλεπε τ'ό
πράγματι πιο σωστά η πατέρα του. 'Η Βέ-
τα ήταν παιδί. Ένα μεγάλο παιδί, που δεν
είχε προσανατολιστή ακόμα στην κοινωνική
ζωή. Ένα ρωμαντικό παιδί, που προσπαθού-
σε να ξεχωρήσει ακόμα τ'ό όνειρο από την
πραγματικότητα.

— Άς κατεβούμε λοιπόν, μαζί, είπε η
Μίνα. 'Ετοιμάσου, Βέτα, να πάμε.

— Δίστασε αυτή μία στιγμή, έπειτα μίηκε
ζωηρά στην κρεβατοκάμαρα.

— Είμαι έτοιμη σε δυο λεπτά! φώναζε.
Τό παλτό μου να περάσω, ν' αλλάξω παπού-
τσια, κι' είμαι έτοιμη.

— 'Εκείνησε τ'ό γούλινο παλτό της από την
ντουλάπα κι' έσκυψε να φορέση τ'ό παπού-
τσια της. Τότε, ξαφνικά, όλα γύρωσαν γύρω

— 'Επειτα, τα μάτια της άστράψαν.

Για σταθή, φώναζε με ύφος θριαμ-
βευτικό. Για σταθή να μιλήσω εγώ μία
στιγμιούλα με την κόρη μου...

Τίς άφσαν μόνες στο δωμάτιο. Δυο-τρία
λεπτά της ώρας, βαστάζε εκείνη η συζήτησι.
Κι' έπειτα η Μίνα άνοιξε την πόρτα. Τό
πρόσωπό της άκτινοβολούσε.

— Μίμη! φώναζε με φωνή βραχνή από τη
συγκίνηση. 'Αν δεν με τυφλώνη η επίθυμια
μου να γίνω γιαγιά, μπορώ να διαδεδοίωσω
πώς θα γίνης πατέρα!...

Τα μάτια τ'ό Μίμη γούρλωσαν. 'Η Βέτα
στεκόταν σαν μορμαρομένη.

— Τί την κυττάς αυτήν; Δεν ξέρει! 'Εγώ
στο λέω, Μίμη, σ' έπτα μήνες θάχουμε γε-
νιτσουριά. Και τότε σας λέω εγώ, άν θά-
σαστε ευτυχισμένοι...

— Άργα γύρωσε τη γυναίκα του ο Μίμης.
Της έπιασε τ'ό χέρι. 'Ηταν παγωμένο.

— Είσαι ευτυχισμένη; της ψιθύρισε.

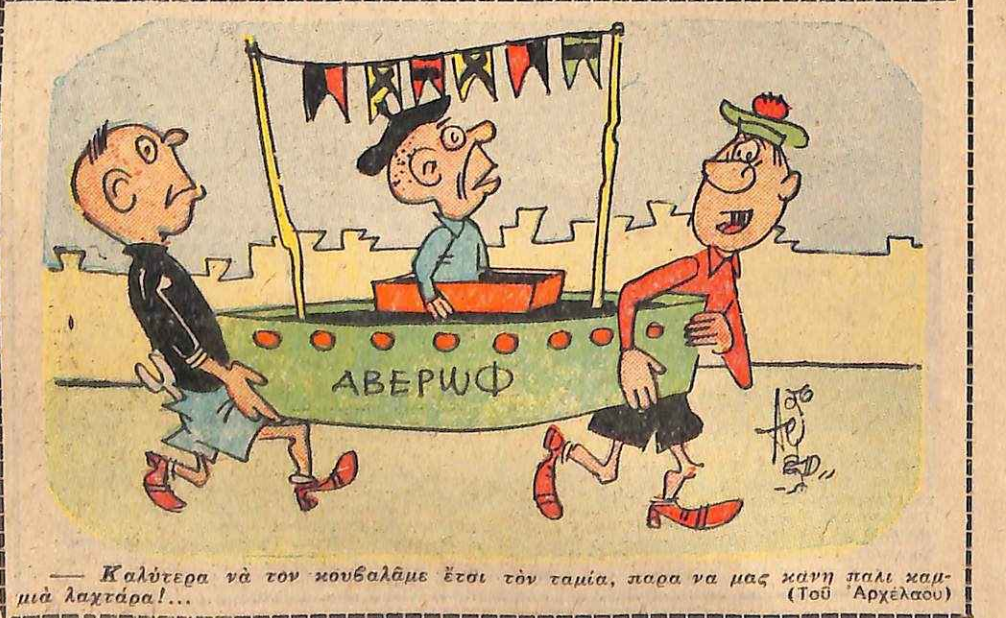
Αυτή δίστασε μία στιγμή. 'Επειτα σή-
κωσε τα μάτια της άπάνω του. Τρέμασε αυ-
τός πού τ'ό είδε πάλι σκοτεινά, άπελπισμέ-
να. Κι' η φωνή της άκούστηκε βραχνή:

— Όχι! Αυτό δεν πρόκειται ν' αλλάξη
τίποτα...

— 'Η φυσιογνωμία του πέτρασε.

— Φυσικά! είπε, αυτό δεν πρόκειται ν'
αλλάξη τίποτα. Μόνο που οι απόφασεις μας
κατ' ανάγκη θ' αναδηθούν για λίγους μή-
νες.

— 'Η Βέτα έσκυψε ξανά να βρ'ό τ'ό παπούτσι
της. 'Όλοι την κυττάζαν σαν να την έδλε-
παν για πρώτη φορά. 'Αξαφνα, την είδαν να

— Καλύτερα να τον κουβαλάμε έτσι τόν ταμιά, παρα να μας κάνει πάλι καμ-
μιά λαχτάρα!... (Τού Αρχέλαου)

Το φάρμακο που θεραπεύει τις αιμορροΐδες

Τις εξαφανίζει οριστικά μέσα σε μια ή τρεις εβδομάδες

Οι αιμορροΐδες είναι μια αρρώστια από την οποία υποφέρουν εκατομμύρια άνθρωποι σ' όλο τον κόσμο. Ως τη στιγμή, αυτή δεν υπήρχε για την τόσο ενοχλητική αυτή ασθένεια κανένα φάρμακο, που να μπορεί να την κάνει καλά. Φυσικά, η επιστήμη είχε βρει μια ατέλειωτη σειρά από αλοιφές, ορούς, χάπια, που περιόριζαν τις ενοχλήσεις, γλυκαίνουν τους πόνους και κάνουν κάπως υποφερτή τη ζωή στον άρρωστο. Άλλα όμως φάρμακα έμεναν πάντα... άρρωστος. Οι αιμορροΐδες δεν έφευγαν.

Απόμενε το χειρουργικό μαχαίρι. Πραγματικά, απ' αυτή την πλευρά, η επιστήμη είχε κάνει στα τελευταία αυτά χρόνια σημαντικές προόδους. Άλλα πρέπει να σημειώσουμε το εξής: Κανένας γιατρός, που σέβεται τον εαυτό του, δεν συμβουλεύει να κόψετε τις αιμορροΐδες, εκτός από άρισμένες σπάνιες κι' ιδιαίτερες περιπτώσεις. Γιατί, απλούστατα η έκτομη των αιμορροΐδων έχει συχνά αλβερνίες συνέπειες στην υγεία. Τώρα, όμως, υπάρχει ένα φάρμακο κυριολεκτικά θαυματουργό, που θεραπεύει τις αιμορροΐδες, μια και καλή μέσα σε λίγες μέρες. Πρόκειται για την «αλοιφή Πάλ Ροσέ», που αποτελείται από τών πολύ όχτω φυτών, τα οποία βρίσκονται στους κάμπους της γαλλικής Βρεταννής.

Ο Πάλ Ροσέ, ο άνθρωπος στον οποίο οφείλεται σύμφωνα με τις πληροφορίες μιας γαλλικής εφημερίδας, η θαυματουργή αλοιφή, δεν είναι γιατρός, αλλά ένας απλός χωρικός της Βρεταννής. Στην πραγματικότητα η συνταγή της αλοιφής δεν προήλθε απ' αυτόν, αλλά από ένα ζητιάνο, που μια χειμωνιάτικη νύχτα ή μητέρα του Πάλ Ροσέ φιλοξένησε στο σπίτι της.

Ο Πάλ Ροσέ θυμήθηκε αυτή τη συνταγή, με την οποία ο ζητιάνος εκείνος «πλήρωσε» τη φιλοξενία, που του έδωσαν, όταν ο ίδιος έπαθε από αιμορροΐδες. Μάζεψε, λοιπόν, τα βότανα της συνταγής, έφτιαξε την αλοιφή και με έκπληξη του διαπίστωσε, ύστερα από λίγες μέρες, πως είχε γίνει εντελώς καλά.

Φυσικά, αυτό του έκανε μεγάλη εντύπωση και περιέργως έφτιαξε πάλι την αλοιφή και την πρόσφερε σε γνωστούς του, που υποφέραν από την ίδια αρρώστια. Όλοι τους, λοιπόν, χωρίς καμία εξαίρεση, έγιναν καλά όπως κι' αυτός.

Ευθουσιασμένος, τότε, πήγε στο Παρίσι, κι' αποτάθηκε σε φαρμακευτικές εταιρίες, προσφέροντάς τους τη συνταγή του. Η έκπληξη του, όμως, στάθηκε μεγάλη, όταν ο διευθυντής μιας απ' αυτές, με κυνική ειλικρίνεια, του εξήγησε γιατί σπάνιζαν να δεχτεί την προσφορά του.

Δε μπορούμε, του είπε, να διαδώσουμε την αλοιφή σας τη στιγμή που οι δικές μας αλοιφές για τις αιμορροΐδες δεν τις θεραπεύουν και γι' αυτό ακριβώς κυκλοφορούν σε εκατομμύρια σωληνάκια το χρόνο.

Απογοητευμένος απ' αυτό τον κυνισμό και με τις προτροπές όλων εκείνων, που είχαν γίνει καλά χωρίς στην αλοιφή του, ο Πάλ

Ροσέ αποφάσισε να διαδώσει το φάρμακό του μόνος του.

Όργάνωσε, λοιπόν, την καλλιέργεια των φυτών, που δίνουν στην αλοιφή τα συστατικά της, έφτιαξε ένα μικρό εργαστήριο κι' άρχισε να τη στέλνει σ' όσους του τη ζητούν.

Η αλοιφή του Πάλ Ροσέ, που καθώς είπαμε ενεργεί άσπραπια στις αιμορροΐδες και τις εξαφανίζει μέσα σε λίγες μέρες, δε διατηρείται παρά μονάχα για λίγα είκοσιτετράωρα. Κατόπιν γίνεται η αποτελεσματικότητά της. Έτσι, η παρασκευή και η αποστολή της γίνεται άμεσως με την παραγγελία, χωρίς να υπάρχει δυνατότητα να δημιουργηθούν αποθέματα.

Το θαυματουργό αυτό φάρμακο είναι πια αρκετά γνωστό στη Γαλλία και χιλιάδες άνθρωποι στη χώρα αυτή ευγνωμονούν τον Πάλ Ροσέ, γιατί χάρι σ' αυτό απαλλάχτηκαν από τις αιμορροΐδες τους.

Δυστυχώς, η εφημερίδα, από την οποία πήραμε τα σχετικά στοιχεία, δεν δημοσιεύει τη διεύθυνση του Πάλ Ροσέ, γιατί το Ανώτατο Υγειονομικό Συμβούλιο της Γαλλίας δεν έχει άδικο λόγο την έγκρισή του σ' αυτό το φάρμακο και προς το παρόν κυκλοφορεί παράνομα.

Να τώρα, από την πλούσια αλληλογραφία του Πάλ Ροσέ δυο-τρεις χαρακτηριστικές διαπιστώσεις άρρωστων, που του έγραψαν, αφού χρησιμοποίησαν την αλοιφή του.

Κάποιος Άντριεν Σ., από τη Λυών, του γράφει: «Υπέφερα από αιμορροΐδες είκοσι χρόνια τώρα. Χρησιμοποίησα ένα σωρό φάρμακα. Μερικά απ' αυτά μου έφεραν κάποια ανακούφιση, αλλά κανένα τους δε μπόρεσε να τις γιαιτρέψει. Η αλοιφή σας έκανε αυτό το θαύμα μέσα σε έντεκα μέρες...»

Ένας Λυσιέν Κ., από το Παρίσι, γράφει: «Σας ευγνωμονώ, για το καλό που μου κάνατε. Χρησιμοποίησα την αλοιφή σας κι' είδα βελτίωση από τη δεύτερη κιόλας μέρα. Πριν καλά-καλά κλείσει η βδομάδα, είχα γίνει εντελώς καλά απ' αυτή την καταραμένη πάθηση, από την οποία βασανίζομαι πέντε χρόνια τώρα».

Ένας τρίτος, ο Σαρλ Λ., από τη Μασσαλία, φαρμακοποιός το επάγγελμα, συνιστά στον Πάλ Ροσέ να κάνει άμεσα τις σχετικές ενέργειες, ώστε να έγκριθεί κές φάρμακο του από το Ανώτατο Υγειονομικό Συμβούλιο της Γαλλίας: «Είναι κρίμα του Λέι, Γαλλίας: «Είναι κρίμα του Λέι, να χρησιμοποιείται από τόσο λίγους ασθενείς η αλοιφή σας».

Και πραγματικά, ο Πάλ Ροσέ, που στο μεταξύ έκανε όλα τα απαιτούμενα διαβήματα, έλπιζε ότι πολύ σύντομα θα πάρει την έγκρισή του, που του χρειαζόταν, ώστε να διαβεί πια τη θαυματουργή αλοιφή του ελεύθερα.

Ο Ο

Οι κληρωτοί παθαίνουν ενούρηση

«Αρκετοί απ' τους κληρωτούς που κατατάσσονται στο Αμερικανικό Ναυτικό, υποφέρουν άκοιμα από «ένουρηση» (δηλαδή «βρέζουν» τη νύχτα το κρεβάτι τους).

Το φαινόμενο αυτό έρευνήθηκε

από τους ειδικούς γιατρούς, που βρήκαν ότι, στα 25% αυτών των περιπτώσεων, υπάρχει μία ανωμαλία στα έγκεφαλικά κύματα. Έξ' αλλού, στα 75% των περιπτώσεων, η πάθηση παρουσιάζει ένα κληρονομικό χαρακτήρα. Συνήθως, οι πάσχοντες έχουν επίσης συχνουρία και δυσκολία στην ούρηση. Πολλοί δε απ' αυτούς είναι υπνοβάτες.

Το φούσκωμα της κοιλιάς

«Αν αισθάνεστε φούσκωμα και πίεση στο πάνω μέρος της κοιλιάς, μπορεί να οφείλεται αυτό σε αέρια που στομάχου, που παράγονται όταν τρώει κανείς υπερβολικά ή πολύ βιαστικά. Αν όμως το φούσκωμα αυτό παρουσιάζεται όσκις περπατώντας, καθώς και οι αδένες της μήτρας και του λαιμού, εκκρίνουν τότε λιγότερα ύγρα. Γι' αυτό το λόγο, αλλοιώνεται, όταν ξυπνάμε το πρωί, ιωώθουμε συχνά στεγνό το στόμα μας.

Τα επίκινδυνα χάπια

Χιλιάδες άνθρωποι κάθε χρόνο παθαίνουν δηλητηρίαση από όπια χάπια —ιδίως δε στην Αμερική, όπου γίνεται κατάχρηση αυτών των φαρμάκων. Δεν υπάρχει κανένα αποτελεσματικό αντίδοτο εναντίον τους και η πλειοψηφία των ασθενών γίνεται συνήθως όταν είναι πια πολύ άρρωτα. Τώρα, λοιπόν, μια ομάδα έρευνήτων, στην Ουάσινγκτον, έπληρωσε ένα «μηχανικό νεφρό», που απλάσσει εγκίαιρος το αίμα από το δηλητήριο και σώζει τη ζωή του θύματος.

Νέο αντιβιοτικό κατά της σπειροχαιτής

Η πενικιλίνη, σε μεγάλες δόσεις, θεωρείται σήμερα αποτελεσματικότερη για τη θεραπεία της σπειροχαιτής. Υπάρχουν όμως περιπτώσεις που δε μπορεί να χρησιμοποιηθεί, είτε γιατί το μικρόβιο έχει αποκτήσει μία ιδιαίτερη αντοχή απέναντι αυτού του φαρμάκου, είτε γιατί ο οργανισμός του άρρωστου δεν αντέχει την πενικιλίνη. Γι' αυτούς λοιπόν τους ασθενείς δοκιμάστηκαν τέσσερα νέα αντιβιοτικά και βρέθηκε καλύτερο απ'

όλα η «τετρακυκλίνη». Έχει την ισχυρότερη ενέργεια και τις λιγότερες τοξικές αντιδράσεις, θεραπεύει δε όλα τα σπειροχαιτικά νοσήματα. Μόνο που στοιχίζει πολύ ακριβότερα από την πενικιλίνη.

Γιατί υποχωρεί το συνάχι τη νύχτα

Θάχετε παρατηρήσει, ασφαλώς, ότι το κύριο σύμπτωμα του συνάχου, το βούλωμα δηλαδή της μύτης, υποχωρεί τη νύχτα, στον ύπνο μας. Αυτό συμβαίνει γιατί, όταν κοιμώμαστε, ελαττώνονται όλες οι εκκρίσεις του σώματος, εκτός απ' τον ιδρώτα. Οι σιελογόνι αδένες, καθώς και οι αδένες της μήτρας και του λαιμού, εκκρίνουν τότε λιγότερα ύγρα. Γι' αυτό το λόγο, αλλοιώνεται, όταν ξυπνάμε το πρωί, ιωώθουμε συχνά στεγνό το στόμα μας.

Η «αρρώστια του ραδίου»

Όσοι έχουν έκθεση στην επίδραση της φωσφορίζουσας βαφής των ρολογιών, ή σε θεραπεία με αλτα ραδίου, ή σε εισπνοή ραδίου, μπορεί να εμφανίσουν όγκους, ανωμαλίες των δοντιών και άνωμαλίες. Τα όσα τους γίνονται εύθραυστα. Η θεραπεία, σε τέτοιες περιπτώσεις, συνίσταται σε μεταγγιση αίματος για την αναιμία, κορτιζόνη για τους πόνους και ορμονοειδείς επεμβάσεις για τις βλάβες του σκελετού.

Το ασθενέστερο φύλο επιβάλλεται

Ο αδύνατος άντρας, που έχει παντρευτεί με μία δυνατή και γερή γυναίκα, έχει μεγαλύτερες πιθανότητες ν' αποκτήσει άρρεα παιδιά. Στην αντίθετη περίπτωση, που δυνατός δηλαδή άντρας και της λεπτοκοιμημένης γυναίκας, τα παιδιά είναι συνήθως κορίτσια. Η καινούργια αυτή θεωρία για την πρόβλεψη του φύλου των παιδιών οφείλεται σ' ένα Βρεταννό γιατρό, που μελέτησε λεπτομερώς τις περιπτώσεις 60 ανδρών και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τα παιδιά παίρνουν το φύλο του ασθενέστερου απ' τους γονείς των.

ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ

Ο περίφημος Αμερικανός καρδιολόγος Πάλ Ντάντλεϋ Γουάιτ, που παρακολουθεί προσωπικά την υγεία του προέδρου Αϊζενχάουερ, εξετάζει ο ίδιος στη φωτογραφία μας το σκύλο «Αίρ-πλαιν», που επωνομάστηκε στην Αμερική ο «Σκύλος της χρονιάς». Ο «Αίρπλαιν» υπέστη μία έγχυση στην καρδιά από τους καλύτερους καρδιολόγους της Βοστώνης που βρήκαν ένα καινούριο τρόπο να διορθώσουν τις ελαττωματικές καρδιές με τις οποίες έρχονται στον κόσμο πολλά παιδιά. Ο «Αίρπλαιν», που όλοι οι καρδιά παρουσιάζει τα ίδια ακριβώς συμπτώματα, είναι σήμερα υγιέστερος ύστερα από μία σειρά εγχυρήσεων και μπορεί τώρα να τρέξει όσο θέλει χωρίς κανένα κίνδυνο.

Το 1 αντρώγυνο ΣΤΑ 6 ΕΙΝΑΙ ΣΤΕΙΡΟ!...

Στις μισές περιπτώσεις ευθύνεται ο άντρας

Σύμφωνα με τις τελευταίες διεθνείς στατιστικές, ένα αντρώγυνο στα έξη είναι στείρο.

Τόσο το καλύτερο, θα πείτε! Ο πλανήτης μας πάσχει όλημερα από υπερπληθυσμό. Το να είναι, λοιπόν, μερικά αντρώγυνα στείρα, εξυπηρετεί την κατάσταση.

Άλλ' ο υπερπληθυσμός και η στειρώσις δεν είναι το ίδιο πράγμα. Ο πρώτος αποτελεί κοινωνικό φαινόμενο κι' αν υποτεθεί ότι έτρεπε να ληφθούν μέτρα για τον περιορισμό των γεννήσεων, θα ήταν δίκαιο ν' αφορουν όλους γενικά τους ανθρώπους κι' όχι να έντοπιζόνται σε μία κατηγορία μόνον. Η στειρώσις, αντίθετα, είναι ένα άνωμο δράμα, μία μικρή ή μεγάλη οικογενειακή τραγωδία και, σε πολλές περιπτώσεις, μία ασθένεια.

Αυτή την τραγωδία την ξέρουν πολύ καλά οι γιατροί, που ακούνε συχνά τη γεμάτη αγωνία φράση: «Γιατρέ, θα έκανα ό,τι όποτε για ν' αποκτήσω ένα παιδί!».

Άλλ' η στειρώσις αποτελεί και κοινωνικό φαινόμενο επίσης.

Στην Αμερική, τα 70 % των αντρώγωνων χωρίς παιδιά, χωρίζουν. Ένώ, από τα αντρώγυνα με παιδιά χωρίζουν μόνο τα 20%.

Στις ημέρες μας, όμως, η στειρώσις δεν είναι μία κατάσταση άθεραπευτη. Οι ειδικοί γιατροί, τουναντίον, μπορούν να θεραπεύσουν τα 40% των περιπτώσεων στειρώσεως και τα 90% των αποβολών (αδυναμία της γυναίκας να κρατήσει το έμβρυο).

Τα αίτια της στειρώσεως είναι πολλά και μπορεί ν' αφορούν είτε τον άνδρα, είτε τη γυναίκα, είτε και τους δύο μαζί.

Το πρώτο κύτταρο ενός ανθρώπινου όντος σχηματίζεται, ως γνωστόν, από τη συνάντησή ενός ωαρίου, που προέρχεται από τη μητέρα, μ' ένα ζωάριο, που προέρχεται από τον πατέρα.

Άλλ' η διαδρομή που πρέπει ν' ακολουθήσουν το ζωάριο και το ωάριο είναι τόσο πολύπλοκη, που, αντί να μās εκπλήσσει το ότι κάποτε δεν συναντώνται, έπρεπε, τουναντίον, να μās κάνει εντύπωση το ότι συναντώνται σε μεγάλο αριθμό περιπτώσεων.

Τα ζωάρια, πρώτα - πρώτα πρέπει να περάσουν από τέσσερες ή πέντε ανωγούς για να φτάσουν στο στόμιο της εβδού. Έτσι, αν το σύστημα του ανδρός δεν λειτουργεί κανονικά, δεν θα φτάσουν ποτέ στον προορισμό τους. Άλλ' οι πραγματικές δυσκολίες αρχίζουν κατόπιν. Γιατί πρέπει τώρα να διοχετευθούν σ' ένα περιβάλλον που τους είναι ξένο και όπου δεν μπορούν να επιζήσουν για πολύ καιρό. Μέσα στο ξένο αυτό περιβάλλον θα πρέπει να κινηθούν μόνοι τους, χωρίς να περιμένουν καμιά βοήθεια. Και το δράμα τους συνίσταται στο ότι αυτό το περιβάλλον είναι όξιο και, συνεπώς, «έξοχο γι' αυτά. Πέραν, όμως, από τον τράχηλο της μήτρας βρίσκεται μία διαφανής μεμβράνη, που έχει αλκαλική σύσταση και που ευνόει την επιβίωσή τους. Αν κατορθώσουν να φτάσουν ως εκεί, μπορεί να ζήσουν όκτω ολόκληρες ημέρες.

Πρέπει να είσχωρήσουν κατόπιν στον κόλπο της μήτρας και να φτάσουν ως τις εβλινες. Στα 2/3 περίπου αυτής της διαδρομής θα συναντήσουν το ωάριο, που, ως

γνωστόν, σχηματίζεται κάθε 28 ημέρες στην ωοθήκη κι' από εκεί αρχίζει να κατέρχεται προς τη μήτρα.

Άλλα το ωάριο βρίσκεται σ' αυτό τον ευνοϊκό για τη γονιμοποίηση χώρο μόνο 12 ώρες το μύνα.

Έτσι, το ανδρικό ζωάριο μπορεί να μη συναντηθεί κατά τη διαδρομή του μέσα στα όργανα του φύλου της γυναίκας το ωάριο, οπότε δεν επέρχεται σύλληψις.

Η μη συνάντησή του ζωαρίου με το ωάριο μπορεί να προέλθει από πολλούς και διαφορετικούς λόγους:

1) Μηχανικά εμπόδια (εμφράξεις των αγωγών είτε του ανδρός είτε της γυναίκας, από όπου πρέπει να περάσουν το ζωάριο και το ωάριο για να συναντηθούν).

2) Χημικά εμπόδια. (Το δέξινο περιβάλλον του τράχηλου της μήτρας απωθεί τα ζωάρια).

3) Ορμονικά εμπόδια. (Υπερλειτούργια ή υπολειτούργια των ορμονών που ρυθμίζουν το γενετικό μηχανισμό τόσο στον άνδρα όσο και στη γυναίκα).

Η ενδοκρινολογία και η χειρουργική είναι οι θέσι σήμερα να θεραπεύσουν τη στειρώσι στις 50% περίπου των περιπτώσεων που οφείλονται σ' αυτές τις αιτίες.

Η στειρώσις του ανδρός είναι εύκολο να διαπιστωθεί με τη μικροσκοπική εξέταση. Για τη γυναίκα όμως, το πράγμα αυτό είναι πολύ δύσκολο. Και, σε πολλές περιπτώσεις, καταντάει πρακτικά αδύνατο.

Για το λόγο, αυτό, σε περίπτωση που ένα αντρώγυνο είναι στείρο, οι γυναικολόγοι συνιστούν ν' δοκιμή η εξέταση από τον άνδρα, που είναι υπεύθυνος στα 50% περίπου των περιπτώσεων.

Αν αποδειχθεί ότι αυτός έχει την ικανότητα να τεκνοποιήσει, η εξέταση θα στραφεί τότε προς τη γυναίκα.

Οι τρόποι που μās επιτρέπουν να εξακριβώσουμε αν μία γυναίκα μπορεί να τεκνοποιήσει είναι έμμεσοι.

1) Μία γυναίκα στην οποία η ωοτοκία γίνεται κανονικά παρουσιάζει μία αύξηση της θερμοκρασίας κατά 2-4 δέκατα γύρω στη 14η ημέρα του κύκλου της περιόδου, οπότε κατέρχεται το ωάριο.

2) Η βιοψία του ενδομτρίου χώρου, που συνίσταται στην εξέταση με το μικροσκόπιο ενός μικρού κομμάτιου από το εσωτερικό τοίχωμα της μήτρας. Αν επήλθε ωοτοκία, το τμήμα αυτό του ιστού είναι παχύ και η κυκλοφορία του αίματος έντονη στο εσωτερικό του. (Η μήτρα προετοιμάζεται μ' αυτό τον τρόπο για να δεχθεί και να διαβρώσει το ωάριο).

3) Η χημική εξέταση των εκκρίσεων. Η ωοθήκη παράγει δύο ορμόνες, τη φολλικουλίνη και την προγεστερόνη. Κατά τις 14 πρώτες ημέρες του κύκλου υπερσχύει η φολλικουλίνη. Μετά το σχηματισμό του ωαρίου, όμως, παίρνει την πρώτη θέση η προγεστερόνη, που τροποποιεί ανάλογα το βλεννογόνο της μήτρας.

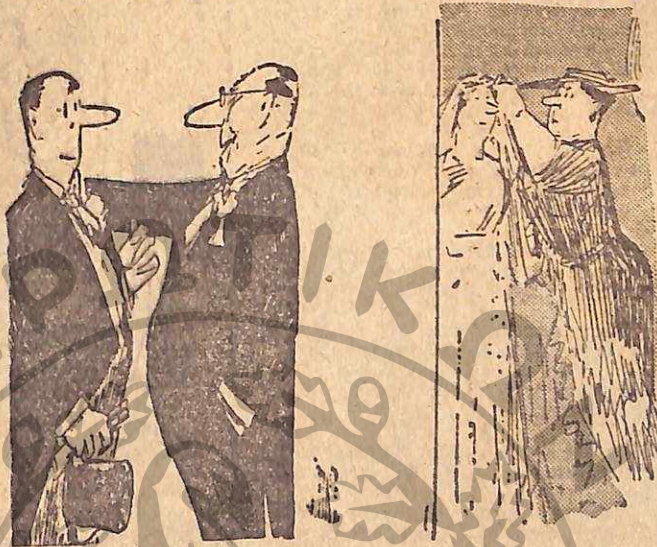
Θεωρητικά, ένας άνδρας και μία γυναίκα μπορεί να είναι απόλυτως υγιείς κι' όμως να μη τεκνοποιούν. Αυτό οφείλεται πιθανόν στο ότι τα ζωάρια δεν εισέρχονται στο σύστημα της γυναίκας κατά το σύντομο χρονικό διάστημα που μπορούν να συναντήσουν εκεί το ωάριο. Στις περιπτώσεις αυτές, θα χρειαστεί καμιά θεραπεία, αλλά μία απλή αλλαγή ώριμης συνήθειών. Μία γυναίκα με κανονική έμμηνο ροή είναι εύκολο να υπολογιστεί με μεγάλη προσέγγιση το χρόνο της καθόδου του ωαρίου. Αυτή είναι η κατάλληλη στιγμή για τη σύλληψη.

ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

— Δε θάβρω στο σοά' απόψε, Λιλίκα μου, γιατί ή μαμά έπιμένει γά μέ κρατηση για το μάθημα του πιάνου!...

(Του 'Αρχέλαου)

— Και τώρα, αγαπητέ μου γαμπρέ, δε μου μένει παρά να σου εδχηθώ να μη μοιάση ή κόρη μου με τη μαμά της!

— Πόσες σταγόνες, παρακαλώ;

Χαίμορ

Κρυάδα

Ένας άγνωστος Δόν Ζουάν είχε βάλει στο μάτι μία ωραία γυναίκα, που την είχε γνωρίσει προ όλιγων ημερών σ' ένα σαλόνι. Ένα απόγευμα λοιπόν τη συνάντησε στο δρόμο, κι' επειδή δεν ήξερε τί να της πη, άρχισε να την ρωτάει:

— Πώς είστε, κυρία μου;
— Πολύ καλά, ευχαριστώ.
— Κι' ο άντρας σας;
— Κι' εκείνος καλά. Σας χαιρετάει.
— Τί κάνει το χαριτωμένο παιδάκι σας;

— Είναι μία χαρά.
— Κι' η θελκτική αδελφή σας;
— Αξιολάτρευτη όπως πάντα!
— Η υγεία της υπέρας σας;
— Είναι εξαιρετική!
— Ο Δόν Ζουάν σάπασε, στενοχωρημένος. Κι' η ωραία κυρία του είπε τότε, μ' ένα χαμόγελο:

— Ξέρετε, μπορείτε να με ρωτήσετε και... για τη γισιά μου!

Καί του γύρισε την πλάτη...

— Δεν είδα ποτέ μου πιο θυελλώδη συμβίωση από του Γιάννη και της Μαρίας.

— Μά, αγαπητή μου, δεν πρέπει να ξεχνάς πως ο έρως τους ήταν... κεραυνόβολος!

— Ο πελάτης: Αυτό το μπιφτέκι είναι σωστή μετ'ασόλα.

Τό γ κ α ρ σ ό ν ι: Μά τί θέλατε, κύριε; Με δεκαπέντε δραχμές που πληρώνετε, να σας δώσουμε... ένα δολόκληρο παπούτσι;

— Πώς μπορώ να πιστέψω ότι είναι αληθινά αποτελεσματικό αυτό το φάρμακό σας για το ξαναφύτρωμα των μαλλιών, έφθον σείς ο ίδιος είσατε φαλακρός;

— Μά, ξέρετε, εγώ μεταχειρίζομαι τα φάρμακα των ανταγωνιστών μου, γ'α ν' αποδείξω πως δεν αξίζουν τίποτα!

— Πώς! Άρραδώνισες την κόρη σου με το Γιάννη;... Μά αφού ήσαστε έχθροι!

— Γι' αυτό ακριβώς το έκανα: Έτσι, θα κάνει πεθερά τη γυναίκα μου. Δυστυχία του!...

Δυό φίλοι διαωργάνωσαν μεταξύ τους ένα διαγωνισμό ψευτιάς. Κι' άρχίζει ο ένας:

— Ύπηρχε κάποτε μία γυναίκα, που δεν ζητούσε ποτέ λεφτά απ' τον άντρα της...

— Φτάνει! Τον σταματάει ο άλλος. Κέρδισες εσύ!

Σ' ένα τραπέζι, η υπηρέτρια άφίνει από άπροσεξία να πέση χάμω μία πινατέλα με φαί. Η κυρία, μη θέλοντας να κάνει φασαρία μπροστά στους καλεσμένους της, προσπαθεί να γελήσει και της λείπει:

— Μπράβο, Κατίνα! Μά, καυμένη, τέτοιο σεοθρίσιμα μπορώ να το κάνω κι' εγώ.

— Βέβαια, κυρία, απαντάει η Κατίνα, τώρα που είδατε πρώτα εμένα, φυσικό είναι να τα καταφέρετε και σείς.

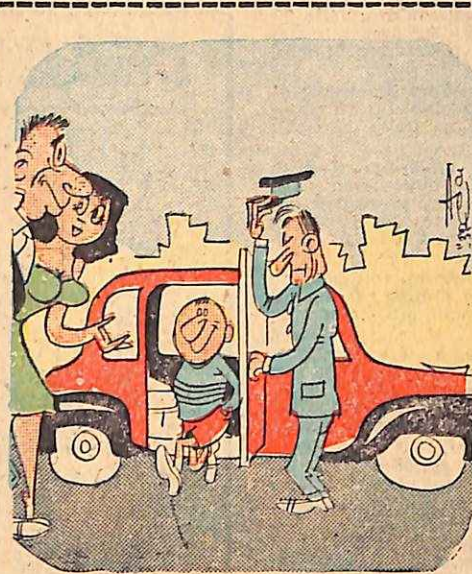
— Μά, γκαρσόν, ο λογαριασμός είναι δεκατρείς δραχμές, κι' όχι δεκατέσσερες, που έχετε βάλει εσύ!

— Με συγχώρητε, κυρία! Φοβόμουν μήπως είσατε προληπτικός...

Στο ρεστωράν:

— Γκαρσόν! Γιατί δεν μου είπες πως δεν είναι φρέσκο αυτό το ψάρι;

— Γιατί είδα, κυρία, πως έχετε... υνάχι!

— Ο Τοτός φαίνεται πως πήγε καλά με τα Κάλαντα!... (Του Αρχελαου)

ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ

— Πάρτε ένα γλυκό, δεσποινίς και δώστε μας κι' εμάς ό,τι καταλαβαίνετε! (Του Α. Θεοφιλόπουλου)

— Να σου πω, καλά κάναμε και δεν πήραμε εφέτος ταμιά τον Άντρικο!... (Του Αρχελαου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΟΝΗ

Φτιάχτε μόνη την κρέμα σας

Θέλετε να φτιάσετε μονάχα σας την κρέμα που θα μεταχειρίζεσθε για την περιποίηση της ομορφιάς σας; Θα σας δώσουμε μερικές συνταγές αποτελεσματικές, πάντως δε άελαβεις.

Όποια απ' αυτές κι' αν προτιμήσετε, ναχετε πάντα υπ' όψη σας πως η κρέμα που θα φτιάσετε μπορεί να ταγγίση ή ν' αλλοιωθή γρήγορα, γιατί δεν διαθέτετε τα ειδικά χημικά μέσα συντηρήσεως που χρησιμοποιούν τα εργαστήρια καλλυντικών. Φτιάνετε λοιπόν από λίγη κάθε φορά, δηλαδή σάς άσκει μία μερικές ημέρες, για μία βδομάδα το πολύ. Άλλοιώς, θα κινδυνέψετε να χάσετε τα λεφτά σας ή να μεταχειρισθήτε μία κρέμα χαλασμένη, που θα σας κάνει κακό αντί για καλό.

Και τώρα, ως έρθουμε στις συνταγές. Πρόκειται ιδίως για κρέμες κατάλληλες για μασάζ του δέρματος.

Αν έχετε δέρμα στεγνό μάλλον και προδιαθεθειμένο στο σχηματισμό λεπτών ρυτίδων, μεταχειρισθήτε μία κρέμα πολύ λιπαρή και θρεπτική. Αν αντίθετως το δέρμα σας είναι πολύ λιπαρό, θα διαλέξετε μία κρέμα όσο το δυνατόν πιο «στεγνή», με βάσι τη στεαρίνη.

1) Κρέμα για στεγνά δέρματα

Πολύ λιπαρή κρέμα:

Λανολίνη	20 γραμ.
Λευκόν φαλαίνης	5 »
Λευκός κηρός	5 »
Νερό βρασμένο	20 »

Λιγότερο λιπαρή:

Λευκός κηρός	10 γραμ.
Άμυγδαλόλαδο	40 »
Τσιανταφυλλόνη	30 »
Βόραξ	0,05 »

Κρέμα από λάδια:

Έλαιον Ύλάνγκ - Ύλάνγκ	2 σταγόνες
Έλαιον περγαμότου	3 »
Ροδέλαιον	10 »
Άμυγδαλόλαδο	50 γραμ.
Λευκός κηρός	10 »

Ανακατεύετε μαλακά, ζεσταίνοντας συγχρόνως σε μπαιν-μαρί.

2) Κρέμα για λιπαρά δέρματα

Έλαφρά λιπαρή:

Σταρίνη άγνη	38 γραμ.
Άνθρακικόν κάλιον	1 »
Γλυκερίνη	70 »
Νερό άπεσταγμένο	200 »

Λιώνετε τη στεαρίνη, ζεσταίνοντας τη μέσα σ' ένα δοχείο έμαγιέ. Σ' άλλο δοχείο ζεσταίνετε τα υπόλοιπα συστατικά, σε θερμοκρασία 90 βαθμών περίπου. Αφού λυώσουν όλα, τ' ανακατεύετε, αφίνετε να κρυώση το μίγμα, και το ξαναζεσταίνετε, δεύτερη και τρίτη φορά, ανακατεύοντάς το ζωηρά για να «δέση».

Στεγνή:

Άνθρακικόν κάλιον	1 γραμ.
Άπεσταγμένο νερό	100 »
Γλυκερίνη ουδέτερη	60 »
Στεατικόν οξύ άγνό	25 »
Λευκόν φαλαίνης	10 »

Ανακατεύετε τα συστατικά, ζεστά. Αφίνετε να κρυώση το μίγμα. Το ξαναζεσταίνετε, ανακατεύοντάς το ζωηρά, και προσθέτετε:

Υπονιτρικόν βισμούθιον	5 γραμ
Οξύ ντ' ένκ	5 »

Πολύ στεγνή:

Σόδα	5 γραμ.
Στεατικόν οξύ άγνό	25 »
Γλυκερίνη ουδέτερη	75 »
Τσιανταφυλλόνη	120 »

Ανακατεύετε, αφίνετε να κρυώση το μίγμα και το ξαναζεσταίνετε ανακατεύοντάς το πάλι.

3) Κολντινιέρ για κανονικά δέρματα

Βαζελίνη	10 γραμ.
Λανολίνη άνυδρη	5 »
Άσθετόνη	5 »
Άνθρόνη	5 »

Το μαρούλι ως κατευναστικό

Το μαρούλι έχει την ιδιότητα να καθαρίζει το αίμα, να διορθώνει το χρώμα του προσώπου και να καταπραΰνη τα νεύρα. Είναι κατευναστικό και ήπιο συγχρόνως, γιατί περιέχει μία μικρή ποσότητα οπίου.

Για το στόμα και την αναπνοή. Ξεπλένετε το στόμα σας με νερό, μέσα στο οποίο έχετε βράσει λίγο άνηθο. Το στόμα καθαρίζει ωραία κι' η αναπνοή μυρίζει ευχάριστα.

Merry Christmas
Jeanne C...

Την Κραϊν

Μιά Γυναίκα Πορτοζείας

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΠΩΛ κι' η Ζωολίν είχαν φτάσει στα πρόθυρα του διαζυγίου. 'Η αγάπη τους, πού, όπως πίστευαν, τους είχε ενώσει, γιά πάντα μέ τ' άνθινα δεσμό του γάμου, είχε αποδειχτή ξαφνικά κάτι το πολύ εύθραυστο. Έφτασε ένα πείσμα, γιά να βρεθούν σε μία στιγμή οι καρδιές τους μακριά ή μία από τήν άλλη.

Το πείσμα ήταν της Ζωολίν. Όταν της ζήτησε ο άντρας της νάρθη μαζί του σ' εκείνο το όρεινό χωριό, όπου τον είχε στείλει το υπουργείο γιά να επιστατήσει στα έργα οδοποιίας, η Ζωολίν άρνήθηκε.

— Όταν παντρευτήκαμε, του είπε, κάναμε τη συμφωνία πως ό γάμος μας δεν θα ήταν ποτέ αίτια να διακόψω τη δουλειά μου. Ξέρεις πολύ καλά πως σ' αυτή την περίοδο γίνονται οι πιο πολλές συναυλίες. Πρέπει νάμαι εδώ, γιά να γράψω τις κριτικές στα περιοδικά που με πληρώνουν.

'Ο Πώλ προσπάθησε να την πείση πως τώρα τους δινόταν ή ευκαιρία να μείνουν μόνοι οι δύο τους. Στα τρία χρόνια, πού ήταν παντρεμένοι, η Ζωολίν δεν του άνηκε ολότελα. Ήταν διαρκώς απορροφημένη με τον δικό της κόσμο, τον κόσμο της τέχνης και της δημοσιογραφίας. Κι' ο Πώλ, πού περριφανεύονταν στην αρχή γιά τη γυναίκα του, στο τέλος είχε καταλάβει πως αυτό του κόστιζε ακριβά.

'Η Ζωολίν, πού τ' όνομά της ήταν διάσημο, ήταν γι' αυτόν μία γυναίκα πολυτελείας. Μα όχι δεν έπρεπε να μείνει μία τέτοια γυναίκα. 'Ο Πώλ ήθελε απλά να νάαι η γυναίκα του, να του άνηκε σ' όλες τις ώρες κι' άς μόν την ήξερε κανένας άλλος στον κόσμο.

'Η Ζωολίν, όμως, δε συμφωνούσε καθόλου μαζί του. Καί τον άφρισε να φύγει, χωρίς να δείξη πως πονούσε γι' αυτό.

Είχαν περάσει μερικές βδομάδες κι' ο Πώλ έννοιωθε τη καρδιά του να σφιγγεται ολοένα και πιο παλύ. 'Η άπόστασι τον έκανε να καταλαβαίνει πόσο αγαπούσε τη Ζωολίν. Άλλά ό έγωισμός του δεν τον άφρισε να της γράψη δύο λόγια, να της δείξη πόσο την ποθούσε. Άπόφευγε ακόμα να διαβάξη και τις έφημερίδες, γιά να μη ζήρη τίποτα γι' αυτή.

Όταν, όμως, πληροφορήσαν τα Χριστούγεννα, ό Πώλ δε βάσταζε άλλο. Της έστειλε ένα γράμμα και της ζήτησε νάρθη να τον βρή. Άλλά η Ζωολίν δεν του άπάντησε καθόλου.

'Ο δρόμος στο μεταξύ είχε φραχτή από το χιόνι, πούπεφτε ασάφια, κι' ό Πώλ, πού είχε σκεφτή να πεταχτή στην πόλι, άναβήθηκε τον έγωισμό του μ' αυτή την άφορη. «Όυτε ό θεός θέλει σκέφτηκε — να ταπεινωθώ έτσι μπροστά της. Θα μείνω εδώ και θα γιορτάσω τα Χριστούγεννα με τους έργατες μου».

Έμενε στο σπίτι του φαρμακοποιού τού χωριού, πού ήταν χήρος και ζούσε με την κόρη του. 'Η 'Υδέτ ήταν ένα έξαλο κορίτσι, με δυο γαλάζια μάτια, πού κύτταζαν συχνά τον Πώλ με γλυκύτητα και θαυμασμό.

'Η συντροφιά της τον έκανε τα βράδια να ζεχνά κάπως τον πόνό του. Τα λόγια της ήταν χαριτωμένα, και προδίδαν μία καρδιά ευαίσθητη και λεπτή. 'Ο Πώλ, από μέσα του, έλεγε πως ό άντρας πού θαύριε αυτό το κορίτσι, θάταν ευτυχισμένος.

Την παραμονή των Χριστουγέννων το βράδυ, όταν ό Πώλ πήγε στο σπίτι, βρήκε την 'Υδέτ να έτοιμάζει το δέντρο. Τα ώρια της κερασιά το στόλιζαν με γουστό και το πρόσωπό της τού φάνηκε εκείνη την ώρα εξαιρετικά όμορφο.

'Ο Πώλ στάθηκε να την κυττά, ενώ ό νους του άθέλητα πήγε στη Ζωολίν. Πώς θα περνούσε ή γυναίκα του αυτή τη βραδιά; Προσάθηκε να διώξη αυτή τη σκέψη και μη κατορθώνοντας το, είπε μέσα του: «Είμαι κούτσος να άσכולούμαι ακόμα με μία χαμένη υπόθεση. Όλα τελείωσαν πιά».

— Σας έπιασε ή νοσταλγία; τον ρώτησε ή 'Υδέτ.

Τα λόγια της τον έτυπνσαν από τις σκέψεις.

— Λιγάκι, άποκριθηκε. Ένα βράδυ δέν είναι άσπαστο να βρίσκεσαι κανείς μόνος. Δέ νομίζετε;

— Μα δεν είστε μόνος, ψιθύρισε το κορίτσι.

Είχε πάει κοντά του και το λεπτό άρωμά της τον μεθούσε. Του ήρθε ξαφνικά ή έπιθυμία να τη σφιξη στην αγκαλιά του, να κάψη μέσα στη φλόγα μιας καινούργιας αγάπης τις αναμνήσεις της παλιάς.

— 'Υδέτ;... ψιθύρισε.

— Όχι, Πώλ, όχι...

Τα χέρια της τον έσπρωξαν έλαφρά. 'Υστερα όμως, ξαφνικά, τυλίχθηκαν στον λαιμό του.

Έκείνη τη στιγμή άκούστηκαν δυνατά χτυπήματα στην πόρτα.

— Είναι μέσα ό μηχανικός; άκούστηκε μία φωνή.

Άποσπάρθηκαν ό ένας από τον άλλο κι' ό Πώλ έτρεξε ν' άνοιξη. Ήταν ό αστυνομικός σταθμάρχης.

— Ένα αυτοκίνητο είναι μπλοκαρισμένο από τα χιόνια, δέκα χιλιόμετρα από δω, είπε λαχανιάζοντας. Φαίνεται πως μία γυναίκα πρόκειται να γεννηση. Σκέφτηκε, πως με το δικό σας τζιπ θα μπορούσαμε να τη φέρουμε γρήγορα.

'Ο Πώλ ξεκρέμασε από τον τοίχο το γούνινο σακκάκι του.

— Πάμε γρήγορα, είπε.

Και βγήκε, προσπαθώντας να μη ξανακυττάξη την 'Υδέτ, πού είχε μείνει άκίνητη πλάι στο Χριστουγεννιάτικο δέντρο.

Έκαναν κάπου μία ώρα γιά να φτάσουν. Το χιόνι έπεφτε αδιάκοπα σε πυκνές νιφάδες. Κάθε τόσο, οι δυο έργατες πού συνάδευαν τον Πώλ, κατέβαιναν γι' άνοιγαν δίοδο με τα φτυάρια.

— Γρήγορα, έλεγε ό Πώλ. Γρήγορα!

Και σκεφτόταν τη γυναίκα πού ύποφερε, το παιδάκι πού κινδύνευε να πεθάνη από το κρύο μόλις θάρχόταν στον κόσμο.

Στο τέλος, είδαν τους φανούς του αυτοκινήτου. Μία σκιά κουνούσε τα χέρια της προς το τζιπ.

'Ο Πώλ πήδησε στο δρόμο και σφίγγοντας τον ηλεκτρικό φανό στο χέρι, έτρεξε κατά κει:

— Φτάσαμε έγκαιρα; ρώτησε.

— Όσφερ άνοιξε την πίσω πόρτα της κούρας. Στο έσωτερικό, οι άκτινες του φαναριού φώτισαν κάτι μαύρα μαλλιά κι' ένα πρόσωπο κατόχλωμο.

— Ζωολίν!

'Ο Πώλ νόμισε πως ζούσε ένα θαύμα, ένα όνειρο. 'Η Ζωολίν ήταν εκεί, με το κεφάλι άκούμπιμένο στο μαξιλαράκι του καθισματος. 'Υπόφερε, περιμενε παιδί. Καί δεν του είχε γράψει τίποτα. 'Η κακία, ή σκληρή, ή τρελή, ή λατρεμένη του Ζωολίν είχε μπη στο αυτοκίνητό της γιά νάρθη κοντά του τα Χριστούγεννα και να του κάνει έκπληξη.

'Ο Πώλ δεν ήξερε αν πάλιγε όλα αυτά ή αν απλά τα σκεφτόταν. 'Ηξερε μόνάχα, πως τώρα τα χέρια της Ζωολίν ήταν τυλιγμένα στον λαιμό του, ενώ το τζιπ έπαιρνε το δρόμο του γυρισμού.

— Δεν έφταιγα εγώ, του είπε ή Ζωολίν, με ραγισμένη φωνή. 'Η γέννα ήρθε πολύ νωρίτερα απ' ό,τι λογάριζα. 'Ηθελα μόνάχα να σου κάνω μία έκπληξη κι' ύστερα να μη φύγω ποτέ πιά από κοντά σου. 'Ο Πώλ, συγκινημένος, πού σε πίκρανα τόσο...

Της χάιδεψε τη μαλλιά, χωρίς να μιλά. Τα μάτια του είχαν βουρκώσει.

Στο χωριό, ό γιατρός κι' ή μαμή τους περιμεναν. 'Η είδνοι, πως ή γυναίκα εκείνη ήταν ή σύζυγος του μηχανικού, διαδόθηκε μεμιάς κι' όλοι ήθελαν να μάθουν και να συχαρούν τον Πώλ.

— 'Η πόρτα άνοιξε άργά. Στο κατώφι παρουσιάστηκε ή 'Υδέτ.

— Ήταν κλωστή, αλλά προσπαθούσε να χαλαρώσει.

— Άγοράκι, είπε.

— Κι' ή γυναίκα μου; ρώτησε εκείνος μ' άγωνία.

— Είναι πολύ καλά, του άπάντησε το κορίτσι, παραμερίζοντας γιά να τον άφρησιν να περάσει στο δωμάτιο.

'Ο Πώλ πέρασε μέσα. 'Η 'Υδέτ πληροφορήσε στο παράθυρο. Οι πρώτες λάμψεις της αύγης απλώνονταν στους λόφους.

Δυο κοντρά δάκρυα τρεμοπαίζαν στα μάγουλα της κοπέλλας, πού κυτούσε κατά κει, στον μακρινό ορίζοντα, απ' όπου κάποια μέρα θ' άρχόταν ίσως και γι' αυτή ό άλμηνος έρωτας: ό άγνός έρωτας, πού γεμίζει τη ζωή.

ΜΑΡΣΕΛ ΡΑΜΙΕ

Οί γυναίκες είναι

ΑΣΥΝΑΓΟΝΙΣΤΕΣ... ΣΤΗΝ ΚΛΟΠΗ!...

Τ'ά έννέα δέκατα των κλοπών στα έμπορικά καταστήματα γίνονται από κόρες της Εύας

ΠΟΛΛΑ έχουν γραφή τον τελευταίο καιρό γιά την ύπεροχή του γυναικείου φύλου άπέναντι στο άνδρικό. 'Οφείλουμε ν' άποκαλύψωμε πως, εκτός απ' όλα τ' άλλα, υπάρχει ακόμη ένα σημείο, όπου οι γυναίκες διατηρούν την άπόλυτη ύπεροχή, έστω κι' αν αυτό το σημείο δεν θάπρεπε να τις κολακεύσει και τόσο: 'Έχουν άποδειχτή άπειρώς ικανώτερες από τους άντρες στο να γδύνουν τα έμπορικά καταστήματα!

Μιά τελευταία γερμανική στατιστική άπεκάλυψε πως κατά την διάρκεια του 1955 διαπραχθήκανε, στα έμπορικά καταστήματα της Δυτικής Γερμανίας, κλοπές έμπορευμάτων συνολικής αξίας 72 εκατομμυρίων μάρκων, δηλαδή πεντακοσίων περίπου εκατομμυρίων δραχμών. Τα 90% των κλοπών αυτών έγιναν από γυναίκες. Καί τα 80% από γυναίκες, πού δεν είχαν καμιά άνάγκη να κλέψουν!

Οι ίδιες άναλογίες, με άσημαντες μικροδιαφορές, παρατηρούνται σ' όλες τις χώρες. Χωρίς ν' αποτελούν εξαίρεσι ούτε οι άνατολικές, όπως διαπιστώθηκε από την περίφημη περίπτωση των πέντε καπέλων της Νίνας Ποιομάρεσά και από την πρόσφατη δίκη, στη Μόσχα, τριών θυγατέρων Ρώσων στρατηγών, πού είχαν κυριολεκτικώς ρημάξει τα μαγαζιά της σοβιετικής πρωτεύουσας!

Το γεγονός, ώστόσο, πως οι περισσότερες γυναίκες από εκείνες πού καταληστεύουν τα έμπορικά καταστήματα είναι έρασιτέχνιδες οικονομικά ανεξάρτητες, δεν θάπρεπε να μάς άδηγήσει στο συμπέρασμα πως δεν είναι «κλέφτρες», αλλά «κλεπτομανείς».

Άλλοτε, επικρατούσε ή συνήθεια να άποδιδεται σε «κλεπτομανία» κάθε κλοπή, πού δεν ήταν φανερά και εύλογα τα κίνητρά της. Σήμερα, όμως, ή έπιστήμη έχει άποδείξει πως οι άληθινά «κλεπτομανείς», εκείνοι, δηλαδή, πού κλέβουν από ένα «άνιδιοτελέ πάθος», χωρίς ν' άνδιαφέρωνται γιά την αξία του κλεπτικού και χωρίς να συνειδητοποιούν πως διαπραττουν ένα κολάσιμο άδίκημα, είναι ελάχιστοι. Οι «άδιοτρεπείς» κυρίες με την άμεμπτη κόμησι και την κομψή εμφάνιση, πού γδύνουν τα έμπορικά καταστήματα, έχουν πολύ καλά τι κάνουν!

Μ' όλο, όμως, πού ή πρόξει τους δεν σγκώνει έλαφρυντικά, τα μεγάλα έυρωπαϊκά καταστήματα και οι ίδιωτικοί ντετέκτιβ, πού χρησιμοποιούν γιά την προστασία τους, δεν παύουν να δείχνουν κατά κανόνα εξαιρετικά μεγάλη έπιείκεια άπέναντι τους. Σπανιότατα, θα συμβεί να δήτε πη σκηνή μιας έντυπωσιακής συλλήψεως επ' αυτοφώρω. Συνήθως, ή λωποδύτρια παρακαλείται, με άκρα ευγένεια, ώστε και οι άλλες πελάτισσες να μην ύποψιασθούν τίποτε και ή ίδια να μην μπορεί να παρακάσει έπείσοδια, να περάσει στο γραφείο της διευθύνσεως.

Έκει έπακολουθεί μία κλασσική σκηνή, πού έπαναλαμβάνεται κάθε φορά με ελάχιστες παραλλαγές. 'Η έννοχος, αν δεν είναι σσημασμένη λωποδύτρια, άρχίζει να διαμαρτύρεται άσυνακτισμένη και να επικαλείται την κοινωνική της θέση και την προσωπικότητα του συζύγου της. Την ρρώσι: «Ξέρете ποίός είναι ό άντρας μου»; οι ίδιωτικοί ντετέκτιβ των έμπορικών καταστημάτων την έχουν άκούσει άμετρητες ώς τώρα φορές!

'Η κυρία, ώστόσο, καθυσχάζει μόλις την διαβεβαίωσουν πως δεν πρόκειται να την καταγγείλουν στην άστυνομία, αν τους κάνει απλάς τη χάρη να ύπογράψουν ένα χαρτί, στο όποιο να άναγνωρίζη το γεγονός της κλοπής και να ύποσχετεί πως δεν θα έπαναλάβη την πράξη της! 'Η έννοχος άναπνέει τότε άνακουφισμένη γιά την συμπεριφορά αυτή λύσι και ύπογράφει χωρίς αντίρρησης.

Πολλές φορές, ή «έπιείκεια» της διευθύνσεως φτάνει ακόμη μακρότερα. 'Ενώ ή κυρία άπομακρύνεται, την έναρμονιάζουν και της έπιστρέφουν ίπποτικώτατα το χαρτί πού ύπογράφη! 'Η μπλόφα είναι λίγο έπικίνδυνη, αλλά συνήθως καταλήγει σε καλό άποτέλεσμα. 'Η κυρία «σκληραίνει» από την ευγένεια του καταστηματούχου και μεταβάλλεται σε πιστή πελάτισσα του μαγαζιού του!

Δυο είναι οι λόγοι, πού επιβάλλουν την έπιεική αυτή συμπεριφορά και την άποφυγή των συλλήψεων επ' αυτοφώρω:

Πρώτον, ότι είναι ένδεχόμενο οι άλλες πελάτισσες να τρομοκρατηθούν βλέποντας αυτή τη σκηνή και να μην ξαναπατήσουν στο κατάστημα. Γιατί θα έχουν το φόβο πως και μία ύποπτευση έστω κινησι τους, καθώς εξέταζουν τα έμπορεύματα, θα μπορεί να κινήσει τις ύποψεις και να γίνει άφορη μ' αν φαίνεται αυτό, ό,τι όσον περιέργη κι' αν φαίνεται αυτό, όταν δημιουργηθή θάρρος γιά μία κλοπή σ' ένα κατάστημα, δεν γάνει την καλή της φήμη μόνο ή λωποδύτρια, αλλά και το κατάστημα!

Εκτός από το ότι όφειλουν να είναι έπιεικές, οι ίδιωτικοί ντετέκτιβ των μεγάλων έμπορικών καταστημάτων πρέπει ακόμη να δείχνουν εξαιρετική σύνεσι προκειμένου να έπέμβουν γιά να συλλάβουν μία λωποδύτρια. Γιατί δεν είναι άπίθανο να πέσουν σε γκάφα, πού θα έχη ως άποτέλεσμα την άπώλεια μιας σοδαής πελάτισσας γιά το κατάστημα.

Χαρακτηριστική είναι ή περίπτωση ενός Γερμανού ντετέκτιβ, πού άφηγείται πως λίγο έλειψε να παρακάσει μία σοδαρώτατη κυρία «να περάσει στο γραφείο», όταν την είδε να κατεβαίνει κρατώντας δυο τσάντες στο χέρι. Χωρίς να ξέρη, όμως, γιατί, προτίμησε να μην έπέμει άμέσως, αλλά να την παρακολουθήσει.

'Η κυρία παραμέρισε την περιστροφική τσάμενια πόρτα, βγήκε έξω και πέρασε στο άπέναντι πεζοδρόμιο γιά να περιμένη το τράμ. Το τράμ φάνηκε νάρχεται και ό ντετέκτιβ ήταν πιά έτοιμος να πλησιάσει την ύποτιθέμενη λωποδύτρια, όταν ξαφνικά την είδε να κυττάξη τα χέρια της και να κάνει μεταβολή!

Άκολουθούμενη πάντα από τον ντετέκτιβ, ή κυρία ξαναπήκε στο κατάστημα, άφρισε την καινούργια τσάντα, πού την είχε πάρει από άφηρημάδα, σ' έναν πάγκο, και ξανάφυγε άμέσως. 'Ο ντετέκτιβ μόλις κατάρισε να γλυτώσει από μία γκάφα, πού θα του στοιχίξε, ίσως, τη θέση του!

Φυσικά, ό κανόνας της «έπιεικούς μεταχειρίσεως» δεν τρεπεται γιά τις έξ επαγγέλματος λωποδύτριες. Με την διαφορά πως αυτές είναι πολύ ικανώτερες από τις άλλες και άποτελεί άλλο γιά έναν ντετέκτιβ να καταφέρη να τις βάλη στο χέρι.

Συνήθως, οι έμπειρες λωποδύτριες άποφεύγουν τα κλασσικά «κόλπα» των άρχαίων: να κρύβουν ένα πράγμα στην τσάντα τους ή στο μανίκι τους. 'Αλλωστε, εκείνα, πού κυρίως τις άνδιαφέρουν δεν χωράνε στην τσάντα ή στο μανίκι! Άρκετες φορές, έχουν κατορθώσει να φύγουν από ένα κατάστημα, συναποκομίζοντας ένα ολόκληρο φόρεμα ή ένα παλτό, χωρίς κανένας να τις άντιλήψη!

Όρισμένες χρησιμοποιούν μεγάλες τσάντες, σχεδόν σαν βαλίτσες, πού ό πάτος τους άνοιγοκλείνει μ' έναν ειδικό μηχανισμό. Τοποθετούν τότε αυτή την τσάντα άπάνω σ' αυτό πού θέλουν να κλέψουν και με μία κατάλληλη κίνηση το κάνουν να εξαφανισθή κάτω από τον άνοιχτό πάτο της τσάντας, πού έανακλείνει με τα αυτόματα!

'Αλλά ή τολμηρότερη και έξυπνότερη απ' όλες τις κλοπές, ύπήρξε εκείνη μιας πανάκριθης πορτιέρας. 'Η λωποδύτρια χρησιμοποίησε ένα άπλούστατο, όσο και πάνσοφο κόλπο: Είδε πως ή πορτιέρα είχε την έπιγραφη «έπωλήθη», εξαερφίτωσε την κάρτα με το όνομα της άγοράστριας και έβαλε στη θέση της την δική της κάρτα! 'Ετσι, δεν ύπολήθηκε καν στον κόπο να πάρη την πορτιέρα, αλλά της την έστειλε το κατάστημα!

1 Άσχεληθήκαμε κατ' επανάληψη με το σκανδαλώδες είδύλλιο της στάρ 'Ελίζαμπετ Τσιλντορ με τον παραγωγό του κινηματογράφου Μάικ Τόντ. 'Η άλλοτε συνεσταμένη Λίζ έχει γίνει τώρα άπάνταστα τολμηρή και δεν έδωσσε να έμφανιστή στη μεγάλη πρεμιέρα του φιλμ «'Ο γίγας του κόσμου σε 80 μέρες» στο μπράστο του μεγάλου παραγωγού και να δηλώση στους δημοσιογράφους: «'Ο Μάικ είναι ό πιο θαυμάσιος άντρας πού γνώρισα!». Αυτό φυσικά είναι άφκετο γιά να καταλάβη καείς πως ό Τόντ θα είναι ό επόμενος σύζυγός της.

2 Στις αίθουσες του νέου ορανοδότη της Νέας 'Υόρκης «Κλοουσαίνι» διοργανώθηκε μία μεγάλη φωτογραφική έκθεση στην όποια βραδέυθηκε ή φωτογραφία πού παραθέτουμε. 'Η φωτογραφία αυτή πάρθηκε στον κόλπο του 'Αγιου Φραγκίσκου από ένας 500 μέτρων και παρουσιάζει ένα περίσσιο έδοσπλανό πού προσπαθώντας να άποθαλασσωθή μέσα σε ένα όσο το δυνατόν πιο μικρό χώρο, ζεκίνα σπειροειδώς.

3 'Ο κ. Κόμαν πού ύπηρετούσε ως σαρφέρ στη Ρουμανική πρεσβεία του Μπουένος Άϊρες πήρε μία μέρα την έντολή να έναγυρίσει μαζί με τη γυναίκα του στη Ρουμανία. Την τελευταία στιγμή οι δυο σύζυγοι άποφάσισαν ν' άρνηθούν και να ζητήσουν άσυλο από την κυβέρνησι της Αργεντινής. Δυστυχώς γι' αυτούς, ό μικρός γιός τους Λουτσιάνο, 11 μηνών, βρέθηκε άγνώστον πως στα χέρια των ανθρώπων της πρεσβείας οι όποιοι άρνήθηκαν να τους τον παραδώσουν. 'Η άσχημη αυτή έγινε άφορη να γίνει έξω από την πρεσβεία διαδήλωση έκστοντάδων ατόμων πού ζητούσαν εξαγριωμένοι να έπιστραφή το παιδί στους γονείς του.

4 Οι μαυροί πού εργάζονται στα άρυχεία της Ν. Αφρικής και ψάχνουν γιά διαμάντια μέσα στο χώμα πού τους δίνουν, δεν εργάζονται μόνάχα υπό την άγρυπνη έπίεψη αστυνομικών αλλά και χρησιμοποιοούν μόνο το ένα τους χέρι. Το άλλο τους το δένουν γιά να μη μπορούν να κλέψουν μ' αυτό πολύτιμα πετράδια, περνώντας άπαρατήρητοι. Πριν εφαρμοστή το σύστημα αυτό πολλοί εργάτες κατόρθωναν να καταπον διαφορά πετράδια φέρνοντας τα στο στόμα με το άλλο τους χέρι. Τώρα με το δέσιμο του ενός χεριού οι κλοπές μειώθηκαν στο ελάχιστο.

Ένα ζευγάρι γάντια

ΜΕΣΑ στο βαρύ κι αγέλαστο σπιτί, γλύστρησε κάποια παρωδία χαράς με τις φωνές των παιδιών που τρυπώσανε για να ψάλουνε τα κάλαντα... 'Από το γραφείο του, όπου βρισκότανε κλεισμένος, ο Στέφανος Μαρίνης τ' άκουσε, κι' έμεινε για όση ώρα άντηχούσαν οι αδύνατες παιδικές φωνούλες βαθεία συλλογισμένος!...

— Έπειτα, όλα ήσυχάσανε πάλι εκεί μέσα... 'Ο Μαρίνης έσκυψε πάλι μελαγχολικά πάνω στη δικογραφία πουχε μπροστά του άνοιχτή, μα χωρίς να καταλαβαίνει αυτά που διάβαζε...

Σαφνικά, μέσα στο γραφείο του χύμηξε σά χαρούμενος σίφουνας ένα ροδαμάγουλο άνθρωπάκι... 'Απάνω στο πανωφοράκι του λαμπυρίζανε κάτω από τὸ φῶς οἱ στάλες τοῦ νερόχιονου.

Πήδηξε άπάνω στο επιβλητικό γραφείο, στραπατσάρισε τὴν ἐπιστημοσύνητά του, ἀνακάτωσε τὰ χαρτιά τῆς δικογραφίας, κι' άρχισε μιά χαρούμενη φλυαρία.

— Καλησπέρα, μπαμπά... 'Ηρθα... Δὲν άργησα...

— Άσπρησε, Γιαννάκη... Κι' εἶχα άρχίσει μ' άνησυχῶ...

— Μὰ ἦτανε τόσοσ κόσμος στους δρόμους, μπαμπά!... Εἶδαμε καὶ πάθαμε νὰ περάσουμε ἐγὼ κι' ἡ ματαξέλι!... Όμως φωνίσσαμε ὥραια πράματα... Κάτσε νὰ στὰ φέρω...

Κατρακύλησε ἀπὸ τὸ γραφείο τὸ άνθρωπάκι — (σκορπίσανε ὅλα τὰ χαρτιά τῆς δικογραφίας στὸ παρκέτο) — κι' ἔτρεξε πρὸς τὴν πόρτα φωνάζοντας:

— Ματαξέλι!... Φέρτε, σὰς παρακαλῶ, τὰ πακέττα...

Κι' ὅταν ἦρθαν, τὸ πρῶτο ποὺ άνοιξε ὁ Γιαννάκης ἦταν τὸ δικό του, κι' ἔβγαλε ἕναν μεγάλο παλιότσο με άστεία βαμμένη μούρη...

— Δὲς τὸν, μπαμπά... 'Αἶμα τὸν κορινθίσης κάνει τοῦμπες...

— Ὑστερα ἔβγαλε ἀπὸ ἕναν φακέλλο μιά ὥραια γραδάτα:

— Αὐτὴ εἶναι γιὰ σένα, μπαμπά!... Σ' άρέσει;...

— 'Αν τ' άρέσει! Στὴ στιγμὴ πέταξε αὐτὴ ποὺ φορούσε καὶ ἔβαλε ἐκεῖνη ποὺ τοῦ εἶχε φέρεῖ ὁ γιός του...

— 'Εμενε ἕνα τρίτο πακέτο, ὅχι πολὺ μεγάλο... Τὸ πρόσωπο τοῦ Γιαννάκη ἔγινε σοφόρο...

— Αὐτό... εἶπε με κάποιο δισταγμό... Αὐτό... εἶναι ὁ μοναμάς γιὰ τὴ μομά!...

— 'Ο άντρας χλώμιασε ἀπότομα κι' ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω, σὰ νὰ εἶχε βρεθῇ σαφνικά μπροστά σὲ ἕνα γκρεμὸ!...

— Γά... τὴ μομά!... ψιθύρισε σχεδὸν με φρίκη.

Εἶδε τὸ ὕφος τοῦ πατέρα του ὁ μικρός, καὶ ἡ παιδικὴ διαίσθησί του τὸν ἔπεισε ὅτι εἶχε κάνει μιά πραγματικὴ γκάφα!

— Άφῶ ἔξερεις ὅτι ἡ μομά σου δὲν εἶναι ἐδῶ... ψιθύρισε ὁ Μαρίνης.

Σοφίστηκε τὰ χεῖλάκια του τὸ παιδάκι, ἔτοιμὸ νὰ κλάψῃ...

— Εἶπα... ὅτι μπορεῖ νά'ρθῃ ἀπὸψε... πόθνα Χριστούγεννα... μουρμούρισε, γι' αὐτὸ πῆρα καὶ γι' αὐτὴ... ἕνα ζευγάρι γάντια...

— Άνοιξε με τὰ χεράκια του ποὺ τρέμανε τὸ τρίτο μικρὸ πακέτο κι' ἔβγαλε τὰ γάντια...

Ψυχρός, ὁ Μαρίνης χτύπησε τὸ κουδούνι.

Μπήκε ἡ δασκάλα τοῦ Γιαννάκη.

— Εἶναι άργά... τῆς εἶπε. Τὸ παιδί εἶναι ὥρα νὰ φάῃ καὶ νὰ κοιμηθῇ...

— Ἀμύλητος ὁ μικρός, με παγωμένο ὄλο πὸ χριστουγεννιάτικο κέφι του, κατέθηκε ἀπὸ τὸ γραφείο.

— Καληνύχτα, μπαμπά... μουρμούρισε ἀνάμεσα σὲ δυὸ λυγμούς.

— Καληνύχτα, Γιαννάκη... τοῦ ἀποκρίθηκε σοφόρος, λυπημένος ὁ μπαμπάς του.

— Ὅταν ἡ πόρτα ἔκλεισε πίσω ἀπὸ τὴ δασκάλα κι' ἀπὸ τὸ παιδί, ὁ άντρας ἔπεσε βαρὺς στὴν καρέκλα τοῦ γραφείου του με τὸ κεφάλι του μέσα στὰ χεῖρα του...

— 'Ο καραγκιόζης, ἡ γραδάτα καὶ τὰ γάντια μείνανε ἀνοιγμένα πάνω στὸ γραφείο...

— Πέρασε άρκετὴ ὥρα... Μέσα στὸ βαρὺ καὶ πληθτικό σπιτί καὶ

τὸ τελευταῖο ὑπόλοιπο τοῦ θορυβοῦ εἶχε κοπάσει...

Σαφνικά ὅμως, ἡ πόρτα τοῦ γραφείου άνοιξε με πρόφυλαξί καὶ γλύστρησε μέσα ἡ ὑπρέτρια με ὕψος πελαγωμένο...

— Ἀργά τῆκωσε τὸ κεφάλι τοῦ ὁ Μαρίνης.

— Τί εἶναι;... Τί θές;... τὴ ρώτησε ἀπότομα.

— Κύριε... ψέλλισε ἐκεῖνη. Εἶναι... εἶναι... ἡ κυρία!...

— 'Ο άντρας πετάχτηκε ἀπάνω σὰ νὰ εἶχε φάει μιά μαχαίρια!

— Ἡ κυρία;

— Ναί, Στέφανε... 'Εγώ...

Μιά γυναῖκα παραμέρισε τὴν ὑπρέτρια καὶ μπήκε στὸ γραφείο.

Ἡ ὑπρέτρια βγήκε κλείνοντας τὴν πόρτα.

Τώρα τὰ δυὸ πρόσωπα — ὁ άντρας κι' ἡ γυναῖκα — μείνανε σιωπηλά, ἀκίνητα τὸ ἕνα μπροστά στὸ ἄλλο.

— Ὑστερα μίλησε ὁ άντρας, κι' ἡ φωνὴ του ἀκούστηκε βραχνὴ ἀπὸ τὴ φοβερὴ συγκίνησι ποὺ τὴ δονούσε:

— Γιατί ἦρθες;...

— Σέρω κι' ἐγώ;... τοῦ ψιθύρισε. Περνοῦσα ἀπ' ἔξω, εἶδα φῶς στὸ γραφείο σου, κι' εἶπα ν' ανέβω... νὰ σοῦ εὐχθῶ καλὰ Χριστούτογεννα.

— Δὲν ἔπρεπε νά'ρθῃς.

— Τὸ ξέρω... 'Ἡ μέρα ὅμως μ' ἔφερε, με μαγνήτισε πρὸς τὸ σπιτί ποὺ εἶχα τὴν ἐπιπολαιότητα, τὴ βλακεία, τὴν τρέλλα νὰ τὸ ἀπορνηθῶ... Πόσο δύσκολα περνάνε αὐτὲς οἱ μέρες ὅταν κανεὶς εἶναι μόνος!...

— 'Ενα μικρὸ χαμόγελο χάραξε τὰ χεῖλη του:

— Εσὺ... μόνη!...

Σήκωσε ἐκεῖνη τὸ κεφάλι τῆς:

— Ναί, Στέφανε! Μόνη, ὁλομόνη!... "Όπως μόνος ἔβασα καὶ σὺ!... "Όπως μόνος εἶναι καὶ τὸ παιδάκι μας, δραστήριο — γιὰ ψυχρὴ γκουβερνάντα...

— Εσὺ τὸ θέλησες.

— Κι' ἐγὼ πληρώσα πρώτη!...

Εἶχε τέτοιο σπαργμό ἡ φωνὴ τῆς, ποὺ ὁ άντρας τὴ λυπήθηκε...

τὴν κῦτταξε: Οἱ σταγόνες τοῦ νερόχιονου εἶχανε σκαλῶσει ἀπάνω στὰ μαλλιά τῆς, τὰ μάγουλά τῆς ἦταν χλωμά, τὰ χεῖλιά τῆς ἀέαφτα... Ρυτίδες πλασιώνανε τὰ μάτια τῆς... Φαινότανε ὅτι εἶχε ὀφασεῖ, ὅτι εἶχε πληρώσει...

Πῆρε τὰ γάντια ἀπὸ τὸ γραφείο καὶ τῆς τὰ δῶσε:

— Νά... Αὐτὰ σοῦ τὰ πῆρε ὁ Γιαννάκης... γιὰ μοναμά...

— 'Ενας κόμπος ἐπνίξε τὸ λαϊμό τῆς.

— Μοῦ τὰ πῆρε... ὁ Γιαννάκης;... τρεμουλιάσανε τὰ χεῖλιά τῆς.

— Ναί, πῆρε γι' αὐτόν, γιὰ μένα καὶ... γιὰ σένα!

— Ἀπότομα, ὅλη ἡ ὕστατη ἀντίδρασις τῆς γυναίκας γονάτισε! "Επεσε ἀπάνω σὲ μιά πολυθρόνα κι' ἀναλύθηκε σὲ λυγμούς.

— Ὑστερα, σιγά-σιγά, κατάρρε νὰ ἠρεμήσῃ... Σηκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα, φίλησε σὲ σπαρτακτικὴ τρυφερότητα τὰ γάντια ποὺ κρατούσε καὶ τὰ ἔχωσε στὴν τσέπη τῆς...

— Καληνύχτα... ψέλλισε. Καί... καλὰ Χριστούγεννα...

— 'Ο άντρας τὴν εἶδε νὰ γυρίζῃ, νὰ τρῶσθαι σκυφτὴ πρὸς τὴν πόρτα.

— Ἀργά τὴν ἀκολούθησε, τὴν ἔφτασε τὴν ὥρα ποὺ ἀκουμποῦσε τὸ χέρι τῆς στὸ πόμολο...

— Ποῦ πάς;... τὴ ρώτησε — κι' ἡ φωνὴ του ἦτανε τόσο ἀλλαγμένη, ποὺ δὲν τὴ γινώριζε κι' ἐκεῖνος...

— Φεύγω... τοῦ ἀποκρίθηκε σιγά.

— Μένε...

Πῶς γύρισε! Μὲ τί λάμψι τὸν κυττάσανε τὰ δακρυσμένα μάτια τῆς!...

— Νά μείνω;...

— Ναί... τῆς ἀποκρίθηκε χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ. Κι' ὅταν ἐμπνῆσῃ ὁ Γιαννάκης, θὰ τοῦ ποῖμε ὅτι ὁ Χριστοῦλης ποὺ γεννήθηκε τοῦ ἔστειλε γιὰ δῶρο... τὴ μαμά του!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Μὴν κἀνης ἔτσι, καυμένη!... Δὲν τ' άγέρασα. Μοῦ τὰστειλε ὁ θεῖός μου ἀπ' τὴν 'Αμερικὴ!...

Μ. ΦΑΛΛΙΑΣ

